ANN PATRICK

Orgolii

ALCRIS

Capitolul 1

- Poftim? Vă pot cere să repetaţi? strigă Shannon, cu degetele crispate în jurul telefonului.

Tremurând, trebui să se rezeme de perete si închise ochii de durere.

-Este grav? întrebă tânăra femeie cu o voce fără inflexiuni si aproape de neauzit, când i se confirmă teribila veste.

- Ar fi putut fi mai grav, doamnă Wranebow. Au rămas închişi în epava automobilului, până la sosirea primului ajutor. Sora dumneavoastră are câteva contuzii interne şi mai multe fracturi...

Auzi la celălalt capăt al firului zgomot de hârtii răsfoite, apoi medicul reluă cu gravitate profesională.

- Cumnatul dumneavoastră şi-a fracturat patru coaste şi piciorul stâng. Nu vorbesc despre alte răni. La ora asta, amândoi au fost transportaţi într-un serviciu de urgenţă, dar sperăm să-i vedem ieşind de aici, în patru sau cinci zile. Sora dumneavoastră a vrut neapărat să fiţi anunţată şi a insistat să vă sunăm de dimineaţă.

- Mulţumesc, doctore Michaels. Binevoiţi să-i transmiteţi toată afecţiunea mea, la fel si lui Jerry si spuneţi-le că voi încerca să vin chiar astăzi. Ştiţi din întâmplare, cine se ocupă de motorul lor?

- Pentru moment, cred că un vecin a aranjat urgent totul. Dar trebuie să-i scăpăm foarte repede pe Jerry si pe Marla de grijile în legătură cu acest subiect. Nu trebuie să se mai gândească decât la vindecare si cât mai repede posibil...

- Desigur, declară Shannon cu căldură. Mă voi ocupa de tot, imediat ce sosesc.

închise telefonul, tremurând. Zorii de-abia începuseră să se arate deasupra orizontului. Tânăra femeie inspiră profund, străduindu-se să-şi regăsească treptat sângele-rece. Examină situaţia: Marla şi Jerry tocmai avuseseră un grav accident de maşină. Ori, Marla, era mai mult decât o soră pentru Shannon: la moartea mamei lor, adolescenta de cincisprezece ani care fusese, s-ar fi simţit singură şi disperată fără susţinerea răbdătoare şi chinuitoare a surorii mai mari. Pentru ea, fusese a doua mamă. Shannon nu-şi cunoscuse niciodată tatăl, mort exact înainte de naşterea sa.

în lumina palidă a dimineţii, tânăra femeie avu deodată impresiă că, toată viaţa, nu încetase să-i piardă pe cei pe care-i iubea. Simţi fulgerător o durere surdă în piept, în timp ce o imagine insuportabilă îi veni în minte: aceea a unui bărbat elegant, cu statură de atlet, cu părul brunet şi ochii

albaştri ca cerul într-o dimineaţă de vară.

Shannon trecu în camera sa şi deschise o valiză pe pat. Se admonestă în gând: cu siguranţă nu era momentul să-şi piardă controlul şi să se gândească la Mitch. începu să-şi pregătească bagajele cu o nelinişte sporită. Oare va trebui să-l vadă? Mitch era fratele lui Jerry. Probabil fusese şi el alertat şi poate era deja pe drum...

După tristul său divorţ, tânăra femeie încercase mereu să-şi evite fostul soţ. Amândoi locuiau în acelaşi oraş şi totuşi, de patru luni, reuşise să nu-l întâlnească niciodată...

La urma urmei, poate Mitch avea prea mult de lucru atunci, pentru a se putea deplasa... Oricum, nu se putea schimba ceva.

Shannon luă telefonul care se afla în apropierea patului şi sună la birou.

Nu era încă ora opt, dar cu puţin noroc, secretara sa, Molly, o fi sosit deja. După divorţul de Mitch, anul trecut, Shannon îşi reluase fosta meserie, în departamentul comercial al unuia din cele mai mari magazine de confecţii din Saint Louis.

- Aici biroul domnişoarei Murphy, răspunse cu răbdare Molly, la capătul firului.

Acesta era numele de fată al lui Shannon.

- Bună ziua, Molly, aici Shannon.

- Oh, domnişoară Murphy... Bună ziua. S-a întâmplat ceva? Este prima dată când ajung la birou

prima...

- Molly... tocmai am primit o veste teribilă. Sora şi cumnatul meu au avut un accident de maşină şi trebuie să mă duc să-i văd. Anulează-mi toate întâlnirile din această săptămână. Am să te mai sun.

Tânără femeie îşi muşcă buzele, gânditoare.

- Nu ştiu când mă voi întoarce.

Din fericire, îi rămăseseră de luat câteva săptămâni de vacanţă, iar patronul era foarte înţelegător.

- îmi pare rău domnişoară Murphy, făcu Molly, cu afecţiune. Nu vă faceţi griji, îi voi explica totul lui Jackie. Vom rezolva totul amândouă, în absenţa dumneavoastră.

- Mulţumesc, Molly. O voi suna eu însămi pe Jackie înainte de plecare...

Jackie Arnold era mâna dreaptă a lui Shannon. Cu ea şi cu Molly, tânăra femeie putea să plece liniştită: deşi, la prima vedere, Molly părea o aiurită, era de o remarcabilă eficacitate profesională.

- Te voi suna după vizita la spital, adăugă Shannon, distrată. Se întreba dacă era mai bine să ia avionul, sau maşina. Erau
cinci ore bune de drum între Saint Louis şi micul oraş în care Jerry şi Marla îşi cumpăraseră motelul. Pe de altă parte, aeroportul cel mai apropiat era la distanţă de cel puţin douăzeci de kilometri... Cu siguranţă, era mai bine să efectueze călătoria cu automobilul.

- Voi aştepta să mă sunaţi, încheie Molly cu voce autoritară. Domnişoară Murphy... sper că totul va fi bine.

- Da, da, făcu Shannon clipind repede din pleoape.

Tânăra femeie închise încet telefonul şi începu să plângă fără
zgomot. Se miră că-i mai rămăseseră lacrimi. Credea că le vărsase pe toate, în timpul anului trecut.

Ştergându-şi repede ochii, o sună pe Jackie, apoi îşi închise valizele şi le cără în Porcheul său negru. în mai puţin de treizeci de minute după telefonul care o alertase, Shannon rula în direcţia Munţilor Ozark.

Zece ore mai târziu, tânăra femeie ajunse la răspântia drumului care ducea spre Wranebow's Inn.

Când Marla şi Jerry se stabiliseră în această regiune îndepărtată, Shannon crezuse că înnebuniseră. Jerry, care în acel timp conducea o întreprindere prosperă de construcţii metalice şi, Marla, manechin la modă, părăsiseră totul pentru a deschide un mic motel la poalele munţilor Ozark!...

Apusul din acea seară umedă de iulie, făcea şi mai strălucitoare frumuseţea munţilor. Pantele erau acoperite de păduri dese, iar cântecul greierilor umplea încă liniştea. Shannon părăsi şoseaua. Rulă un timp în întunericul care se înteţea, de-a lungul unui lac traversat de un imens pod de oţel, sclipind în lumina soarelui ce apunea.

Norii negri care ameninţau de câţiva kilometri, deveniseră mai groşi deasupra apei şi, din când în

când, un fulger îi străpungea. Shannon se temea de violenţa furtunilor de vară şi spera să ajungă la motel până nu izbucneau aversele.

Porcheul gonea în noaptea tot mai întunecată, când brusc, picături de ploaie se striviră de parbriz. Ploaia se intensifică repede şi deodată, norii se rupseră într-un zgomot îngrozitor.

Manevrând ştergătoarele de parbriz, tânăra femeie observă cu ciudă că lama de cauciuc era prea uzată pentru a lupta împotriva ploii torenţiale care lovea în geam. Frână brusc, incapabilă să distingă drumul, apoi acceleră uşor.

Iritată, Shannon privi nervoasă în oglinda retrovizoare. Văzu apropiindu-se în mare viteză în spatele ei, farurile unei maşini. Aprinse propriile faruri cu puţină întârziere.

Tânăra femeie era complet disperată. După indicaţiile Marlei, casa trebuia să fie foarte aproape. Cu un oftat de resemnare, lăsă geamul şi scoase capul afară. Ploaia deasă şi măruntă îi biciui faţa şi-i zvârli părul brunet cu reflexe acaju.

Maşina se apropia tot mai repede. Şoferul claxon' nerăbdător, apoi făcu semn cu farurile. Evită Porcheul la limită şi trecu fără să se oprească printr-o baltă mare, ridicând cu roţile o enormă jerbă de apă cu noroi, care o împroşcă pe Shannon. Tânăra femeie scoase un strigăt primind valul greţos şi rece în plină faţă.

Parcă imediat pe marginea drumului,

blestemându-l pe şoferul care o stropise astfel. Dispăruse deja în curbă.

Shannon porni din nou, încet. Sughiţa cu dezgust, ştergând de bine de rău de pe faţă amestecul scârbos de noroi şi ulei de maşină pe care-l gustase. La intrarea pe un drum mic, se opri în faţa unui panou care indica: „Wranebow's Inn. Maşina care o depăşise, un Mercedes negru, tocmai parcase puţin mai departe.

în acea clipă, tânăra femeie se opri şi, pe jumătate orbită alergă să ajungă la Mercedes. Se apropie, cu ochii arzând de mânie şi deschise repede portiera neagră. O exclamaţie de surpriză îi scăpă. în faţa ei, se afla Mitchell Wranebow, fostul ei soţ.

- Idiotule! bodogăni ea. Ai văzut ce ai făcut?

Acesta o privi cu amuzament şi răspunse pe un ton degajat.

- Cum, tu eşti!

- Aproape m-ai înecat, şofer nepriceput, îi strigă, gata să plângă. Priveşte în ce stare m-ai adus!

Se dădu un pas înapoi, pentru a-i arăta tunica acoperită de nori şi blugii uzi.

Mitch ieşi calm din maşină, desfăşurându-şi leneş statura de un metru optzeci. Apoi o măsură încet, din cap până în picioare, întârziind ceva mai mult decât era necesar la nivelul sânilor, pe care se mula strâns bluza udă.

- Ei bine, eşti încântătoare astăzi, declară calm.

îşi ţinea ochii aţintiţi cu încăpăţânare asupra pieptului lui Shannon şi această insistenţă o tulbură. Se măsurară din priviri.

- Ce faci, Shannon? o întrebă cu acea voce caldă şi vibrantă, pe care tânăra femeie o cunoştea bine.

Aceasta simţi mânia dispărându-i. Era atât de mult timp de când nu-l văzuse pe Mitch, încât energia pe care o radia prezenţa sa o subjugă complet.

încă de la prima întâlnire cu fratele mai mic al lui Jerry Wranebow, se îndrăgostise nebuneşte. Fuseseră atraşi unul spre celălalt, ca fluturele de flacără. Primele două luni ale căsătoriei lor se desfăşuraseră într-un vis de dragoste încântător. Dar Shannon trebui să se trezească în curând. Mitch stricase totul refuzând să-şi schimbe meseria care îl expunea riscului în fiecare zi.

Cu privirea pierdută în cea a fostului soţ, tânăra femeie se mai întrebă o dată dacă avusese dreptate, dorindu-şi divorţul: poate ar fi fost mai bine să-l piardă pe Mitch într-un accident şi să păstreze intacte măcar acele amintiri minunate ale vieţii lor în comun...

Se străduí să-şi revină şi vrând să risipească emoţia care parcă îi paralizase pe amândoi, întrebă brusc:

- Ce faci aici, Mitchell?

El o măsură un timp, surprins.

- Am venit pentru acelaşi motiv ca tine, îi

răspunse cu o mină dispreţuitoare.

Shannon se duse să-şi ia valiza şi se îndreptă spre veranda casei.

- Presupun că intenţionezi să te duci imediat la spital şi să profiţi de asta pentru a-ţi lua o cameră la hotel. Este deja târziu.

îşi aşează bagajele şi îngenunche pentru a căuta pe pipăite cheia pe care Marla avea obiceiul s-o ascundă întotdeauna sub ştergătorul de picioare.

- Este curios, bombăni după câteva încercări zadarnice.

Se ridică, tremurând de frig şi de îngrijorare. Hainele ude i se lipiseră de piele. începuse să cadă o grindină deasă, ceea ce se adăugă la lipsa de confort a situaţiei.

Mitch, la câţiva metri de ea, o observa cu o privire liniştită. O lăsă să caute un timp, apoi prefăcându-se indiferent, scoase o cheie din buzunarul pantalonilor eleganţi gri, şi deschise uşa fără să spună o vorbă. învârti întrerupătorul şi imediat toată casa se lumină de-o lumină plăcută şi primitoare.

Shannon îl privea, cu gura căscată. Nu-şi reveni decât când închise uşa în urma lui.

Furioasă, năvăli în casă.

- Unde ai găsit cheia asta? îl întrebă agresivă.

Mitch se instalase confortabil pe divan. O privi cu un aer mulţumit şi-i spuse zâmbind.

- în trecere, m-am oprit la spital. Marla m-a

anunţat că nu mai era cheia sub ştergătorul de picioare...

- Nu puteai să spui mai devreme, în loc să mă laşi s-o caut în patru labe? se indignă Shannon cu o răceală în care se simţea mânia.

- Nu m-ai fi crezut. Aminteşte-ţi, doamnă Wranebow, n-ai vrut niciodată să mă crezi.

Tânăra femeie oftă obosită, evitând privirea lui Mitch.

- Oricum, m-ai minţit întotdeauna.

- Te rog, Shannon, nu începe iar..Se ridică rapid şi merse până la fereastra mare, care dădea spre lac. Rămase mult timp scrutând întunericul.

Shannon preferă să ignore remarca lipsită de amabilitate şi, pentru a-şi face de lucru, se întoarse pe verandă să-şi ia valiza udă. Nu trebuia să-i ofere lui Mitch plăcerea de a-i răspunde: după fiecare din certurile lor, tânăra femeie se afundase mai mult în disperare şi mânie.

Plânsese şi suferise destul. Singura sa dorinţă era acum să uite, să-şi regăsească o linişte pe care nimic să nu i-o tulbure şi mai ales amintirile din zilele trecute.

Se întoarse în sala plăcut luminată şi, cu un zâmbet emoţionat, o parcurse cu privirea. Era casa Marlei şi a lui Jerry: aici fuseseră fericiţi.

în ciuda invitaţiilor stăruitoare ale surorii sale, Shannon nu venise încă niciodată să-i viziteze.

Pretinsese că avea prea mult de lucru. Dar nu erau decât pretexte. în realitate, tânăra femeie voia mai ales să-l uite pe Mitch şi Jerry i-ar fi amintit de el în fiecare clipă. într-adevăr, cei doi fraţi semănau foarte mult: aceeaşi ţinută elegantă şi bărbătească, acelaşi păr brunet ondulat... Dar Mitch, spre deosebire de fratele său, avea ochii de un albastru rar la un bărbat de genul său.

Shannon descoperea prezenţa feminină a Marlei în fiecare detaliu al acelei case confortabile şi plăcute. în centrul încăperii trona un şemineu, dând nostalgia serilor lungi şi calde de iarnă, la gura focului. Pereţii erau acoperiţi cu rafturi, pe care se aliniau tot felul de cărţi. Divanul şi scaunele, din piele de culoarea tabacului, alternau cu mese grele din stejar, de culoare închisă, care luceau sub lumina lămpii.

Această încăpere, decorată cu dragoste şi duioşie, exprima toată armonia unui cuplu fericit.

Cu un oftat de tristeţe, Shannon aruncă o privire resemnată în direcţia siluetei masculine, înaltă, care se afla în faţa ferestrei. Nu se simţea răspunzătoare de eşecul căsătoriei lor: dragostea pentru Mitch îi fusese sinceră şi profundă. Dar nu putuse admise niciodată că, după moartea accidentală a tatălui său, persista să vrea să-i continue munca...

Mitch se întoarse, vizibil preocupat. Observă că Shannon îl privea şi arboră imediat o mască de

răceală indiferentă.

- Mi-ai spus că ai trecut pe la spital? întrebă tânăra femeie. Cum se simt? Există vreo schimbare?

Mitch îşi trecu degetele prin păr, cu un aer absent. Shannon îi observă trăsăturile obosite şi faţa trasă. Totuşi, la treizeci şi opt de ani, părea mai seducător ca niciodată.

- Nu, nici o schimbare, îi răspunse. Am vorbit cu doctorul. Afirmă că starea lor evoluează foarte lent şi că vor trebui să rămână în pat cel puţin o lună. Jerry este foarte îngrijorat în legătură cu motelul. Refuză să-l asculte pe doctor şi nu se gândeşte decât să-şi reia munca.

- Nu mă miră. Au cheltuit tot ce aveau cu această afacere. Până atunci, voi încerca să găsesc un administrator.

- Ei bine, încearcă să găseşti un administrator care să muncească degeaba. Jerry pretinde că, acum, n-are mijloace pentru a plăti un salariu.

- Aşadar, situaţia lor este chiar atât de precară! exclamă Shannon consternată.

- După toate aparenţele... Dar l-am liniştit. Voi găsi o soluţie... S-ar spune că va trebui să conducem noi înşine acest motel, adăugă cu un aer visător.

- Nu fi ridicol. Amândoi avem munca noastră.

- Tu ştii oare ce înseamnă cuvântul „sacrificiu“, Shannon? Crezi că-mi voi abandona fratele, în timp

ce se află în spital, în pericol de moarte? Numai tu eşti în stare să te eschivezi în asemenea împrejurări!

- Ce nedreptate, Mitch! Situaţia nu poate fi comparată. Cu siguranţă, n-o voi părăsi pe Marla. O iubesc din toată inima.

Brusc, Mitch izbucni.

-Ah, da? Şi pe mine pretindeai că mă iubeşti, totuşi asta nu te-a împiedicat să mă părăseşti!

- Nu vorbeam despre noi, Mitch. în plus, aveam motivele mele să mă port faţă de tine cum am făcut-o şi le ştii foarte bine.

-Motivele tale?... repetă Mitch cu o voce încărcată de mânie. Nu văd care. Te iubeam, atâta tot. Dar căsătoria noastră a fost atât de puţin importantă pentru tine, încât n-ai vrut să aştepţi să-mi termin de ajutat tatăl înainte...

- înainte de a muri acolo, îl întrerupse Shannon cu bruscheţe.

- Este ridicol, o ştii. Cunosc construcţia metalică din copilărie. Nu mă lua drept un începător, care nu cunoaşte cele mai elementare precauţii.

- îmi promisesei că renunţi la această meserie periculoasă. N-ai făcut-o, sub pretext că tatăl tău era bolnav...

- Era! Vei pretinde că un infarct nu este boală?

- Nu! {tiu că într-adevăr, Clinton era bolnav. Dar pe mine, mă măcina în fiecare zi îngrijorarea. De altfel, tatăl tău încetase lucrul două săptămâni

înainte...

- înainte să cadă de pe schelă, continuă Mitch, cu un aer întunecat.

-înainte... să cadă, da, reluă tânăra femeie încet. Nu voiam să mai aştept un an şi jumătate ca un telefon să-mi anunţe că s-a întâmplat acelaşi accident.

Shannon îi întoarse spatele şi, epuizată, se duse să se aşeze pe un scaun, în bucătărie.

Mâinile îi erau îngheţate, ca în ziua în care, alături de soţul său, privise cu moartea în suflet grinzile subţiri din oţel ridicându-se spre un cer ca plumbul.

Parcă retrăia acea clipă: vântul rece îi trecea prin bluzon şi, Mitch o luă cu tandreţe în braţe pentru a o încălzi.

- Trebuie să-i termin munca, dragostea mea, îi murmură la ureche tinerei femei. Era visul tatălui meu. Am datoria să-l împlinesc.

Shannon îmbrăţişă cu putere pieptul lat al soţului său. Clinton Wranebow fusese înmormântat în acea dimineaţă şi era conştientă de imensa durere a lui Mitch. Tremura din toată fiinţa ei.

- Nu, Mitch, nu... ştiu ce simţi, dar nu ai dreptul de a mă trata astfel. Mi-ai promis că-ţi cauţi o muncă de birou...

- Shannon, dragostea mea... îţi înţeleg îngrijorarea, dar nu mi se poate întâmpla nimic, îi

răspunse, sărutând-o blând. {tiu, meseria mea te sperie, dar sunt singurul care poate duce la bun sfârşit opera tatălui meu... Shannon, este datoria mea.

Respiră îndelung parfumul tinerei femei.

- îndată ce această clădire este gata, voi căuta acea muncă de birou.

Cu un nod în stomac, Shannon ridică ochii spre monstrul de oţel. Circula zvonul că era blestemat şi că va ucide cel puţin şapte oameni, înainte de a fi terminat. De-abia începuse lucrarea şi deja căzuse prima victimă....

Săptămânile treceau, fără ca Shannon să reuşească să-l facă pe soţul său să-şi schimbe părerea zi de zi, era tot mai neliniştită. în cele din urmă deveni de nesuportat. într-o zi, nemairezistând, îl sună pe Mitch Wranebow să aleagă dintre ea şi munca sa.

Acesta nu era bărbatul care să accepte un asemenea ultimatum. Câteva luni mai târziu, divorţau prin bună înţelegere.

- Mitch, te rog, spuse Shannon, străduindu-se să alunge amintirile dureroase care o copleşeau, să nu mai vorbim despre trecut. Ce importanţă are astăzi să ştim cine a greşit sau a avut dreptate?

Lupta cu lacrimile care îi veniseră în ochi, ştergându-le cu dosul mâinii.

- Corect, acceptă Mitch. îmi pare rău, nu voiam să răscolesc amintiri vechi. Căsătoria noastră s-a terminat şi, în ceea ce mă priveşte, sunt fericit!

Aceste cuvinte brutale o făcură pe tânăra femeie să tresară, dar nu se putu stăpâni să nu replice:

- Şi eu sunt fericită.

- De fapt, Shannon, întrebă Mitch, aşezându-se lângă ea, cu un aer indiferent, mi-ai găsit deja un înlocuitor? Un înlocuitor drăguţ şi tandru, care să nu-ţi producă nici o îngrijorare?

Aceasta îl măsură un timp în tăcere.

- Nu mă privi astfel, reluă Mitch cu amabilitate. Voiam pur şi simplu veşti despre tine. Drumurile nu ni s-au încrucişat prea des... în afară de o dată... în patru luni!

-Ai remarcat asta? Sunt flatată. Nu, n-am întâlnit pe nimeni. Dar nu dispera, adăugă, cu un zâmbet provocator.

- Dacă vrei, te pot ajuta...

- Mulţumesc, sunt în stare să mă preocup complet singură de asta.

- Este adevărat, ai avut întotdeauna dispoziţii remarcabile de a te nelinişti degeaba.

- Destul, Mitch. Acum, lasă-mă să mă odihnesc. Am nevoie de o baie bună. Mâine voi merge la spital.

Trăsăturile lui Mitch se destinseră. Schiţă un zâmbet ispititor.

- Vrei să mergem să ne odihnim împreună? o întrebă, arătând cu degetul spre cameră.

Shannon îl împinse fără să răspundă şi pătrunse în dormitor. Mitch ridică din umeri.

- Bănuiam că n-ai să vrei, exclamă, în clipa în care Shannon trântea furioasă uşa.

Capitolul 2

Ea se întoarse curând cu un prosop de baie sub braţ. Mitch o opri în trecere, rânjind perfid.

- Lasă-mă să-ţi spun, Shannon, că viitoarea mea soţie va fi mai puţin obosită de viaţă.

- Iar eu, îi răspunse aceasta cu patimă, îţi jur că viitorul meu soţ va fi ales cu cea mai mare grijă, pentru a nu-ţi semăna...

- Bine, bine, oftă bărbatul. Să revenim la oile noastre, dacă vrei. în ceea ce mă priveşte, pot să-mi iau o săptămână de concediu: echipa mea se va ocupa de afacere în acest timp. în ceea ce te priveşte, care este situaţia?

- Cum asta? întrebă ea bănuitoare.

- îţi poţi părăsi serviciul un anumit timp? Eu am intenţia să-mi înlocuiesc fratele la motel. Accepţi oare să-ţi înlocuieşti sora?

- Glumeşti?

- Ai o idee mai bună?

Shannnon ezită, încurcată.

- Ei bine... nu... Dar nu mă gândisem că va trebui să conducem afacerea împreună...

- în acest caz, este timpul să te gândeşti. Evident, suntem singurii care o putem face.

- Va trebui să trăim aici... împreună? N-are sens! Mai întâi, n-am nici cea mai mică idee de modul în care se administrează acest gen de stabilament. Apoi, nu se pune problema să locuiesc cu tine, fie şi o oră. în sfârşit, nu cred că tu cunoşti mai bine decât mine industria hotelieră. După o săptămână, am

ajunge la faliment!

- Fugi de aici! O afacere de acest gen se conduce cu ochii închişi, o asigură Mitch cu aroganţă. Este suficient să închiriezi camere şi să ştii să tunzi peluza.

- Sunt departe de a fi convinsă...

Deşi nu ştia în realitate nimic despre industria hotelieră, Shannon era sigură că nu era simplu: ultimele scrisori de la Marla îi făcuseră o listă de greutăţi, multe şi diferite. Tânăra femeie lansă un ultim argument.:

- De altfel, cum ne vom putea organiza fiecare zi?

Mitch îi aruncă o privire perfidă.

- Crezi oare că aş putea profita de situaţie? Nu te nelinişti: nu-mi mai placi deloc. Propunerea mea de adineaori nu era decât o glumă.

- Speri să mă faci s-o cred? Ştii că te cunosc! La urma urmei, eşti bărbat...

- Vrei să verifici? îi propuse cu o grimasă sugestivă.

Shannon lăsă ochii în jos. Detestase întotdeauna vanitatea
masculină pe care Mitch o arăta uneori. Tocmai îşi reluase vocea răguşită şi senzuală căreia ştia să-i reziste atât de puţin în timpul căsătoriei. Dar, de data aceasta, Shannon nu era dispusă să se lase cucerită. Din dragoste pentru Jerry şi Marle, era gata să accepte compania fostului soţ, dar cu siguranţă nu va răspunde avansurilor sale atât de grosolane.

- Nu mă interesează, replică, zâmbind amabil.

- Iată ceva ce mă miră, spuse Mitch, cu un aer glumeţ. Altfel mi te aminteam! Dar să revenim la subiect: vrei să mă ajuţi, sau nu?

Shannon se simţi cuprinsă de un acces de iritare.

- Foarte bine, accept, pentru că trebuie... Dar pentru a evita să abuzezi de rolul de „frate bun care se sacrifică“, cer nişte garanţii...

Se duse să ia o cretă din apropierea unei tăbliţe care atârna pe peretele bucătăriei, apoi măsură din priviri întinderea sălii. Cu o mişcare rapidă, trasă o linie albă pe sol, despărţind încăperea în două părţi aproape egale.

Cu braţele încrucişate, Mitch o privea perplex.

- Ce faci, de fapt? o întrebă în cele din urmă.

- Absolut nimic, domnule Wranebow, răspunse tânăra femeie, lovindu-şi mâinile una de cealaltă, pentru a scutura praful de cretă.

Cu un gest amplu şi teatral, indică una din părţile despărţite de linia albă:

- Iată partea mea de casă. Cealaltă, îţi aparţine. Atâta timp cât vom locui aici, împreună, nu-ţi permit să depăşeşti această linie niciodată, mă auzi? Desigur, în afară de cazul în care eşti invitat... Dar nu te voi invita!

Cu un aer dezgustat, Mitch urmări din ochi frontiera albă şi plină de praf.

- Iată cea mai puerilă idee pe care am auzit-o vreodată! Speri să mă faci să trăiesc astfel o lună întreagă? Cu siguranţă, glumeşti?

- Ţi se pare?

- îţi dai seama că, după sistemul tău, n-am acces la bucătărie?

- Fiecare cu problemele sale, Mitch...

Mitch inspectă întinderea domeniului său, apoi zâmbi, adăugând:

- Văd că, în ceea ce te priveşte, îţi va fi greu să faci un duş...

în acea clipă, Shannon observă înciudată că baia se afla de
partea lui Mitch.

- De acord, admise, să semnăm un pact: te voi lăsa o oră pe zi la bucătărie, în schimbul liberului acces la baie.

- Ai putea de asemenea să găteşti pentru amândoi...

- Glumeşti?

- De altfel, n-are importanţă, replică el, ridicând din umeri. Nu pierd nimic: după câte îmi amintesc, nu eşti tocmai o bucătăreasă pricepută...

- Ce memorie excelentă! exclamă Shannon cu aroganţă. Ai dreptate: sunt cea mai nepricepută bucătăreasă din ţară. Sunt de asemenea zăpăcită, colerică, nimfomană, arţăgoasă: pe scurt, o menajeră îngrozitoare. Oare n-am uitat nimic?

- Ba da. Vorbeşti prea mult.

- Iartă-mă, îl ironiză, vorbesc prea mult. Acum, dacă nu vezi nici un inconvenient, aş vrea să fac o baie şi să mă culc. Mâine voi merge la spital.

Mitch încercă din nou s-o ironizeze.

- Nu-ţi este teamă să petreci noaptea sub acelaşi

acoperiş cu mine? Cum bine ai spus, în definitiv sunt bărbat...

- Mulţumesc, sunt în stare să mă apăr.

- Mâine mă duc să-ţi cumpăr o centură de castitate, continuă Mitch pe acelaşi ton. O dată îndepărtat pericolul unei agresiuni nocturne, vei dormi mai bine.

Tânăra femeie rămase un timp tăcută, apoi reluă cu agresivitate:

- Tot ce-ţi cer, este să rămâi de partea ta a frontierei. Şi pentru că va trebui să petrecem câteva săptămâni împreună, vei avea amabilitatea să-mi respecţi intimitatea si să baţi la uşă de fiecare dată când vei vrea să-mi vorbeşti?

Mitch o privi cu stupoare.

- Care uşă? o întrebă, sarcastic.

Shannon se apropie de linia albă şi, cu gesturi exagerat de largi, desenă în aer forma unei uşi imaginare.

- Aceasta, declară ea.

Apoi merse cu paşi hotărâţi în direcţia băii.

- Eşti complet nebună! exclamă Mitch, urmărind-o din ochi. Totuşi, nu vrei ca...

- Te-am prevenit, Mitch, izbucni Shannon trecând de uşă. Dacă depăşeşti această linie, vei rămâne complet singur să conduci motelul. Vreau să-i ajut pe Marla şi pe Jerry, dar nu voi merge mai departe. Nu mai suntem soţ şi soţie.

- Nu te-aş mai vrea, chiar dacă ai veni să mă rogi să te iau, îi strigă furios. Dar dacă vrei să joci acest

joc stupid, de acord, îţi accept regulile. Tu ai vrut-o...

Shannon nu răspunse.

Tânăra femeie fu trezită de primele raze ale zorilor, la fel de obosită ca atunci când se culcase. Se sucise şi se răsucise toată noaptea în patul astrăin. Probabil nici somnul lui Mitch nu fusese mai bun, deoarece îl auzise ridicându-se de mai multe ori. Shannon închise pleoapele, savurând un timp senzaţia deosebit de plăcută, de a împărţi din nou aceeaşi casă cu el.

Se ridică încet şi se strecură în baie, atentă să facă foarte puţin zgomot. Uşa de la camera lui Mitch era închisă şi, cu siguranţă încă dormea.

După ce se pieptănă şi se machie rapid, se spălă pe dinţi şi-şi privi cu un ochi critic imaginea în oglindă: nu era deloc în avantajul ei.

Se duse în bucătărie în vârful picioarelor, să-şi pregătească o cafea şi deschise uşa din spate, pentru a respira aer proaspăt şi întremător. Admiră peisajul superb, cu respiraţia tăiată. Lacul scânteia în lumina dimineţii ca un sipet cu bijuterii, cu mii de sclipiri, iar apa lovea malul cu o regularitate netulburată. Un vas cu pânze, singuratic, naviga pe apa liniştită, purtat de o briză uşoară. Ciripitul păsărelelor se împletea cu foşnetul frunzelor şi veveriţele se vedeau furişându-se de-a lungul arborilor, ca tot atâtea fulgere strălucitoare. în depărtare apăreau acoperişurile bungalourilor care se închiriau turiştilor.

Shannon închise ochii, înţelegând subit pasiunea pe care o simţea Marla pentru această regiune.

Tânăra femeie nu cunoscuse niciodată un sentiment de pace asemănător celui pe care-l simţea acum, la poalele colinelor înverzite, care se dispuneau în terase până la munţi.

Deschise ochii şi examină mai atent bungalourile proaspăt vopsite. Marla şi Jerry depuseseră o muncă impresionantă: când îl cumpăraseră, motelul era aproape o ruină şi trebuise să-l pună în stare de funcţionare cu propriile lor mâini.

Shannon recunoscu grădina de zarzavaturi despre care-i scrisese sora sa. Tomate mari, bine coapte, luceau în soare şi zări chiar un iepure, bine hrănit, care se plimba fără grijă printre salate...

Gândindu-se la Marla, tânăra femeie îşi simţi ochii plini de lacrimi. Ea şi Jerry vor avea de suferit o lungă convalescenţă! Shannon culese un trandafir care înflorea pe un tufiş din apropiere şi-l mirosi îndelung. Se gândi că cel puţin erau amândoi în viaţă şi nu îndrăzni să-şi imagineze ce s-ar fi întâmplat dacă unul dintre ei ar fi supravieţuit celuilalt...

Deodată, îl auzi pe Mitch agitându-se în interiorul casei şi intră imediat în bucătărie. îl zări în clipa în care ieşea din camera sa, îmbrăcat doar în pantaloni şi pijama.

Vederea pieptului gol o făcu să tresară imperceptibil. Muşchii sculptaţi şi proeminenţi ai braţelor puternice jucau cu supleţe la fiecare mişcare. Somnul îi deranjase părul negru şi dăduse o adâncime de necuprins ochilor de un albastru limpede, transparent.

O văzu şi zâmbi cu bună dispoziţie.

- Cioc, cioc, cioc, mormăi, mimând gestul de a bate la uşă. Bună ziua!

- Bună ziua, murmură ea, gâtuită.

Un val de amintiri tandre îi copleşi sufletul şi o supuse la chinuri. Se strădui să se smulgă din contemplarea acelui piept bărbătesc.

- Ai terminat cu baia? o întrebă politicos, lăsându-şi privirea să rătăcească peste picioarele goale ale tinerei femei.

- Da, mulţumesc, răspunse Shannon.

Se întoarse în bucătărie să-şi toarne o ceaşcă de cafea. Mâinile îi tremurau puţin şi trebui să se aşeze în faţa mesei din lemn.

- în acest caz, voi face un duş, declară Mitch, dispărând.

Shannon îşi cuprinse faţa în mâini, încercând să-şi stăpânească emoţiile confuze care o cuprinseseră brusc. Avu sentimentul că situaţia actuală nu va putea dura: o simplă şi scurtă întâlnire cu fostul soţ fusese de-ajuns pentru a-i provoca o tulburare generală a simţurilor. Shannon ţinuse bine piept bărbaţilor, dar Mitch îi reducea apărarea la zero şi el ştia asta. Ce festă crudă îi jucase!

Uşa băii se deschise şi Mitchell Wranebow reapăru, proaspăt bărbierit şi elegant, de o energie inepuizabilă. Parfumul delicat al soluţiei de după ras ajunse până la Shannon şi redeşteptă în ea amintiri tulburătoare. De la distanţă, el aruncă o privire spre cafetiera plină cu lichid fierbinte şi ochii îi devenir'

comic de rugători.

- Cioc, cioc, cioc, exclamă vesel.

Tânăra femeie se simţi puţin ruşinată de puerilitatea atitudinii sale din ajun şi hotărî să-şi recunoască greşeala.

- Serveşte-te, îi propuse. Ceştile sunt în bufetul din dreapta.

Ca răspuns, Mitch îi zâmbi şi adăugă, imitând accentul unui
cow-boy din filmele vechi.

- Mulţumesc mult, doamnă. Pot să mă aşez lângă dumneavoastră? Am călărit toată noaptea.

Shannon izbucni în râs şi-l văzu prefăcându-se că deschide uşa imaginară şi trecând ca un cuceritor peste frontiera de cretă, pentru a veni să-şi toarne o ceaşcă de cafea. îşi apropie un scaun de masă şi se instală confortabil în faţa tinerei femei.

- Este mai bine aşa, spuse amabil, încântat că o amuzase...

Shannon încetă să zâmbească şi vru să se scuze.

- Iartă-mă, pentru ieri. M-am comportat puţin prosteşte.

- N-are importanţă. Să uităm toate astea şi să nu ne gândim decât la motel. Am impresia că munca aceasta ne va solicita toată energia. Aşa că, să n-o risipim cu fleacuri.

- De acord, aprobă Shannon.

- Foarte bine... De fapt, munca ta la Saint Louis îţi place?

- Da, totul este bine, minţi ea. Şi tu?

Mitch ridică din umeri.

- Afacerile nu merg rău.

- Am auzit mult vorbindu-se despre tine, spuse Shannon zâmbind uşor.

într-adevăr, reputaţia lui Mitch începuse să crească şi afacerea tatălui său, sub comanda lui, devenise tot mai înfloritoare.

- Tu... n-ai întâlnit încă pe nimeni? îl întrebă nehotărâtă, după ce bău cafeaua dintr-o înghiţitură.

- Nu... nimic serios... Dar tu?

- Nu, pe nimeni... Am prea mult de lucru.

Mitch îşi mai turnă o ceaşcă de cafea. Tăcerea deveni apăsătoare.

- Construcţia... continuă? întrebă Shannon, ezitând.

- Totul se desfăşoară după plan. Vom termina în şase luni.

Shannon ţinea cu încăpăţânare ochii aţintiţi asupra ceştii,
căutând cu disperare un subiect de conversaţie, care să nu ducă la fosta lor viaţă în comun.

Mitch puse ceaşca pe masă şi o privi cu un aer hotărât.

- Spune-mi adevărul, Shannon. Cum îţi merge?

- Foarte bine, Mitch, îţi repet.

- Nu te-am văzut de la divorţ... decât o singură dată.

- Saint Louis este un oraş mare...

- Ce-ai făcut cu apartamentul?

- L-am părăsit la expirarea contractului. Era prea

mare pentru mine.

- Păcat! Era un apartament frumos...

Mitch aruncă o privire prin fereastră. Strălucirea soarelui îl obligă să închidă pleoapele. Reluă pe un ton detaşat:

- Acum, lucrezi cu normă întreagă?

- Da. Asta îmi place foarte mult.

- Dar nu aveai nevoie de asta, pentru a trăi! făcu el cu iritare.

- Ştiu... Dar aveam nevoie de activitate.

- în loc să stai plantată în spatele unui birou, era de preferat să creşti copii.

- Nu sunt deseori la birou, replică Shannon imediat. Cât despre copii, îţi amintesc că trebuie să fii căsătorită, pentru a-i crea... Ori, eu nu mai sunt.

- Puteai fi încă, declară Mitch cu mânie. Nu eu am cerut divorţul

- Te lăsasem să alegi: munca ta, sau eu. Tu ai ales.

Mitch se aplecă spre ea. Ochii îi căpătaseră o strălucire dură.

- Ti-am spus de sute de ori: nu voi abandona această muncă înainte de a termina opera tatălui meu. O ştii bine.

- Da, da, o ştiu: dragostea pentru mine nu era destul de puternică pentru a contrabalansa promisiunea făcută tatălui tău.

- Cum poţi spune asta? Oare nu eşti conştientă că, în viaţă, ai anumite datorii, Shannon? Ei bine, tocmai asta este datoria mea şi asta nu are nimic de-a face

cu dragostea. Tu ai contat mai mult decât orice pe lume, pentru mine. Ar fi fost încă la fel, dacă...

Se întrerupse. Shannon îi evită privirea.

- Nu mai puteam, Mitch... Această nelinişte de fiecare zi devenise de nesuportat. Cred că te-am făcut la fel de nefericit pe cât eram eu însămi. Dar ideea de a te şti suspendat la cincizeci de metri de sol mă înnebunea: nu mai puteam suporta.

Mitch reluă cu voce gravă şi profundă:

- Desigur, un accident este întotdeauna posibil. Dar asta ne împiedica oare să fim fericiţi în timpul pe care-l aveam la dispoziţie? Nimeni nu poate să ştie ce-i rezervă viitorul. Pot muri chiar astăzi, de o pneumonie fulgerătoare. Vrei să mă închizi cu cheia într-o cameră? Acesta este singurul mod de a-ţi potoli temerile?

- Deviezi de la problemă. Există o diferenţă între a fi supus, ca toată lumea, loviturilor sorţii şi să frizezi moartea în fiecare zi.

- Nici vorbă! Există şi mai rău, făcu Mitch cu voioşie. Ai fi preferat să ating alte femei? Ştii bine că n-am făcut-o niciodată şi ar trebui să-mi fii recunoscătoare.

- Să-ţi fiu recunoscătoare! exclamă tânăra femeie, revoltată. N-aveai decât să încerci... ai fi văzut, atunci, reacţia mea!

- Bine, bine, exclamă Mitch, cu un gest liniştitor al mâinii. Să vorbim despre altceva, sau vom termina prin a ne certa încă o dată. Nu ştiu cum facem, dar revenim mereu la punctul de plecare...

- Este vina ta, replică Shannon cât de rece putea. Fac tot posibilul să evit să răscolesc trecutul.

- Şi eu, îi replică el. Mi-a fost foarte greu să te uit, Shannon, dar în cele din urmă cred că am reuşit.

- Cu atât mai bine pentru tine, bombăni tânăra femeie.

- Poftim?

- Cu atât mai bine pentru tine, îi repetă, ducându-şi ceaşca în chiuveta din bucătărie. Pentru că acum suntem obligaţi să locuim împreună, ar fi de preferat să ne considerăm pur şi simplu în relaţii de muncă.

- Din partea mea, nici o problemă. Vrei să te conduc la spital, sau preferi să iei maşina ta?

- N-are rost să folosim două maşini. Voi merge cu tine, dacă nu te deranjează.

- Sunt gata.

-Te rog să mă scuzi un minut, mă duc să mă îmbrac, încheie Shannon, îndreptându-se spre camera sa.

- Te scuz cu plăcere, declară Mitch zâmbind, dar mi-e tot mai greu...

Shannon se-ntoarse pentru a-l fulgera cu privirea.

- Nu te grăbi, adăugă Mitch. Avem timp.

Tânăra femeie se închise în cameră şi începu să se îmbrace, când vocea lui Mitch se auzi prin uşă:

- Shannon!

- Da?

- în faţa lui Jerry şi Marla va trebui să facem impresie bună. N-are rost să-i informăm despre certurile noastre: sunt destul de îngrijoraţi şi aşa. De acord?

- Desigur.
- Bine. Acum, îmbracă-te. Ne aşteaptă o zi grea, oftă Mitch cu tristeţe.

La întoarcerea în bucătărie, îşi servi o nouă ceaşcă de cafea, pierdut în gândurile sale posomorâte. Shannon era singurul lucru necontrolabil din viaţa lui. De ce oare nu putea să se gândească la altă femeie? Eexistau atâtea altele...

Capitolul 3

Spitalul se afla la aproximativ treizeci de minute de motel. Mitch îşi opri maşina pe culmea unei coline care domina oraşul. în acea perioadă a anului, turismul era în toi. Mica staţiune balneară era plină de activitate şi marginile lacului Taneycomo, care scânteia minunat în lumina soarelui de prânz, erau acoperite de persoane care făceau camping şi de pescari.

Coborâră din maşină şi merseră în tăcere până la spital. Acolo, Mitch o luă pe Shannon de braţ şi se dădu deoparte în faţa ei, pentru a o lăsa să intre. Această scurtă şi nevinovată atingere pe pielea goală, fu suficientă să-i facă inima tinerei femei să-i bată cu mai multă putere.

încă de la intrare, îi copleşi un neplăcut miros de medicamente. Aşteptară ascensorul, fără să spună o vorbă. Mitch ţinea încă, în mod discret, braţul lui Shannon. Tânăra femeie putu percepe distinct parfumul soluţiei sale de după ras, când uşile automate se închiseră. Fu puţin tulburată. în sfârşit, ascensorul se opri încet la etajul al doilea, iar uşile glisante se deschiseră fără zgomot.

- Sunt încă în serviciul de urgenţă, explică Mitch, conducând-o pe Shannon prin labirintul de culoare imaculate. Au fost aşezaţi în două încăperi separate. Vom merge s-o vedem mai întâi pe Marla.

Tânăra femeie aprobă cu un semn din cap. O nelinişte ce sporea o copleşea pe măsură ce se apropia de clipa în care îşi va întâlni sora.

Ajunseră în faţa unei uşi duble, batante. Acolo, Mitch îi lăsă braţul şi o prinse delicat de talie.

- Te simţi bine? o întrebă încet.

Din nou, ea făcu semn că da, apoi ţinându-şi respiraţia, pătrunse în sală.

Auzi un zgomot uşor şi, la vederea patului de spital, tot corpul i se încordă. Mitch îşi spori insesizabil strânsoarea, aducându-i tinerei femei încurajare şi susţinere. O infirmieră se apropie de ei, cu un zâmbet liniştitor.

- Marla s-a trezit, domnule Wranebow. A întrebat de dumneavoastră. Puteţi merge la ea.

- Mulţumesc, răspunse Mitch conducând-o pe Shannon la căpătâiul surorii sale.

Marla deschise ochii şi privirea i se tulbură zărindu-i pe vizitatori.

- Oh!... Shannon! murmură cu o voce tremurătoare. Am crezut că nu vei mai veni niciodată.

Sărutând-o, Shannon izbucni în lacrimi.

- Am venit cât de repede am putut, o asigură. Totul va fi bine, Marla... nu te nelinişti.

- Sper, răspunse sora sa, cu un suspin. îmi este atât de teamă... Măcar dacă l-aş putea vedea pe Jerry.

- Jerry este foarte aproape, în sala vecină, spuse Mitch. Doctorul spune că va trebui să mai rămâneţi o zi sau două în serviciul de urgenţă. După asta, s-au gândit să vă instaleze în aceeaşi cameră.

Un licăr de fericire trecu prin privirea accidentatei.

- Adevărat? întrebă cu înflăcărare.

-Aş putea oare să-mi mint cumnata preferată? întrebă Mitch, cu o voioşie forţată. Dar pariez că, după două săptămâni în aceeaşi cameră, vă veţi sătura în asemenea măsură unul de celălalt, încât ne veţi ruga să vă despărţim din nou.

- „Ne?“... repetă Marla cu un aer visător. Este mult timp de când nu v-am văzut împreună, pe Shannon şi pe tine.

- Este mult timp de când nici eu nu am văzut-o, răspunse Mitch calm.

Marla luă o expresie îngrijorată.

- Sper că vă veţi putea înţelege...

- Nu te nelinişti, Marla, sora ta mi-a dezvăluit deja că nu mai poate rezista farmecului meu binecunoscut.

Se aplecă fulgerător spre Shannon şi o sărută, prin surprindere, pe buze. Tânăra femeie tresări. îl fulgeră cu privirea şi declară cu o voce căreia se străduia să-i controleze agresivitatea.

- Este adevărat, Marla. Mitch şi cu mine am hotărât să îngropăm securea războiului.

- Asta este bine, oftă slab accidentata. îmi era teamă că vă veţi certa fără încetare. îmi pare rău că nu vă pot oferi cazare separată. Mitch mi-a spus ieri că v-aţi hotărât să conduceţi motelul amândoi.

Scandalizată, Shannon îi adresă lui Mitch o grimasă furioasă: aşadar, îi anunţase Marlei decizia sa, chiar înainte de a vorbi cu ea! Bolnava continuă, fără să observe gestul surorii sale:

- Nu ştiu ce vor crede clienţii şi vecinii despre

asta.

- Asta nu-i priveşte, declară prompt Shannon. în definitiv, am fost căsătoriţi...

- Este adevărat, consimţi Marla. Dar sunteţi divorţaţi... Este drept că n-o ştie nimeni, sau aproape... Vezi, clientela noastră este mai ales familială...

- Nu te îngrijora, făcu Shannon, liniştitoare. Conducând motelul, ne vom strădui să-i păstrăm reputaţia.

- Ce ne-am fi făcut fără voi? murmură Marla. îmi dau seama de problemele pe care vi le-am creat. Credeţi-mă, nu ştiu cum să vă arăt recunoştinţa mea.

Shannon o sărută cu dragoste.

- Aş fi făcut la fel în locul vostru. Să ştii, mă pot strădui să trăiesc în compania lui Mitch, câteva săptămâni...

Mitch tresări şi declară cu o voce sarcastică:

- Să te străduieşti... Oh, ce generozitate sufletească, Shannon!

Marla îşi dădu seama că cearta se apropia şi schimbă în grabă subiectul.

- Am o idee, spuse, regăsindu-şi puţin din energia de odinioară. N-aţi putea lăsa să se presupună că sunteţi încă soţ şi soţie? Doar pentru clienţi şi...

Shannon o întrerupse, mânioasă:

- Cu siguranţă nu, Marla. N-am intenţia să joc teatru.

- Shannon! exclamă Mitch, dezaprobator.

- Nu, nu, ascultaţi-mă amândoi, îi întrerupse

Marla. Mi se pare pur şi simplu că ar fi de preferat pentru reputaţia motelului să fiţi consideraţi căsătoriţi, de clienţi. Nu este vorba să minţiţi... doar să vă ascundeţi divorţul... Nu eşti de acord, Shannon?

Shannon evită privirea pătrunzătoare a lui Mitch.

- în ceea ce mă priveşte, dacă mă întreabă cineva, voi dezvălui adevărul.

Cu un mormăit de enervare, Mitch se întoarse în direcţia ferestrei şi se adânci în contemplarea peisajului. Marla reluă, cu o voce epuizată:

- încearcă să te stăpâneşti, Shannon. Nu fi prea impulsivă, mai ales în ceea ce-l priveşte pe Mitch. Fă-o pentru Jerry şi pentru mine... şi pentru motel... Ne ruinăm dintr-o dată.

Frumoşii ochi căprui se umplură din nou de lacrimi. Shannon avu o strângere de inimă. Se simţea prinsă în capcană, incapabilă să se apere.

- Fie, capitulă cu tristeţe. Binevoiesc să fac asta, pentru tine. Dar nu va fi decât teatru: suntem divorţaţi, punct, asta este tot.

- Mulţumesc, Shannon, răspunse Marla cu căldură. Ştiam că mă pot bizui pe tine. îţi mulţumesc şi ţie Mitch.

Mitch se întoarse spre patul bolnavei şi, cu ochii aţintiţi asupra lui Shannon, replică îndârjit:

- Ştii bine că vom face orice pentru Jerry şi pentru tine. Acum, te vom lăsa să te odihneşti puţin. Ai avut destule subiecte de enervare pentru astăzi. înainte de a ne întoarce acasă, vom merge să-l vizităm pe Jerry.

- De acord, făcu Marla, cu o voce obosită. Mitch, vrei să-i spui lui Jerry... că-l iubesc?

Vocea accidentatei se gâtuise. Cu delicateţe, Mitch se străduí să pară vesel:

- Este de înţeles... Dar nu conta pe mine să-l sărut în locul tău.

Marla încercă să se întoarcă în pat, cu greutate, când sora sa se aplecă s-o sărute de rămas-bun.

- Mâine îţi voi aduce un capot, promise Shannon cu tandreţe.

- Mulţumesc... Te iubesc foarte mult, să ştii.

- Şi eu te iubesc.

- Şi pe mine? interveni Mitch cu un zâmbet viclean.

- Şi te tine, Mitch, te iubesc foarte mult, răspunse Marla, sincer înduioşată.

Ieşiră din cameră cu paşi lenţi. în clipa în care trecură de uşă, Shannon îi dădu un şut peste picioare fostului soţ.

- Shannon! şopti acesta, cu o grimasă de durere. Oare eşti incapabilă să înţelegi o glumă?

Nu rămaseră decât câteva minute la căpătâiul lui Jerry. Spectacolul era prea greu de suportat: nefericitul se afla sub perfuzie şi dispăruse aproape în întregime sub tuburi şi bandaje. Avea o paloare înspăimântătoare şi-i era foarte greu să vorbească.

Shannon mângâiase încet una din mâinile care îl dureau pe accidentat. Suporta cu greu ideea că două fiinţe care-i erau cele mai dragi pe lume, zăceau acum fără vlagă şi neputincioşi, în liniştea glacială a

unui spital comun.

Promiseră să se întoarcă a doua zi şi ajunseră la motel fără să schimbe măcar un cuvânt. Amândoi păreau pierduţi în gânduri posomorâte.

La întoarcerea în casă, Mitch se duse direct în partea sa delimitată de frontieră şi rămase un timp absorbit de priveliştea lacului strălucind prin fereastră. în cele din urmă întrebă cu o voce tensionată:

- Ce joc jucai, adineaori, la spital? Ce voiai să dovedeşti?

- Nimic. Dar refuz ipocrizia... Nu suntem nişte tineri căsătoriţi ce nu-şi mai încap în piele de fericire şi-mi repugnă să ofer o imagine atât de falsă despre noi!

Mitch oftă cu resemnare.

- Fă cum crezi, Shannon. Dar în faţa lui Jerry şi a Marlei, te rog, acceptă să-ţi joci rolul! Au destule griji, fără să le mai dăm şi noi motive în plus de nelinişte.

Shannon ridică din umeri şi se îndreptă spre camera sa.

- îmi pare rău, declară cu răceală, dar nu mai primesc ordine de la tine.

Mitch se interpuse fulgerător între uşă şi tânăra femeie, obligând-o să se oprească. Surprinsă, aceasta îşi ţinu respiraţia. El o privi cu severitate în ochi şi proferă cu voce autoritară:

- Ascultă-mă bine, pe viitor îţi interzic să pleci când îţi vorbesc. Eşti rugată să stai liniştită şi să mă asculţi, fie că-ţi place sau nu.

Shannon îşi simţi genunchii muindu-se. închise ochii o clipă, respirând încă o dată parfumul familiar al soluţiei lui după ras. Fără voia ei, tânăra femeie se strânse lângă Mitch şi nu se putu stăpâni să nu-şi înnoade braţele în jurul gâtului său.

De surpriză, chipul lui Mitch se schimbă, iar vocea i se încălzi pe loc. O trase spre el şi o cuprinse strâns în braţe.

- încetează să mă provoci astfel, o avertiză cu o voce nesigură. Altfel, săptămânile următoare vor deveni insuportabile...

Uşor, cu un deget, îi mângâie blând ovalul perfect al feţei şi ochii albaştri căpătară o nuanţă tandră şi senzuală.

Incapabilă să se stăpânească, Shannon se cuibări toată lângă el. într-o clipă, uitase toate hotărârile de independenţă, decizia de a nu se mai gândi la fostul soţ. Regăsea instinctiv gesturile de odinioară, când se abandona trup şi suflet plăcerii îmbrăţişării sale.

- Lasă-mă, Mitch, îl rugă, recăpătând în cele din urmă puterea de a vorbi. Nu... ştiu ce m-a apucat...

Vocea i se gâtui în mod jalnic. Mitch deja se aplecase spre ea:

- Taci, îi ordonă acesta. Acum te voi săruta, cu voie, sau cu forţa.

Respirând greu, îi atinse delicat buzele, mângâind cu mâinile fierbinţi spatele tinerei femei. Fiori încântători îi străbătură trupul care tremura. Vru să reziste, dar, din nou, puterile o părăsiseră.

- Te rog, Mitch, murmură... Nu trebuie...

Vocea i se pierdu într-un geamăt. Mitch tocmai îşi strecurase pe furiş mâinile în jurul sânilor lui Shannon, făcându-i să se întărească sub atingerile pricepute.

-Vei pretinde că nu mă doreşti la fel de mult cum te doresc eu? o întrebă în şoaptă. Vino, dragostea mea... Este atât de mult timp...

Se sărutară îndelung, cu o voluptate nepotolită şi pasionată, iar răsuflările îmbinate insufla în fiecare dintre ei o energie nouă. Shannon regăsea memoria instinctivă a trupului şi dorinţa pentru Mitch, atât de mult timp refulată, renăştea intactă pe ruinele voinţei sale. Re trăiau împreună pasiunea nebună care-i purtase unul spre celălalt. Mitch era un vrăjitor care, fără efort, o fermeca pe tânăra femeie, reducând-o la voia lui. Şi iată că venea din nou s-o vrăjească doar prin mângâierile, prin sărutările lui înflăcărate şi pasionate!

îl auzi gemând şi în acea clipă observă că se străduia să-i descheie corsajul şi blugii, căutând să-şi strecoare mâna în adâncimea intimităţii sale.

- Nu, nu! izbucni ea zbătându-se.

- Haide, Shannon, o imploră Mitch. Nu renunţa. Dorinţa îţi este la fel de mare ca a mea...

Vru s-o reţină în braţe, cu privirea arzând de pasiune, dar îi scăpă, profund tulburată. Oare cum îşi putuse pierde în asemenea măsură controlul asupra sa? Evident, Mitch n-o mai iubea: el însuşi spusese că era mulţumit de divorţ... Cu siguranţă, nu mai simţea

pentru tânăra femeie decât o simplă şi brutală dorinţă fizică.

- Şterge-o, Mitch, îi ordonă cu o voce tulburată. Dacă mai începi, voi părăsi această casă pentru totdeauna... Acum, lasă-mă... Lasă-mă singură.

Mânia şi frustrarea se zugrăveau pe chipul lui Mitch. Furios, strigă:

- De acord, de acord, te voi lăsa, Shannon... Dar nu încerca să mă faci să cred că acest sărut ţi-a displăcut!

Tânăra femeie se refugie în camera sa, pentru a-şi recăpăta respiraţia.

- Şi să nu-mi mai vorbeşti fără să-mi ceri permisiunea, exclamă prin deschizătura uşii. Ai înţeles?

- Eşti o... bombăni Mitch, incapabil să-şi stăpânească mai mult timp furia. N-am să-ţi vorbesc, chiar dacă arde casa!

- Şi vei avea dreptate, pentru că te-aş împinge probabil în mijlocul flăcărilor... obsedat sexual!

Şi trânti uşa.

Respirând greu, Shannon se aruncă pe pat, lovind furioasă cu pumnii în perne. Mitch sperase că i se va dărui imediat, ca o adolescentă îndrăgostită care cedează primului venit? Dacă nu voise să divorţeze, nu avusese decât să vină să-i ceară iertare, renunţând la meseria sa: dar n-o făcuse... N-avea nevoie de o soţie, ci de un mod de a-şi petrece timpul, după serviciu. Ei bine! Cu atât mai rău pentru el! Alegând-o pe Shannon, se înşelase amarnic!

Emoţiile zilei fuseseră atât de puternice, încât Shannon, epuizată, căzu imediat într-un somn adânc, tulburat de visuri urâte. Când se trezi, după-amiaza era înaintată. Rămase un timp întinsă pe pat, atentă la cele mai mici zgomote din casă. Retrăi în amintire cearta cu Mitch. Hotărât lucru, părea imposibil să locuiască împreună: în fiecare clipă vor izbucni dispute între ei. Indiscutabil, Mitch era persoana pe care o iubea cel mai mult pe lume, dar Shannon era foarte hotărâtă să nu i-o mărturisească niciodată.

îşi privi deşteptătorul şi observă că se apropia ora cinei. în consecinţă, se ridică şi se duse în baie pentru a şterge ultimele urme ale somnului.

Apoi pătrunse în bucătărie şi, zărind telefonul, se gândi s-o prevină pe Molly că absenţa sa s-ar putea să se prelungească mai mult de o lună. Molly va şti cu siguranţă să se lipsească de ea, iar domnul Dyer, directorul, era un om care înţelegea urgenţa situaţiei. Ridică receptorul şi formă numărul, în timp ce aruncă o privire distrată pe fereastră. Afară, Mitch se afla în conversaţie aprinsă cu un bărbat tânăr, blond, pe care Shannon nu-l cunoştea.

Tânăra femeie se întrebă cine putea fi acest personaj elegant şi atletic, ce vorbea cu înflăcărare, părând că indică din mână, anumite părţi din vecinătate.

După ce telefonase, îşi prepară un ceai cu gheaţă şi se pregătea să-l bea, când Mitch intră în casă, însoţit de tânărul necunoscut.

-Shannon? făcu, părând surprins s-o vadă.

Credeam că încă dormi.

- Tocmai m-am trezit, îi răspunse cu rezervă. De fapt, de unde ştii că dormeam?

Mitch îi adresă un zâmbet încurcat.

- Am... aruncat o privire, adineaori, în camera ta. întorcându-se spre bărbatul care-l însoţea, adăugă:

- Iată-l pe Cliff Webster. El s-a ocupat de motel înainte de sosirea noastră.

Shannon îl salută cu un zâmbet şi Cliff se apropie şi-i strânse mâna cu putere.

- Shannon? Marla mi-a vorbit foarte mult despre dumneavoastră... Spunea că sunteţi mai frumoasă decât ea şi refuzam s-o cred, dar observ că avea dreptate.

Fără să-i lase mâna, cercetă ca un cunoscător formele tinerei femei, oprindu-şi îndelung privirea asupra curbei delicate a gâtului.

- Mi s-a spus că sunteţi divorţată? continuă Cliff cu un aer degajat.

Shannon îl consultă pe Mitch din privire, dar acesta rămase rece şi impasibil. Ochii îi rămăseseră aţintiţi asupra mâinilor tânărului bărbat, care refuzau s-o elibereze pe a lui Shannon.

- Cine v-a spus asta? îl întrebă tânăra femeie.

- Marla, desigur, răspunse Cliff, surprins. Oh!... Dumnezeule!... Este fostul dumneavoastră soţ? Hotărât lucru, nu poate fi altcineva!

- Nu este nimic rău în asta, preciză Mitch. Shannon este divorţată, într-adevăr.

- Dar ne-am hotărât să nu divulgăm acest lucru, adăugă repede Shannon. Marla şi Jerry cred că este

mai bine, pentru reputaţia motelului, dacă toată lumea de aici ne crede căsătoriţi încă.

- înţeleg. Aici, clientela este mai ales familială şi s-ar putea să se mire să vă vadă trăind sub acelaşi acoperiş. în acest gen de muncă, nu este niciodată prea prudent...

Cliff continuă, cu un zâmbet ispititor pe buze:

- Am pus întrebarea numai pentru că mă priveşte personal.

Shannon îşi eliberă mâna cu brutalitate. Prima atracţie pe
care o simţise pentru tânărul bărbat dispăruse rapid: îi părea mult prea sigur de el.

- Vreţi să beţi ceva, domnule Webster? îl întrebă, politicoasă. Tocmai am pregătit un ceai cu gheaţă.

Zâmbetul i se lărgi şi răspunse cu o voce senzuală:

- Vreau, pe legea mea.

Shannon i-ar fi urat cu plăcere să se mulţumească doar cu îngâmfarea sa. Preferă totuşi să rămână politicoasă şi distantă şi se întoarse spre Mitch pentru a-i propune şi lui puţin ceai.

- Tocmai mă pregăteam să-ţi bat la uşă, îi replică acesta pe un ton neutru. Oare mai este necesar?

- Da, răspunse sever Shannon, uitându-l momentan pe invitat.

- Bun... Cioc, cioc, cioc! Iată.

îi aruncă o privire provocatoare.

- Oh! domnule Wranebow, ce surpriză plăcută! Intraţi, glumi Shannon.

Mitch deschise uşa imaginară şi veni să se aşeze la masă, spre completa năucealã a sărmanului Cliff, care nu înţelegea nimic din situaţie.

- Ce înseamnă asta? întrebă, uşor neliniştit.

- N-o să mă credeţi, chiar dacă v-aş spune, bombăni Mitch, exasperat.

Schimbă rapid conversaţia.

- Ti-aş fi recunoscător, Cliff, dacă mi-ai da câteva indicaţii asupra mersului motelului.

- Este foarte mult de muncă în acest sezon... Nici unul nici celălalt nu aveţi experienţă în acest gen de întreprindere comercială, nu-i aşa?

- Nu, deloc, răspunse Shannon, umplând trei pahare cu ceai cu gheaţă.

- Locuiesc doar la câţiva kilometri de aici şi lucrez la spitalul unde sunt acum Jerry şi Marla. Sunt director administrativ. Dacă aveţi nevoie de ajutor, nu ezitaţi să mă chemaţi.

Cu aceste cuvinte, îi adresă o privire rapidă lui Shannon, care roşi, fără să răspundă.

Mitch îşi puse cu zgomot paharul pe masă şi reluă cu o voce tăioasă:

- Ar fi mai bine să mă informezi despre toate, Cliff. N-avem intenţia să te deranjăm neîncetat. Probabil ai foarte mult de muncă la spital.

- Hm... Este adevărat, acceptă Cliff, desprinzându-şi cu regret privirea de la Shannon. Ei bine... Trebuie tunsă iarba şi îngrijită grădina de zarzavaturi şi cea cu flori. Trebuie de asemenea curăţată piscina în fiecare zi... Două femeie de serviciu o ajută pe Marla

la curăţenie în bungalouri şi se ocupă în parte de spălat. Bineînţeles, acoperişurile au nevoie să fie reparate şi încălzitorul de apă din bungaloul patru s-a stricat, ieri. Nu vorbesc despre alte reparaţii mărunte... Acum, aproape totul este închiriat şi munca este cu atât mai multă.

Se opri brusc, şi-i adresă lui Mitch un zâmbet de complicitate semnificativă.

- Dar în locul dumitale, aş începe prin a mă duce să vizitez pavilionul nouă... Tânăra femeie roşcată care-l ocupă, este o adevărată frumuseţe... Nu-ţi spun mai mult.

- Nu-i nevoie să-mi spui mai mult, într-adevăr, replică Mitch enervat. Ai şi alte sfaturi să-mi dai?

- Situaţia este în constantă evoluţie. Veţi avea de muncă! Dar, adăugă Cliff privind din nou în direcţia lui Shannon, vă repet, nu locuiesc departe şi...

Mitch se ridică brusc şi-i întinse mâna.

- Mulţumesc pentru tot, Cliff. Te vom chema în caz de nevoie.

înainte de a-şi da seama ce i se întâmpla, tânărul bărbat fu condus politicos, dar ferm, până la uşă şi se află curând afară.

Când fură din nou singuri, Mitch se întoarse spre Shannon şi declară cu o voce glacială, în care răsuna o hotărâre autoritară:

- Ascultă-mă, Shannon, pentru că nu voi mai repeta. N-am intenţia să mă cert cu tine, dar trebuie să-ţi atrag atenţia asupra unui anumit număr de

reguli cărora mă aştept să te văd conformându-te. Acest Cliff Wevster nu mi se pare că valorează ceva şi îţi interzic să-l frecventezi mai mult decât este necesar.

Tânăra femeie îl asculta mută de surpriză. Mitch vorbea pe un ton liniştit, fără să rostească vreun cuvânt mai tare decât altul. Dar în spatele acestui calm aparent, Shannon bănuia o tensiune cumplită.

- Am divorţat, este adevărat, continuă. Dar acum, înainte de orice, trebuie să ne gândim la interesul Marlei şi al lui Jerry. Refuz să-l văd pe acest seducător blond, împiedicându-te să-ţi vezi de treabă. Este limpede, oare?

Timbrul vocii arăta fără vreo posibilă greşeală, că nu admitea nici o replică. în realitate, Shannon nu avea deloc nevoie de acest avertisment. Cliff Webster era chiar ultima persoană cu care ar fi visat să aibă o legătură!

- înţeleg, consimţi încet.

- încă un ultim amănunt, Shannon, adăugă Mitch, trecând din nou frontiera de cretă, pentru a se întoarce pe domeniul său.

- Te ascult, făcu aceasta, mirată de seriozitatea lui.

- Aş vrea să ştii că n-am nici o intenţie să mă duc s-o văd pe tânăra femeie roşcată din bungaloul numărul nouă, ca de altfel, pe nici o alta. Ce este valabil pentru tine, este şi pentru mine.

- Da...

- Ştiu, iubirea noastră este moartă şi îngropată,

reluă Mitch brutal. Nu ştiu de ce îţi spun toate astea... Voiam... să ştii...

Continuă, cu o voce mai blândă:

- De la despărţirea noastră, Shannon, nu m-am apropiat de nici o femeie... Nici măcar nu le-am privit... Asta este tot.

Merse în camera sa cu pas nesigur şi pătrunse înăuntru, trântind uşa în urma lui.

- Mulţumesc, murmură Shannon cu o voce atât de şoptită, încât nimeni n-ar fi putut-o auzi. Este exact ceea ce am făcut şi eu...

Lacrimile îi curgeau, în tăcere, pe obraji.

Oare cum era posibil să sufere în asemenea măsură?

Crezuse depăşite momentele cele mai grele: se crezuse, în sfârşit, în stare să-l evite pe Mitch Wranebow şi să reia o viaţă normală. Şi iată că, brusc, toate eforturile sale fuseseră reduse la zero.

Suspină ca o copilă gândindu-se la viitor, un lung viitor de singurătate, care i se deschidea în faţă, atât de întunecat şi de trist, departe de Mitch...

Capitolul 4

Zilele următoare trecură repede. Mitch şi Shannon îşi împărţiră timpul între motel şi spital. Noua lor muncă le punea multe probleme, aşa că nu găsiră deloc timp să se certe. în consecinţă, relaţiile dintre ei rămaseră politicoase, deşi încordate.

în prima zi, după întoarcerea de la spital, cinaseră împreună, discutând în jurul mesei ce plan de acţiune să adopte.

Spre marea lor surpriză, observară că era suficient de muncă, pentru a ocupa cel puţin zece persoane: neîncetat, un client venea să reclame să i se repare încălzitorul de apă, un altul anunţă că acoperişul are o ruptură, iar altul aducea lenjeria la spălat... Odată chiar, un bărbat îl întrebă pe Mitch despre cele mai bune colţuri de pescuit de pe lac, iar o femeie îi ceru lui Shannon să aibă grijă de cei trei urmaşi îngrozitori, în timp ce ea se va duce să danseze, în oraş!

A doua zi după-amiază, Mitch năvăli în casă, palid ca un mort.

- Ce se întâmplă? se grăbi să-l întrebe Shannon, lăsând cearşafurile pe care tocmai le călca.

- Este un azil de nebuni! exclamă Mitch, exasperat. Ei bine, buldogul unui client a vrut vrut să-mi atace pulpa piciorului! Imposibil să te comporţi normal: mai bine să încerci să mergi în noroi!

Obosită, Shannon se lăsă să cadă pe un scaun.

- Da, munca aceasta ne dă puţin peste cap obiceiurile, mărturisi. Vrei să bei ceva răcoritor?

Mith îi aruncă o privire surprinsă: de obicei, tânăra femeie îşi făcuse o regulă din a evita să-i propună ceva şi se arăta faţă de el de o totală indiferenţă.

- Oh, da! mulţumesc mult, se grăbi să-i răspundă, înainte ca ea să-şi schimbe părerea.

Shannon se duse să aducă două pahare din bucătărie şi le umplu cu gheaţă şi ceai fierbinte. Se întoarse şi-i întinse băutura peste frontiera de cretă.

- Mulţumesc, spuse Mitch după ce bău o înghiţitură din lichidul călduţ încă.

- Ai observat grădina? întrebă Shannon cu un aer trist. Este mare, nu-i aşa?

Mitch dădu din cap, cu resemnare.

- Mi-e teamă că nu vom reuşi să ne ocupăm şi de ea, continuă tânăra femeie.

Mitch îşi termină paharul dintr-o înghiţitură şi-i propuse cu stoicism:

- Să mergem s-o vedem mai de aproape, dacă vrei.

Ieşiră prin uşa din spate. Termometrele arătau treizeci şi opt de grade la umbră, iar atmosfera era apăsătoare şi sufocantă. Merseră până la grădina cu flori şi constatară că începuse să fie invadată de buruieni.

- Ce crezi? întrebă Shannon cu teamă.

Mitch ridică din umeri cu o disperare comică.

- Cred că trebuie să fii nebun să-ţi pierzi timpul sădind aşa ceva!

- Te pricepi la grădinărit? îndrăzni ea cu o voce

timidă.

- Răspunde-mi sincer: ţi se pare?

- Nu. Din nefericire, nici eu... Este suficient, în general, să trec prin apropierea unei plante, ca să înceapă să-mi meargă prost!

- Nu uita grădina de zarzavaturi! Ai informaţii mai speciale, despre acest subiect?

- Nici una.

- Dar până la urmă, femeile se pricep la asta! exclamă Mitch, înciudat.

- Felicitări, replică Shannon cu un zâmbet ironic. Tocmai ai întâlnit o pasăre rară: o femeie care nu se pricepe la nimic.

- Nu se poate spune că eşti de mare ajutor, mormăi Mitch, vârându-şi pumnii în buzunare.

-Ascultă-mă, cu siguranţă, această grădină nu există datorită mie, dar pentru că este aici, n-o putem lăsa în părăsire. Ocupă-te de flori, în ce mă priveşte, voi încerca să întreţin grădina de zarzavaturi. Dumnezeule! Ai văzut oare toate acele tomate şi acea fasole verde?

- îmi vorbeai de o înţelegere... Cum vrei să mă descurc?

- Formăm, într-adevăr, o frumoasă echipă! exclamă Shannon, iritată.

Se întoarse şi porni nervoasă spre cabana cu unelte.

- Te mai informez, reluă cu răceală, că în afară de alte obligaţii avem şi câţiva ari de peluză de tuns. Iată ceva care, poate, nu-ţi va depăşi priceperea.

- Da, da, acceptă Mitch fără convingere. Asta ştiu să fac. De ce te înfurii? Bineînţeles că pot să tund peluza. Dar, totuşi, nu-mi vei reproşa că nu ştiu să mă ocup de... de...

Privi grădina în tăcere, cu furie. Shannon îl întrerupse:

- Haide, vorbeşte mai încet. Clienţii ne vor considera nebuni.

- Nu se vor înşela prea mult, bombăni Mitch. Cel puţin în ceea ce te priveşte...

Puse mâna pe un hârleţ şi pe o greblă şi continuă cu un aer arogant:

- Acum, domnişoară Murphy, binevoiţi să mă scuzaţi: am de lucru.

Shannon îl privi îndepărtându-se şi observă că avea deja cămaşa udă de transpiraţie. Nu se putu stăpâni să zâmbească văzându-l mergând mânios în mijlocul răzoarelor. întotdeauna detestase viaţa la ţară: cât fuseseră căsătoriţi, locuiseră într-un imobil în centrul oraşului şi acest gen de problemă nu se pusese niciodată...

Zilele următoare, munciră amândoi fără odihnă în grădină. Această sarcină obositoare, combinată cu celelalte activităţi, îi aducea în fiecare seară la capătul puterilor. Fiecare rămânea de partea sa a frontierei de cretă.

Mesele se repetau fără nici un efort de varietate. Mitch se aşeza în sala mare şi înghiţea cu poftă, la botul calului, câteva tartine cu unt de arahide şi

dulceaţă, în timp ce Shannon, profitând de faptul că bucătăria aparţinea domeniului său, îşi pregătea un amestec de fulgi de ovăz şi lapte călduţ.

Cu excepţia micului dejun din prima zi, mai cinaseră împreună doar o dată.

Congelatorul dădea pe afară de tomatele şi fasolea verde pe care Shannon le culesese din gradină, iar legumele începuseră deja să se îngrămădească pe toate suprafeţele libere.

în dimineaţa celei de-a cincea zile, îşi înghiţiră micul dejun monoton ca de obicei şi se grăbiră la muncă, înainte de a deveni căldura insuportabilă.

Shannon se întoarse din grădina de zarzavaturi cu o nouă provizie de legume, pe care, de data aceasta, îi fu greu să le aranjeze. Le va lăsa oare să putrezească?

O oră mai târziu, Mitch se întoarse radiind de bucurie. Anunţă cu mândrie că-şi terminase treaba: grădina cu flori era complet curăţată. Tânăra femeie se duse imediat să se asigure de acest lucru şi trebui să recunoască faptul că toate buruienile dispăruseră. Flori splendide se ridicau în aer, strălucind în cele mai vii culori.

- Ei bine, ce crezi? întrebă Mitch cu un zâmbet mulţumit.

- Nu este rău, admise tânăra femeie.

- Mi-a dat de lucru, dar cred că am atins un fel de perfecţiune...

- „Perfecţiune?“ Nu exagera. Dar este sigur că

grădina arată mai bine.

O privi cu maliţie.

- Eşti geloasă că grădina ta de zarzavaturi nu este la fel de frumoasă, iată adevărul!

- Deloc, afirmă Shannon, împotriva tuturor aparenţelor. Grădina mea de zarzavaturi este la fel cu grădina ta!

- Oricum, trebuie să recunoşti că nu arăta aşa acum trei zile!

- De acord, răspunse Shannon, cu un semn stângaci din cap.

- Haide, Shannon, puţină bunăvoinţă! insistă Mitch, tachinând-o. La urma urmei, este prima dovadă pe care o avem despre eficacitatea muncii noastre!

Renunţând la orice rezervă, aceasta îi adresă un zâmbet larg, de călduroasă prietenie.

- Sunt mândră de tine, Mitch. Grădina ta este splendidă.

- Nu-i aşa? îi replică. Vrei să te ajut să îngrijeşti grădina de zarzavaturi?

Chipul tinerei femei se întunecă imediat.

- Cu siguranţă, nu. Mă pot ocupa singură de ea, mulţumesc mult!

- Nu era decât o propunere, se scuză Mitch. M-am cam săturat să fiu invadat de tomate şi fasole verde.

- M-am gândit să fac nişte conserve, replică Shannon cu răceală.

- Conserve? Ştii să faci conserve?

- Pot învăţa. Marla mi-a spus că este uşor. Este

suficient să speli legumele, să le pui în borcane şi să le aşezi în vasul de fierbere sub presiune. Ce poate fi mai simplu?

Mitch îi întoarse o privire care exprima îndoiala.

- Am auzit spunându-se că, uneori, vasul de fierbere sub presiune explodează...

- Haide, este ridicol. Drept cine mă iei?

- Bine, bine... Dar, oricum, anunţă-mă când te apuci de conserve...

Două zile mai târziu, Shannon trebui să se resemneze şi să pună în practică hotărârea de a face conserve: bucătăria devenea imposibil de străbătut.

Se decise să-şi folosească toată dimineaţa cu treburile motelului, pentru a-şi rezerva după-amiaza experienţelor culinare.

în acea dimineaţă, Mitch plecase devreme. Părea într-o dispoziţie îngrozitoare şi nu făcuse nici măcar gluma tradiţională: „cioc, cioc, cioc“, văzând-o. O clipă, tinerei femei îi fu milă de el şi se gândi chiar să-i propună să-i schimbe cearşafurile. Dar îşi reproşă repede acest moment de slăbiciune. în definitiv, lui Mitch îi fusese vreodată milă de ea?

îşi făcu curăţenie în cameră. Afară, zgomotul maşinii de tuns iarba se auzea în liniştea acelei dimineţi strălucitoare, de vară. Tânăra femeie se întoarse în bucătărie să-şi toarne încă o ceaşcă de cafea, când brusc, motorul se opri.

Shannon se duse să arunce o privire pe fereastră. Imediat, un puternic sentiment de gelozie puse stăpânire pe ea: tânăra femeie roşcată din bungaloul

numărul nouă, Rhonda Neilson, tocmai vorbea cu Mitch. Se aplecase spre el într-o manieră provocatoare, punându-şi în valoare formele armonioase ale trupului, pe care un minuscul costum de baie din două piese de-abia le acoperea. Mitch, cu pieptul gol şi lucind de transpiraţie, nu părea deloc nemulţumit de această companie şi răspundea cu amabilitate interlocutoarei, fără să piardă nimic din spectacolul care i se oferea.

Shannon se încordă văzându-i împreună. Aşadar, astfel asculta Mitch de regulile pe care el însuşi le proclamase?

Râsul lui Mitch se ridică în aerul matinal şi dinţii îi străluciră în lumina soarelui. Shannon crezu că observă o licărire seducătoare sclipind în ochii limpezi.

îşi puse cu violenţă ceaşca pe masă şi alergă în camera sa, să caute un tricou. Apoi ieşi din casă pentru a li se alătura, străduindu-se să-şi încetinească mersul şi să pară cât mai calmă posibil.

- Iată, acoperă-te! Rişti o insolaţie...

După o scurtă ezitare, adăugă, la adresa Rhondei.

- Ia gândeşte-te... dragul meu...

în definitiv, se presupunea că toţi clienţii îi credeau căsătoriţi!

Mitch o privea cu un aer de totală lipsă de înţelegere.

- De ce naiba vrei să-mi pun un tricou pe căldura asta?

- Ti-am spus deja. Vei face apoplexie.

Brusc, Mitch păru că înţelege aluzia şi zâmbi amuzat:

- Oh, da, desigur! Draga mea... replică, simulând tandreţea. Cât de amabil din partea ta că te-ai gândit!

- Bună ziua, doamnă Neilson, spuse Shannon, fără să dea importanţă sarcasmului. Ce căldură astăzi!

- Domnişoara Neilson, vă rog, o corectă tânăra femeie. Da, este foarte cald.

Shannon îi găsi un aer ipocrit.

- Ah, aşa este mult mai bine, declară Mitch, care întâmpină toate greutăţile din lume până să îmbrace tricoul prea mic pentru talia sa. Oare cum nu m-am gândit mai devreme? Acum, nu-mi mai lipseşte decât o ceaşcă de ceai bun şi mă voi simţi ca-n „sânul lui Avram“.

Shannon îşi trecu un braţ pe sub al lui Mitch şi-i adresă Rhondei un zâmbet ameninţător:

- Sper că vă place aici, domnişoară Neilson. Dacă aveţi nevoie de ceva, nu ezitaţi să-mi spuneţi. Soţul meu este mereu atât de ocupat...

- Este adevărat, întări Mitch, profitând pentru a-şi îmbrăţişa mai strâns fosta soţie.

îi aruncă o privire ironică, adăugând la adresa Rhondei Neilson.

- Dar dacă aveţi cea mai mică supărare, puteţi face apel la mine.

- Mulţumesc, Mitchell, îi răspunse, adresându-i un zâmbet irezistibil. Este foarte amabil din partea dumitale.

- Voi termina eu de tuns peluza, dragostea mea, întrerupse Shannon grăbită să pună capăt acestei penibile conversaţii. Te poţi duce să repari crăpătura de la numărul şase?

- Acum? Pe căldura asta? exclamă Mitch, deja roşu tot de expunerea prelungită la soarele de dimineaţă.

- Trebuie, insistă tânăra femeie, iritată. Nu ne putem lăsa clienţii în această situaţie: am impresia că va ploua.

Cu aceeaşi mişcare neîncrezătoare, ceilalţi doi scrutară cerul. Era de un albastru transparent şi fără măcar un nor.

- Ştii să foloseşti maşina de tuns iarba? întrebă în cele din urmă Mitch, cu un aer resemnat.

- Bineînţeles, nu este greu, replică Shannon cu aroganţă, rugându-se în sinea sa ca Rhonda Neilson să plece în sfârşit.

- Fii atentă, Shannon, nu este o jucărie: te poţi răni foarte uşor cu o maşinărie de acest gen.

- Ştiu ce fac, mulţumesc... Vrei să eliberezi drumul, te rog? N-am prea mult timp de pierdut.

- Bine, bine, cum vrei, făcu Mitch, dându-se la o parte. Eşti sigură că vei şti s-o conduci?

- Evident. Acum, pleacă din drum... dragul meu, adăugă Shannon în grabă, adresându-i un zâmbet larg rivalei sale, uluite.

Se gândi o clipă, întrebându-se cum să pornească maşina. Una dintre manete comanda alimentarea cu

gaz, cealaltă servea la frânare. Tânăra femeie oftă uşurată: maşinăria nu părea prea complicat de mânuit.

O porni şi învârti cu precauţie maneta de gaz. Maşina de tuns se mişcă încet, aruncând de o parte şi de alta gazon tăiat. Shannon îi privi pe ceilalţi doi, cu un aer triumfător. împinse maşina cu elan şi păstră o viteză moderată de-a lungul a câteva răzoare. Apoi, dusă de avânt şi sigură că era stăpână pe maşină, o lăsă să ia ceva mai multă viteză.

Zece minute mai târziu, se afla în mijlocul unui nor de iarbă tăiată şi aproape alergând pentru a urma maşina de tuns gazonul. în acea clipă voi să încetinească, dar trebui să se concentreze o secundă, înainte de a-şi aminti care era maneta de frână.

Se îndreptă prudentă spre bungaloul doi. Rămăsese acolo o bandă îngustă de peluză, care separa piscina de grădina cu flori. Spaţiul nu era larg şi ar fi trebuit să manevreze cu abilitate pentru a evita să strice răzoarele de flori. Dar Shannon avea acum destulă încredere în ea, pentru a da uşoară presiune gazului.

Nu putea decât să fie mândră de ea: o femeie ca Rhonda Neilson, cu siguranţă, n-ar fi fost capabilă de o treabă atât de simplă. O căută din ochi şi, observă cu iritare că tânăra roşcată îl urmase pe Mitch la pavilionul şase şi-i ţinea scara în timp ce el se suia pe acoperişul fierbinte.

Maşina de tuns iarba luase viteză, apropiindu-se

de piscină. Shannon nu se putea împiedica să ridice din nou privirea spre Mitch şi Rhonda. Hotărât lucru, această femeie nu-i plăcea! Desigur, Mitch era liber să acţioneze cum înţelegea, dar i se părea foarte puţin cavaleresc să-şi permită să curteze una dintre clientele motelului, după avertismentul pe care-l lansase împotriva lui Cliff Webster!

Viteza maşinii începu să devină neliniştitoare, iar iarba tăiată zbura în aer într-un vârtej dezordonat.

- încetineşte, Shannon, strigă Mitch, de sus de pe acoperiş, încercând să acopere zgomotul motorului.

Exasperată, tânăra femeie întoarse maneta de gaz. Era modul ei de a răspunde că nu avea nevoie de sfaturi!

îl văzu ridicându-se pe acoperiş, într-o stare de extremă agitaţie. Tocmai lăsase ciocanul pe care-l ţinea în mână şi făcea spre ea gesturi largi, vociferând nişte cuvinte de neînţeles. Shannon se întreba ce-l putea nelinişti în asemenea măsură.

- Cum? Vorbeşte mai tare! strigă ea, uşor alarmată.

- Uită-te unde mergi, urlă Mitch cât îl ţinea gura. Florile mele! Te duci direct în florile mele!

Tânăra femeie tresări. Brusc, fu înconjurată de un nor multicolor: erau petale de dalii, de margarete şi de irişi, pe care maşina de tuns iarbă le arunca în trecere. Florile tăiate se împrăştiară pe sol, iar maşina îşi continuă nemiloasă ravagiile printre tufişurile parfumate pe care Mitch îşi dăduse atâta osteneală să le cureţe. Shannon întoarse maneta de

frână, cu toate puterile. Maşina sări, se zdruncină şi în cele din urmă, se opri.

Tânăra femeie se întoarse şi deveni albă ca varul. Grădina de flori fusese tăiată pe mai mulţi metri, de o bandă lată de pământ gol!

Aruncă o privire încurcată în direcţia lui Mitch, care coborâse de pe acoperiş şi contempla, mut de stupoare, ruina tuturor eforturilor sale.

Panicată, Shannon se îndepărtă de maşina de tuns iarbă cu un aer vinovat, conştientă de ridicolul situaţiei. Brusc, prin minte îi trecu o idee şi alergă spre casă, evitând astfel penibila confruntare care ar fi urmat.

- Nu mişca, strigă ea. Mă duc să răspund.

Acest telefon imaginar îi lăsă pe ceilalţi doi fără grai. Tânăra femeie se refugie în bucătărie, trânti uşa în urma sa şi se rezemă cu spatele de perete, pentru a-şi recăpăta respiraţia.

Era situaţia cea mai jenantă pe care o cunoscuse vreodată! Se aplecă peste chiuveta din bucătărie şi udă un şerveţel de hârtie, pe care şi-l aplică pe faţa roşie ca focul. în ochi îi veniră lacrimile. Probabil Mitch o considera nebună şi era gata să-i dea dreptate.

Făcu o mişcare greşită, deranjând astfel vraful de legume îngrămădite pe bufet. Pe bună dreptate, Shannon căuta un pretext pentru a nu părăsi casa în timpul zilei: se hotărî să se consacre imediat pregătirii conservelor.

Ore întregi, umplu borcane cu tomate şi fasole

verde şi le aşează în vasul mare de fierbere sub presiune, pe care-l aşezase pe aragaz. Momentul fatidic se apropia. Cuvintele funeste ale lui Mitch îi reveniră în memorie şi Shannon începu să se teamă de clipa când trebuia să aprindă focul sub marmita uriaşă.

Din fericire, totul se petrecea bine, iar ea se agită cu succes tot restul zilei.

La mijlocul după-amiezii, aşează ultima serie de borcane în vasul sub presiune, când, aruncând din întâmplare o privire pe fereastră, îl zări pe Mitch în conversaţie aprinsă cu domnul Parks, ocupantul bungaloului cu numărul zece.

Nu-l văzuse prea mult pe Mitch, de la incidentul de dimineaţă. Cu toate ocupaţiile sale, nu făcuse decât să intre şi să iasă, fără să-i adreseze nici un cuvânt tinerei femei. Cel puţin avusese delicateţea de a nu menţiona dezastrul suferit de flori...

Ferestrele bucătăriei erau larg deschise, pentru a lăsa aburul să iasă afară. Totuşi, în casă domnea o căldură înăbuşitoare: aerul condiţionat se defectase şi Mitch nu avusese timp să-l repare.

Brusc, cineva bătu la uşa de la intrare. Shannon, se duse să deschidă şi o recunoscu pe Cathy, o vecină a Marlei pe care o întâlnise deja de câteva ori.

- Cathy! exclamă cu bucurie tânăra femeie. Intră! Ce căldură, nu-i aşa?

- Oh da! Am adus puţin suc de portocale. Vrei? răspunse Cathy întinzându-i un pahar plin până la margine cu un apetisant lichid galben. Mitch mi-a

spus că intenţionai să faci conserve. Merge bine?

Cele două prietene se instalară pe şezlongurile care stăteau mereu pe veranda casei.

- Pari epuizată, reluă Cathy. S-ar spune că ţi-ai petrecut după-amiaza la ocnă.

- Este oarecum şi impresia mea. Uf! Ce muncă! Dar ultimele borcane tocmai fierb la ora asta. Mă întreb cum reuşeşte Marla!

- Ai să te obişnuieşti. Cum se simt Marla şi Jerry?

- Din ce în ce mai bine. Doctorul crede totuşi că este mai prudent să-i mai ţină câteva săptămâni în spital.

- Sunt încântată de veştile bune. Ne-a fost atât de frică pentru ei, lui Trevor şi mie... Apropo, ne-am hotărât să organizăm o mică petrecere între prieteni, între vecini, săptămâna viitoare. Vreţi să veniţi şi voi? Vă anunţ cu sinceritate că Trevor a declarat că se ocupă de mâncare... Vom fi încântaţi de prezenţa lui Mitch şi a ta.

Pentru a-şi ascunde încurcătura, Shannon se grăbi să bea o înghiţitură de suc de portocale. Ezită o clipă, dacă să-i dezvăluie lui Cathy adevărul despre relaţiile sale cu Mitch. Totuşi, în cele din urmă, hotărî să nu se lanseze în explicaţii lungi şi dificile. Promise să-i transmită invitaţia lui Mitch, considerând mai prudent să renunţe ulterior, sub pretextul că aveau prea mult de muncă.

- încercaţi să veniţi, insistă Cathy. Aş vrea să vi-i prezint pe Brenda şi pe Nathan Daniels. Sunt de asemenea vecini cu noi şi cred că nu i-aţi întâlnit

încă.

Shannon scutură din cap.

- Eram sigură, reluă interlocutoarea sa. Eram în vacanţă la Springfield, la prietenii lor Seavers, cărora li s-a născut al doilea copil. Dacă-ţi plac poveştile de dragoste, cere-i Brendei să ţi-o istorisească pe cea a familie Seavers. S-au întâlnit la ea şi, o lună mai târziu, se căsătoreau...

- Cât este de romantic! făcu Shannon, cu un aer distrat, gândindu-se în sinea sa că acest gen de dragoste la prima vedere, se petrecea foarte rar în viaţa reală.

Cele două tinere femei mai stătură la taifas vreo zece minute, apoi Cathy îşi privi ceasul.

- Oh! exclamă. Trebuie să plec. N-am pregătit nimic şi lui Trevor îi este groază să cineze cu întârziere.

Luă paharul gol al lui Shannon şi adăugă plecând:

-Vino să mă vezi când vrei... Şi nu uita să-i vorbeşti lui Mitch despre invitaţia noastră!

-Jur, replică tânăra femeie râzând.

- Salută-i pe Marla şi Jerry din partea mea. Probabil nu voi putea să merg în vizită la ei, înainte de săptămâna viitoare.

Shannon o privi îndepărtându-se, cu o uşoară nostalgie. Odinioară, la începutul căsătoriei sale şi ea visase un adevărat cămin conjugal şi să aibă copii; toate aceste iluzii se sfărâmaseră rapid...

îşi veni în fire şi intră în casă. Dinspre bucătărie venea un zgomot surd şi îngrijorător. Shannon se repezi acolo: vasul de fiert sub presiune fluiera în

mijlocul unui nor de aburi.

- Este ciudat, murmură tânăra femeie, până acum n-a făcut aşa...

Zgomotul se intensifică, iar aburii fierbinţi umplură curând toată încăperea, obligând-o pe Shannon să meargă ca racul în sala mare. O izbitură regulată şi rapidă se amesteca acum cu şuieratul ascuţit al vasului de fiert sub presiune.

Brusc, se declanşă o teribilă explozie şi în aer fu proiectat un piure de tomate şi de fasole verde. Capacul marmitei căzu greu de cealaltă parte a ferestrei şi se rostogoli pe sol cu un zgomot mare, de fier.

Tânăra femeie încercă să iasă din casă, trecând prin ceaţa sufocantă. Uşa de la intrase se deschise subit şi Mitch apăru în încăpere, livid.

O prinse pe Shannon de braţ şi vru s-o tragă afară, dar alunecă pe o tomată şi căzură amândoi pe jos, strâns îmbrăţişaţi.

Mitch o strivea pe Shannon cu toată greutatea trupului. îngrozită, tânăra femeie îşi înnodase instinctiv braţele în jurul gâtului său, prinzându-se cu toate puterile, căutând în zadar să înţeleagă ce se întâmplase.

- Dă-mi drumul, gemu Mitch în sfârşit. Mă sufoci.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă, slăbind puţin strânsoarea.

Mitch se eliberă şi-şi reluă respiraţia.

- Ei bine, mi se pare clar, declară el cu blândeţe. Ai făcut conserve.

întinse mâna pentru a scoate delicat o fasole verde care se prinsese în părul însoţitoarei sale.

- Probabil am greşit undeva, admise Shannon cu o voce tremurătoare.

Mitch aruncă o privire circulară în interiorul casei. Mobilele erau presărate din abundenţă cu resturi de terci fierbinte de legume şi pereţii erau mânjiţi până la tavan.

- Zău? o ironiză Mitch, nu fără tristeţe. Ai greşit? Ce te face să crezi asta?

- Oh! Mitch... Priveşte... Este îngrozitor! Priveşte casa!

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Apoi Mitch începu să hohotească încet, după aceea mai tare, iar curând, acest hohot se transformă într-un râs nestăvilit, pe care nici măcar nu încerca să şi-l stăpânească. Shannon era disperată. Dar ilaritatea lui Mitch era atât de contagioasă, încât i se alătură repede. După câteva secunde, râdeau amândoi fără să se poată opri!

- încetează cu râsul! exclamă Shannon, între două hohote. Nu-ţi dai seama? Dacă află asta, Marla îmi va scoate ochii!

- Oh da, da! îmi dau seama! Dacă nu-l împingeam pe domnul Parks la momentul potrivit, murea lovit! Era gata să primească în cap capacul vasului de fiert sub presiune!

Hohotele de râs se înmulţiră...

în cele din urmă, îşi regăsiră treptat controlul

asupra lor înşişi. Rămaseră întinşi unul lângă celălalt, scuturaţi încă de accese de ilaritate.

Mitch o luă pe tânăra femeie în braţe şi declară brusc, cu prefăcută seriozitate:

- Shannon Wraenebow, o femeie ca tine este nepreţuită.

Shannon tresări, ca de fiecare dată când se auzea strigată pe
numele fostului soţ.

- încă nu reuşesc să-mi dau seama ce s-a întâmplat, făcu ea, preocupată. Celelalte borcane nu mi-au dat probleme. Poate focul a fost prea puternic, de data aceasta...

- Fără îndoială, vasul de fierbere sub presiune a avut un defect, o ironiză Mitch, prevenitor. în principiu, astfel de aparate n-ar trebui să se comporte în acest mod... Chiar în mâinile tale!

- Crezi că n-am strâns suficient capacul?

- Eu? exclamă el cu tandreţe. Am spus vreodată asta? Nu, nu! Poate am gândit-o, dar cu siguranţă n-am spus-o.

Shannon se îndreptă puţin, conştientă subit de ciudăţenia situaţiei lor. îşi luă mâinile repede de pe pieptul lui Mitch, care-şi scosese tricoul în timpul după-amiezii. Erau amândoi îmbrăcaţi în pantaloni scurţi şi picioarele goale li se atingeau fără nici un obstacol.

Când tânăra femeie simţi din nou parfumul familiar al soluţiei după ras, respiraţia i se acceleră. întoarse repede capul.

- Ce-ai spune să vii să cinezi în seara asta cu mine? propuse Mitch cu vioiciune. Se pare că este un restaurant bun de cealaltă parte a lacului.

- în seara asta? întrebă Shannon, continuând să-i evite privirea.

- Da, în seara asta. Am muncit ca nebunii toată ziua şi m-am cam săturat de tartine cu unt de arahide.

- Hm... făcu tânăra femeie, împărţită între dorinţa de a-i accepta propunerea şi teama de a redeschide răni vechi. Este mai bine să nu vin. Priveşte casa. îmi vor trebui ore întregi s-o curăţ complet.

- Nu, nu, dacă te ajut, insistă Mitch, atingându-i uşor faţa cu vârful degetelor. Şi chiar vreau să te ajut... dacă-mi permiţi să trec frontiera.

- Nu este cazul... Nu poţi face nimic în acest dezastru...

Ar fi vrut să evite mângâierile sale, dar nu se simţea în stare.

- Ne-am îmbarcat pe aceeaşi galeră, replică Mitch ridicându-se şi trăgând-o spre el. în plus, datorită ţie, am scăpat complet de orice grijă referitoare la florile din grădină.

- Referitor la asta, îmi pare rău, murmură Shannon cu o voce şovăielnică.

- Acum o săptămână, ţi-aş fi mulţumit că m-ai eliberat de această corvoadă. Dar acum, am impresia că această grădină îmi va lipsi.

într-un acces de generozitate, Shannon propuse:

- Dacă vrei, îţi pot lăsa grădina de zarzavaturi.

- Nu, mulţumesc, răspunse Mitch zâmbind.

Aruncă o ultimă privire casei, pentru a-şi da seama mai bine de munca ce-i aştepta.

- S-ar spune că este un câmp de bătaie după un război între tomate şi fasole verde, glumi Mitch.

- Nici măcar nu ştiu de unde să încep, oftă tânăra femeie, descurajată.

Mitch se duse în bucătărie să ia două perii, un burete şi o cârpă groasă de spălat pe jos. Umplu o căldare cu apă caldă şi detergent şi reveni curând în sala mare.

Shannon scutură cu tristeţe din cap.

- Haide, nu face mutre, exclamă Mitch, cu un aer consolator: ar fi putut fi mai rău.

Se gândi o clipă şi adăugă:

- Nu ştiu cum, dar cu siguranţă ar fi putut fi mai rău...

Capitolul 5

Curăţenia casei le luă puţin mai mult de două ore şi, o dată sarcina îndeplinită, jurară cu o nostimă solemnitate să se consacre unei uri neclintite pentru tomate şi fasole verde.

în timp ce Mitch se duse să spele bureţii şi căldarea, Shannon îi acceptă propunerea să folosească prima baia.

Duşul înlătură curând amintirile neplăcute ale acelei după- amiezi agitate. în timp ce apa călduţă îi curgea pe trupul extenuat, tânăra femeie era încântată în sinea sa de ajutorul pe care i-l dăduse Mitch; fără el, cu siguranţă treaba nu s-ar fi terminat atât de repede!

încă din timpul căsătoriei, Mitch o ajuta la treburile casnice. Cum, în acea perioadă, Shannon muncea cu jumătate de normă, îşi rezerva pentru sâmbăta, principala curăţenie. Aceea era o zi de mare agitaţie. Mitch se trezea o dată cu ea, luau liniştiţi micul dejun, apoi îşi asuma partea sa de sarcini domestice.

Datorită lui, în câteva ore, apartamentul strălucea de curăţenie, rufele erau întinse în uscător şi dulapurile era pline de provizii. în acest fel, îşi puteau consacra restul zilei unor activităţi mai interesante... şi mai intime. în acele zile, răspundeau rareori la telefon...

Shannon scutură din cap, încercând să alunge aceste amintiri nedorite. Acea perioadă din viaţă sa era încheiată definitiv. Mitch dovedise că soţia sa

avea mai puţină importanţă decât meseria...

Un resentiment uşor puse stăpânire pe tânăra femeie. îşi îmbrăcă halatul de baie şi ieşi. Accidentul lui Jerry şi al Marlei redusese la zero eforturile sale răbdătoare de a-l uita pe Mitch. întorcându-se la Saint Louis, va trebui să reia totul de la început...

Soneria telefonului răsună în clipa în care, în camera sa, termina să se îmbrace. îl auzi pe Mitch ridicând receptorul şi răspunzând cu o voce tăioasă. O secundă mai târziu, întrerupse comunicaţia şi se închise în baie.

După ce se îmbrăcă, Shannon se duse să aştepte în bucătărie. După câteva minute, Mitch reapăru, pieptănat şi proaspăt barbierit. îi adresă gluma obişnuită:

- Cioc, cioc, cioc.
- Intră, replică Shannon cu comică politeţe servilă.
- Eşti gata?
- Da, îi răspunse, îndreptându-se deja spre uşă. Apropo, cine a telefonat, mai înainte?
- Cliff Webster.
- Oh! Ce vroia?

Se opriră în uşă, admirând apusul de soare. Mitch o luă de braţ pe tânăra femeie şi-i arătă cu degetul locul din apropiere strălucind în mii de sclipiri de apus.

- Vom lua ambarcaţiunea cu motor a lui Jerry. Este ancorată acolo jos.
- Va fi încântător.

Merseră în direcţia debarcaderului şi trecură printr-un nor de libelule uşoare care zbârnâiau. Shannon întrebă fără să dea prea multă importanţă:

- De fapt, ce voia Cliff? N-a telefonat de mult timp.

- Cu tine voia să vorbească.

Tresărind de surpriză şi de indignare, se întoarse spre el.

- Cum? Cu mine? Dar...

- I-am spus că nu erai acolo, o întrerupse Mitch, cu voce calmă.

- Zău? exclamă Shannon, cu privirea scăpărând de mânie. Ar fi oare prea mult ca, pe viitor, să binevoieşti să-mi treci legăturile care mă interesează?

- Am crezut că nu are nimic interesant să-ţi spună.

- Cum îţi permiţi să judeci asta?

- L-am întrebat; el însuşi a fost de acord că nu era important. Dacă vrei părerea mea, încearcă să-ţi facă pur şi simplu curte...

- Mitchell, spuse tânăra femeie pe un ton acid, părerea ta îmi este complet indiferentă şi, pe viitor, te rog s-o păstrezi pentru tine.

- Ah da? Ti-am spus deja, Shannon, Cliff Webster nu este decât un afemeiat banal şi ai face bine să-l eviţi, asta este tot.

- Este părerea ta... Dar eu, de ce oare nu l-aş putea găsi seducător?

în realitate, Shannon era departe de a-l vedea cât de puţin seducător, chiar dimpotrivă. Dar gestul

impertinent al lui Mitch o făcuse atât de furioasă încât, dintr-o instinctivă dorinţă de răzbunare, se străduia să-i trezească gelozia şi orgoliul masculin.

O umbră de tristeţe întunecă faţa lui Mitch. Oftă, cu un aer dezolat.

- Da... îţi place, desigur. Ar fi trebuit să bănuiesc. Este exact genul tău de bărbat...

- Ce vrei să spui?

- Lucrează într-un spital, în spatele unui birou şi nu-şi asumă nici cel mai mic risc, îi explică trist. Trebuie să fie suficientă doar această particularitate, pentru a-i conferi în faţa ta, toate farmecele: astfel, nu vei avea de ce să-ţi faci griji pentru el. îl vei vedea întorcându-se în fiecare seară în tihna căminului familial... bineînţeles, în cazul în care nu se întâmplă să-l strivească vreo ambulanţă când iese din birou!

- Ce absurditate! De-abia l-am cunoscut şi ne vezi deja căsătoriţi!

- Haide, mărturiseşte: nu ţi-ar displăcea un soţ de genul lui Cliff!

- Da, da, şi iar da, izbucni Shannon cu exasperare. Dacă vrei să ştii, mi-ar plăcea foarte mult ca soţul meu să nu-şi rişte viaţa în fiecare zi, din cauza muncii sale. Eşti mulţumit?

- Complet, replică Mitch regăsindu-şi instantaneu o aparenţă seninătate. Este, într-adevăr, tot ceea ce voiam să ştiu. Totuşi, lasă-mă să te previn, Shannon, nu vei fi niciodată complet fericită cu un bărbat ca el.

- Eşti nebun! bombăni aceasta, în culmea mâniei.

Se îndepărtă cu paşi repezi. Mitch ridică puţin tonul, pentru a fi sigur că-l mai auzea:

- Poate, dar te cunosc acum şi ştiu ce-ţi trebuie: nu uita că, totuşi, am fost căsătoriţi.

- Ei şi? De atunci, ne-am văzut de treabă.

O ajunse din urmă cu paşi liniştiţi şi o prinse de braţ, cu fermitate.

- îmi rămân amintirile. Ca şi ţie, de altfel, recunoaşte...

- Mă străduiesc din toate puterile să uit trecutul. Nu ne poate aduce decât durere. Crede-mă, ar trebui să faci la fel.

- încerc, îi replică Mitch zâmbind. Dar nu pot să reuşesc.

- Perseverează, răspunse Shannon, ridicând din umeri cu o indiferenţă afectată. îţi doresc noroc...

Soarele, sub orizont, semăna cu o uriaşă portocală aşezată pe cer, la apus. Mica ambarcaţiune cu motor despica apele cu docilitate.

Fără nici o îndoială, din toate momentele zilei, Shannon îl prefera pe acesta. Căldura, potolită puţin seara, făcea aerul mai uşor, iar razele razante ale soarelui dădeau peisajului o transparenţă aurie care punea în evidenţă cea mai mică formă de relief. Lacul, părăsit treptat de bărcile de pescari, îşi regăsea pacea.

Mai târziu, alte ambarcaţiuni, dar cu fundul plat, vor părăsi debarcaderul pentru a aşeza plasele de noapte.

Mitch ţinea bara cârmei şi fiecare din gesturile

sale, minuţioase şi precise, deviau uşor mersul liniştit al vasului. Radioasă, Shannon îşi oferea chipul brizei călduţe. Toate grijile zilei fuseseră uitate. Se bucura de clipa prezentă, respirând profund mirosul proaspăt al apei.

Mitch îi zâmbi şi se aplecă pentru a deschide radioul de la bord. O muzică plăcută se ridică în mijlocul liniştii. Pe maluri, focuri de tabără se aprindeau unul după altul, iluminând corturile învecinate cu licărirea lor nesigură. Câţiva copii se jucau încă pe plajă, aruncând pietre în ricoşeu pe suprafaţa apei, aşteptând fără îndoială să fie chemaţi la cină.

Ambarcaţiunea ajunse în port, prea repede după dorinţa lui Shannon. Mitch o aranjă de-a lungul cheiului şi chemă un tânăr angajat al companiei de închirieri, pentru a-l ajuta să ancoreze mica ambarcaţiune.

Dintr-o săritură fu pe chei şi se întoarse pentru a-şi ajuta însoţitoarea. înainte chiar să-şi dea seama, tânăra femeie fu ridicată ca un fulg şi se află pe uscat.

- Aş fi putut să mă descurc şi singură, bombăni Shannon, respirând greu.

Tremura încă din cauza atingerii mâinilor lui Mitch pe pielea goală.

- Plăcerea a fost de partea mea, replică acesta. Acum, dacă vrei, să uităm trecutul... Măcar pentru această seară, desigur!

Fără să-i aştepte răspunsul, o luă de braţ şi o

conduse în mijlocul hangarelor şi a ambarcaţiunilor puse în cala uscată. Se plimbară încet pe marginea cheiului, gustând din plin frumuseţea acelei liniştite seri de vară. Fără să-şi dea seama, intrând în restaurant, se ţineau încă de mână. Mitch ceru o masă de două persoane.

Fură aşezaţi în faţa lacului şi o chelneriţă alergă să le prezinte meniul. Părea foarte impresionată de prestanţa lui Mitch.

- Ce ţi-ar plăcea? o întrebă el distrat.

- Orice, răspunse Shannon cu entuziasm. Orice... în afară de fulgi de ovăz.

- Sau de unt de arahide, adăugă Mitch. Ce-ai spune de un biftec bun?

- Foarte bine!

- Sau spaghete?

- Perfect!

- Sau... un pui?

- Excelent!

Mitch o privi pe deasupra meniului.

- Ei bine, care din trei? Hotărăşte-te! Biftec, pui sau spaghete?

- Toate trei, declară tânăra femeie cu un zâmbet graţios. Am impresia că n-am mâncat nimic de cel puţin o lună!

Dacă această comandă considerabilă, la care se mai adăugaseră trei bucăţi de tartă cu mere, o surprinse puţin pe chelneriţă, nu lăsă să se vadă nimic. Este adevărat că părea mult prea ocupată să-i arunce lui Mitch priviri admirative.

Când aceasta fu puţin mai departe, Shannon, puţin ofensată, declară cu o voce înţepată:

-Ai remarcat cum te privea? într-adevăr, nu avea ochi decât pentru tine!

-Ah, da? îi răspunse Mitch cu prefăcută inocenţă. N-am dat atenţie. Mă privea?

- O ştii foarte bine!

îi cuprinse mâna în a sa şi întrebă cu un aer extrem de grav:

- Spune-mi adevărul, Shannon. Te deranjează că alte femei mă consideră atrăgător?

-Absolut deloc! Eşti liber... Dar această chelneriţă mi-a făcut milă, atâta tot.

- Păcat, oftă Mitch. Sperasem un alt răspuns.

Tânăra femeie întoarse capul şi admiră prin fereastră scânteierea lacului.

- Nu asta spuneai într-o altă zi, remarcă ea. Pretindeai că eşti fericit de divorţul nostru. Să fi înţeles greşit?

- Am vorbit prea mult, în acea zi... mult prea mult! Regret, crede-mă. în ceea ce mă priveşte, mi-ar plăcea să fiu sigur că şi cuvintele tale au luat-o înaintea gândurilor. Ai spus chiar adevărul, în acea zi?

- Bineînţeles, repetă tânăra femeie, cu încăpăţânare. Spun întotdeauna ceea ce gândesc, nici mai mult, nici mai puţin.

- Serios? Oare trebuie să cred ce gândeai şi toate acele răutăţi cu care m-ai copleşit înainte de divorţ?

- Crede ce vrei, replică Shannon, străduindu-se

să-şi stăpânească lacrimile care-i veneau în ochi.

încă o dată, conversaţia revenea la vechile deziluzii conjugale.

Privirea lui Mitch se tulbură. Contemplă la rândul său lacul liniştit.

- Ştii, reluă după o pauză, n-am înţeles decât foarte recent de ce a cumpărat Jerry acest motel de la poalele munţilor Ozarck. Am mai fost în vizită aici, dar încep să descopăr cu adevărat frumuseţea acestui loc. Priveşte lacul: are ceva magic.

- Da, este foarte frumos, aprobă Shannon încet. Şi înţeleg că Jerry şi Marla şi-au putut găsi fericirea aici. Ai vrea să-ţi petreci toată viaţa într-un peisaj atât de liniştitor, atât de calm...

Mitch îşi aţinti privirea pe suprafaţa lacului care strălucea şi declară cu o voce domoală:

- Tocmai la Jerry şi la Marla mă gândeam... Oricât de ciudat poate părea, îi invidiez... Căsătoria lor este durabilă, iar ei...

Un strigăt vesel îi întrerupse. Se întoarseră şi-i zăriră pe domnul Parks şi pe soţia sa, Thelma. Domnul Parks era acel client al motelului care evitase de puţin să primească în plină faţă capacul vasului de fiert sub presiune...

Perechea se îndreptă spre masa lui Mitch şi a lui Shannon, făcându-le semne largi cu mâna.

- Bună seara, spuse Thelma Parks zâmbind. Nu mă aşteptam să vă întâlnim în seara asta, aici. Soţul meu mi-a spus că aţi avut unele necazuri cu conservele.

- într-adevăr, răspunse Shannon politicoasă,

străduindu-se să evite privirea veselă a domnului Parks. A trebuit să curăţăm toată casa şi, drept recompensă, Mitch a hotărât că vom merge la restaurant.

- A avut dreptate, spuse afectat domnul Parks. După o asemenea zi, era binemeritată puţină relaxare.

Mai stătură la taifas câteva minute, apoi familia Parks îşi continuă drumul, iar Mitch şi Shannon atacară cu mare poftă masa bogată pe care le-o aduse chelneriţa.

O oră mai târziu, ieşeau din restaurant, ghiftuiţi...

- Oare cum am putut înghiţi toată această mâncare? exclamă Shannon, încercând să slăbească puţin cordonul care-i încingea mijlocul.

Alături, Mitch desfăcea o gaură de la curea.

- La început, a fost uşor, îi explică acesta. Dar n-ar fi trebuit să iau trei bucăţi din acea excelentă tartă cu mere...

- Să mergem puţin pe jos, propuse Shannon. Aerul nopţii ne va răcori...

într-adevăr, noaptea era superbă şi tânăra femeie voia să mai profite de ea. Şi unul şi celălalt erau bine dispuşi. începură să hoinărească pe malul lacului, mai întâi, fără a simţi nevoia să vorbească, ascultând liniştiţi clipocitul uşor al apei lângă ţărm. Luna plină le lumina drumul şi proiecta în faţa lor o umbră uriaşă.

Mitch închise ochii, respirând profund briza parfumată a serii.

- Mă simt bine, constată simplu.

Amândoi erau legănaţi de liniştea nopţii. Mitch luă mâna lui Shannon, cerându-i permisiunea cu o privire umilă şi supusă. Mai întâi, voi să refuze, dar nu avu puterea de a rosti cuvintele severe care-i veneau pe buze.

Aerul era încărcat de zgomotele naturii: orăcăitul broaştelor se amesteca plăcut cu cântecul nocturn al greierilor. Shannon se mustra în gând pentru imprudenţa sa. Dar sentimentul de pace care-i copleşea era atât de puternic şi de încântător, încât n-ar fi vrut să-l risipească pentru nimic în lume. Totuşi, în sinea sa dăinuia o uşoară senzaţie de nelinişte. Crezuse un timp că dragostea pentru Mitch murise. în acest caz, de unde venea oare acel sentiment uşor de slăbiciune care punea stăpânire pe ea imediat ce acesta se apropia?

După mai mult de jumătate de oră, ajunseră într-un fel de luminiş, care mărginea apele lacului.

- Să ne oprim puţin, oftă Mitch, reţinând-o pe tânăra femeie de mână.

- îmbătrâneşti, îl ironiză Shannon, lăsându-se să cadă pe iarbă. Oboseşti repede.

- Este adevărat, îmbătrânesc, admise Mitch de bunăvoie.

Se culcă lângă ea, pe pământ şi observă un timp stelele.

- Ajută-mă s-o găsesc pe Venus, reluă. Nu reuşesc să ştiu niciodată unde este.

Shannon se întinse alături şi privi cerul. Sclipirea stelelor era extraordinară. Se amuzară numind

constelaţiile pe care le cunoşteau, şi, fiecare râdea de greşelile celuilalt.

- Ce astronom nepriceput eşti! glumi Shannon, când Mitch confundă planeta Marte cu Steaua Nordului.

Mitch se revoltă, glumind:

- Crede-mă, la şcoală aveam alte subiecte de interes.

- Fetele, de exemplu!

- Doar nu te-ai fi aşteptat să nu mă folosesc de farmecul meu binecunoscut?

- Individ îngrozitor! exclamă tânăra femeie râzând. Cine ţi-a spus vreodată că aveai farmec?

- Ei bine, tu. Nu-ţi aminteşti?

Se întoarse spre ea, cu capul rezemat de braţ. Timbrul senzual al vocii o emoţionă pe Shannon mai mult decât voia să pară. întoarse privirea şi replică tăios:

- Nu, nu-mi amintesc deloc.

- Zău?

îşi apropie încet faţa de cea a tinerei femei şi-şi adânci privirea în ochii aurii.

- Vrei să-ţi reîmprospătez memoria?

- Nu, nu, exclamă Shannon, cu o instinctivă tresărire nervoasă.

- Ba da, insistă, apropiindu-se neînduplecat de ea.

- Mitch... Te rog, îl ameninţă Shannon cu o voce tremurătoare.

- Nu-i nevoie să mă rogi, replică acesta cu dezinvoltură, mângâindu-i blând chipul cu vârful

degetelor. Dar de ce pretinzi că n-ai fost niciodată sensibilă la farmecul meu? Asta mă jigneşte foarte mult. De altfel, sunt sigur de contrariu... Am dovezi!

Degetele se plimbau delicat pe ovalul feţei lui Shannon.

- Ei bine? reluă Mitch. Nu-ţi revine memoria?

Cu inima palpitând, tânăra femeie se încăpăţână să nege evidenţa.

- Cu siguranţă, nu, nu-mi amintesc de nimic.

- Haide, haide! bombăni el uşor. Mică mincinoasă rea!

Shannon se încordă observând buzele lui Mitch foarte
aproape de ale sale.

- Mitch! Nu!

Un sărut îi înăbuşi protestele. Involuntar, închise ochii. Un fior deosebit de plăcut îi trecu pe şira spinării. Mitch o sărută încet, cu o senzualitate înflăcărată şi prevenitoare.

După un timp, se îndepărtă puţin şi întrebă zâmbind.

- Ei bine, ce crezi despre asta, doamnă Wranebow? Nu ţi-a reîmprospătat memoria?

- Numele meu este Murphy... Domnişoara Murphy, îl corectă. Şi, de altfel, nu înţeleg deloc despre ce vrei să vorbeşti.

- Oh! iartă-mă, se scuză Mitch, ipocrit. Pentru mine, eşti încă doamna Wranebow... Bine! încearcă să acorzi mai multă atenţie de data asta!

Şi, cu dezinvoltură seducătoare, o sărută din nou.

Shannon nu rezistă şi-şi înnodă braţele în jurul gâtului său, pentru a-i putea răspunde mai bine la sărut. Tânăra femeie se simţea incapabilă să i se refuze. Mitch ştiuse întotdeauna să-i înfrângă apărările cu o pricepere desăvârşită şi s-o facă docilă la cele mai mici solicitări amoroase.

Cu surpriză, Shannon se auzi gemând de dorinţă când Mitch îşi strecură pe furiş degetele sub bretelele rochiei, pentru a le face să alunece de-a lungul umărului rotund. Peste materialul uşor, îi mângâie sânii fermi şi catifelaţi, şoptindu-i la ureche:

- Ei bine? Acum, îţi aminteşti?

-Deloc, răspunse ea, cu rea-credinţă, încercând să-şi vină în fire.

Vru să-i oprească gestul, dându-se înapoi şi să-şi reia
plimbarea ca şi când nu se întâmplase nimic. într-o zi sau alta,
vor regreta un asemenea moment de rătăcire: nu se puteau reînvia cele mai frumoase clipe ale vieţii lor de odinioară.

- Dar asta, îţi aminteşti? insistă Mitch, dezgolind până la urmă pieptul lui Shannon.

îi sărută delicat vârful fiecărui sân, amuzându-se fără milă să-i facă să se întărească sub atingerea pricepută a mâinii.

Era sigur că această dulce tortură îi va smulge tinerei femei o inutilă mărturisire de dragoste... Respirând greu acum, aceasta îşi adânci cu înflăcărare degetele în părul negru al lui Mitch.

Cunoştea efectul mângâierilor sale asupra ei, iar Shannon, în mijlocul unui haos al simţurilor, nu se putea împiedica să-i reproşeze puţin că-i reducea voinţa la o asemenea dependenţă erotică...

- Tot nimic? o întrebă pe un ton liniştit şi sigur.

- Nu! se încăpăţână tânăra femeie. Cred că eu...

Dar se întrerupse cu un uşor strigăt de surpriză. Mitch tocmai îşi strecurase mâna sub jupa sa!

- Mitch! protestă cu o voce care de-abia se auzea.

Toată fiinţa îi vibra la unison cu a sa şi părea că vrea să găsească o nouă viaţă la această atingere.

- încetează imediat! îl rugă.

Dar trupul său n-ar fi vrut pentru nimic în lume ca mâinile lui Mitch să se oprească din a-i atinge pielea, cu acea mobilitate ameţitoare...

- Ei bine? Acum îţi aminteşti? o întrebă triumfător.

înflăcărat, sărută cu pasiune sânii lui Shannon, gâtul şi gura
ei. Tânăra femeie se zbătea slab, pradă unui adevărat tumult de emoţii contradictorii. Sensibilitatea îi era în delir, dar îi reproşa încă lui Mitch o cruzime tandră şi, respirând greu, nutrea sentimente de răzbunare.

Hotărî în cele din urmă că acel joc abil care se baza pe aţâţarea dorinţei celuilalt, putea fi la fel de bine jucat în doi. Simulând aşadar nerăbdarea unei dorinţe irezistibile, îşi prinse partenerul de cămaşă şi-i şopti la ureche, provocatoare:

- Da, dragostea mea, acum îmi amintesc... îmi amintesc de toate!

Mitch clipi din ochi.

- Adevărat?

- Desigur, jură Shannon, irezistibil de atrăgătoare, cu un zâmbet senzual şi încărcat de promisiuni.

Trase cu violenţă de cămaşa partenerului, smulgând primul nasture, apoi pe al doilea, al treilea... Fulgerător, Mitch fu cu pieptul gol, iar ea se cuibări lângă bustul musculos. Rămase o clipă respirând parfumul bărbătesc, apoi începu să-i deschidă cureaua pantalonilor...

- Ei! mormăi Mitch, gâfâind. Nu atât de repede!

- N-am ce face, îi explică Shannon cu o prefăcută melancolie. Te doresc atât de mult!

Cu o rapiditate fulgerătoare, făcu să alunece pantalonii lui Mitch de-a lungul picioarelor. Acesta înghiţi în sec şi o îndemnă din nou la calm. Dar intensitatea vocii slăbise...

- Oare asta nu-ţi aminteşte nimic, dragostea mea? întrebă tânăra femeie cu o intonaţie uşor batjocoritoare. Aminteşte-ţi nopţile lungi pe care le-am petrecut odinioară iubindu-ne! Nu, nu-i aşa? N-ai putut uita acele momente de fericire?

Shannon îşi consacra toată atenţia spre mângâierile precise care smulgeau lui Mitch suspine de voluptate. în cele din urmă, nemairezistând, îi prinse încheietura mâinii.

- încetează, Shannon, îi ordonă cu severitate. Dacă n-ai intenţia să mergi mai departe, ar fi de preferat să încetezi acest joc.

- Să merg mai departe? replică tânăra femeie cu

tristeţe. De ce spui asta? în ceea ce te priveşte, nu asta îţi era intenţia?

Shannon fu copleşită de un sentiment de teribilă frustrare. Ar fi vrut să strige. Tot trupul îi resimţea într-o manieră intensă nostalgia braţelor muscuoase ale lui Mitch şi sărutările lui pasionate. Dar voinţa i se încorda împotriva unei asemenea capitulări. Nu! Era ferm hotărâtă să reziste până la capăt puterilor acelui „farmec binecunoscut“, despre care el însuşi glumea...

- în ceea ce mă priveşte, reluă Mitch cu un aer ciudat de încăpăţânat, sunt dispus să merg până la capăt... Dar, nu ştiu de ce, am intuiţia unei anumite reticenţe din partea ta...

- Bravo, aplaudă Shannon furioasă, sărind în picioare. Ai ghicit bine: nu am deloc intenţia să mă dăruiesc ţie! Oricum, mi se păruse că totul se lămurise între noi, încă din prima zi!

- Oh! Foarte clar! exclamă Mitch, ridicându-se la rândul său şi îmbrăcându-şi pantalonii. Dar am crezut că ţi-ai schimbat părerea de când... Haide, Shannon, este vizibil că dorinţa ta este la fel de intensă ca a mea; nu încerca s-o negi!

- Am divorţat, Mitch. Oare nu vei înţelege asta niciodată?

- Ei bine, am greşit! se înfurie el, incapabil să se mai stăpânească mult timp. Acceptă măcar o dată: dacă n-ai fi fost atât de încăpăţânată, probabil am fi fost căsătoriţi încă, acum.

- Te gândeai la munca ta, mai mult decât la

soţie...

- Destul! Te iubesc şi o ştii foarte bine...

- în acest caz, de ce ai acceptat divorţul? îl întrebă cu trufie.

Pentru prima dată, îşi mărturisea sie însăşi în ce măsură o
rănise, atunci, atitudinea soţului său. Hotărârea rece cu care Mitch consimţise la toate demersurile oficiale, o aruncau pe tânăra femeie într-o profundă disperare: văzuse în asta o dovadă în plus a indiferenţei lui Mitch faţă de ea.

Acesta o privea cu un aer de profundă nesiguranţă, apoi scoase un oftat lung şi-şi trecu o mână prin păr. Părea că ezită să răspundă.

- N-am vrut să cred niciodată că vorbeai serios, mărturisi în cele din urmă. Am crezut că era o provocare din partea ta şi am participat la asta pentru a-ţi da un fel de lecţie... Nu mi-am dat seama de ceea ce făcusem decât când divorţul era ireparabil... De altfel, păreai atât de dornică să te desparţi de mine, încât n-am vrut să te reţin împotriva voinţei tale.

în acea clipă, Shannon îşi dădu seama cu o apăsătoare tristeţe că, dacă unul dintre ei ar fi fost mai expansiv, mai puţin orgolios, căsătoria le-ar fi fost salvată.

- îmi pare rău, Mitch... murmură, tulburată. Ar fi trebuit să ştii că nu sunt femeia care să arunce ameninţări zadarnice...

- Da, acum o ştiu.

- Ei bine, încheie Shannon cu lacrimi în ochi. Acum, toate astea au trecut. Trebuie să le uităm. Fără acest accident nenorocit, probabil nu ne-am mai fi văzut.

- Este adevărat. Presupun că, după tine, este prea târziu să ne gândim la... o împăcare?

O privea, vibrând de o nouă speranţă. Dar Shannon înăbuşi repede bucuria care începea să se nască în el.

- După câte ştiu, încă nu ţi-ai schimbat meseria remarcă ea simplu.

într-adevăr, mormăi Mitch. Iar tu nu te-ai schimbat deloc!

- Ce vrei să spui? întrebă tânăra femeie, cu agresivitate.

- Pretinzi să-ţi impui capriciile tuturor, iată ce vreau să spun!

- Nu, nu tuturor! Soţului meu!

- în acest caz, răspunse Mitch cu un zâmbet perfid, voi încerca să te ajut să-ţi realizezi visurile, domnişoară Murphy...

- Ce înţelegi prin asta? îl întrebă cu un aer bănuitor. N-am nevoie de ajutorul tău, de altfel nici al altcuiva...

- Ba da, haide! Vei vedea, Shannon: amândoi îţi vom găsi un soţior bun, în mai puţin timp decât am crede.

O luă de talie, ironic şi prevenitor:

- Deja m-am gândit la cineva, adăugă cu maliţiozitate.

- Eşti nebun?

- Nu, nu, vei vedea: când vei afla despre cine vorbesc, îmi vei mulţumi. Sunt sigur că totul se va desfăşura foarte bine...

Shannon se hotărî să accepte pentru moment jocul, pentru a încerca să stabilească dacă vorbea serios sau nu, şi întrebă cu o voce batjocoritoare:

- Vei avea oare amabilitatea să-mi spui numele fericitului bărbat la care te-ai gândit pentru mine?

- Bineînţeles. Este cineva care ţi-a arătat deja foarte mult interes... cineva pe care-l poţi chema atât de des cât doreşti...

Shannon se opri, cu mâinile în şolduri. Gluma începea s-o agaseze.

- Ce spui acolo?

Mitch izbucni în râs şi aplecându-se spre ea, o sărută prieteneşte pe vârful nasului.

- Haide! N-ai ghicit încă? Vorbesc despre Cliff Webster, desigur!

Capitolul 6

Reluară încet drumul spre Wranebow's Inn. în urma sa, Shannon încă tuna şi fulgera împotriva lui Mitch: oare va încerca s-o oblige să-l frecventeze pe Cliff Webster? Pe măsură ce se gândea la asta, mânia îi sporea, iar imaginea lui Cliff îi devenea şi mai odioasă. Shannon nu auzise niciodată o propunere atât de îndrăzneaţă, nici atât de caraghioasă!

Mai întâi, se înţelege, şocul fusese atât de mare, încât tânăra femeie rămăsese cu gura căscată, incapabilă să priceapă toate implicaţiile cuvintelor lui Mitch. Apoi, furioasă, se refugiase într-o muţenie totală în tot timpul drumului de întoarcere şi, o dată intrată în motel, se închise în camera sa, trântind uşa.

Dimineaţa, mânia i se domolise puţin, dar persista încă.

Mitch veni şi se prefăcu că bate la uşa imaginară.

- Cioc, cioc, cioc, exclamă cu un zâmbet încrezător.

Dar Shannon refuză cu încăpăţânare să răspundă şi continuă să-şi bea cafeaua cu o răceală făţişă.

- Ei bine? insistă Mitch. Ştiu că mă auzi... răspunde-mi...

Shannon nu spuse o vorbă. încă de când se trezise, refăcuse
cu creta linia de frontieră, care la curăţenia din ajun se ştersese puţin prin unele locuri.

- Mă duc la spital, continuă Mitch fără să se intimideze. Vrei să vii cu mine?

Tânăra femeie îşi turnă o picătură de lapte în cafea, apoi se prefăcu că deschide ziarul de dimineaţă, cu un aer de perfectă indiferenţă.

- De acord, de acord, replică Mitch cu voce calmă. Cel puţin nu mă vei putea acuza că am neglijat să te anunţ... Mă gândisem că vom putea să ne oprim undeva pe drum, pentru a lua un mic dejun copios...

Tânăra femeie simţi un nod în stomac. Chiar în acea dimineaţă, ideea de a mânca iar obişnuiţii fulgi de ovăz, i se păru extrem de greu de suportat. Ochii îi trădară o scurtă ezitare, iar Mitch profită de asta pentru a-şi exploata avantajul.

- Un mic dejun bun, repetă ispititor, cu ouă, şuncă, dulceaţă, pâine prăjită, suc de portocale, biscuiţi...

- Voi fi gata într-un minut, îl întrerupse Shannon, grăbindu-se în baie.

După gustarea promisă, tânăra femeie îşi recăpătă buna dispoziţie. în timp ce rulau pe drumul spre oraşul copleşit de soare, se abandonă răcorii aerului condiţionat din Mercedesul lui Mitch.

Spitalul fremăta de activitate. Jerry şi Marla fuseseră aşezaţi în aceeaşi cameră. Era o încăpere destul de plăcută şi mai puţin rece decât o cameră de spital obişnuită. Şi era înveselită de o incredibilă abundenţă de flori şi plante verzi.

Mitch fu cât p-aci să se lovească la cap de un rododendron, care avea o ramură suspendată peste patul lui Jerry.

- Cum poţi suporta toată această vegetaţie? bombăni, cu o grimasă comică.

- Mă obişnuiesc treptat, oftă Jerry, răbdător. Marla nu lasă infirmierele să scoată plantele din cameră. S-ar spune că într- adevăr îi plac!

- Bineînţeles că-mi plac! exclamă Marla. Toată lumea îmi trimite flori, Shannon. Priveşte cât este de frumos. Aceasta de-abia a venit...

Lăsându-le pe cele două tinere femei să vorbească, Mitch îşi apropie scaunul de patul fratelui său.

- Ei bine? îl întrebă cu un aer vesel. Cum te simţi astăzi? Sper că vindecarea este pe calea cea bună...

- Medicii aşa pretind, dar în ceea ce mă priveşte, consider că merge anevoios. Hotărât lucru, în calitate de pacient, îmi lipseşte... pacienţa.

- Bănuiam, mă crezi? replică Mitch, râzând cu poftă.

- Cum merg lucrurile la motel? întrebă Jerry, brusc neliniştit.

- Shannon şi cu mine ne ocupăm de tot. Linişteşte-te, casa este încă intactă!

- Oricum, mi-ar plăcea să pot ieşi de aici şi să văd cu proprii mei ochi.

îşi lăsă capul să cadă pe pernă. Brutalitatea mişcării îi smulse un geamăt de durere.

- Te simţi bine? interveni Marla, observându-şi soţul cu un aer îngrijorat.

- Da, da, Marla, mă simt bine, o linişti acesta.

- Pari mult mai sănătos, remarcă Shannon, apropiindu-se la rândul său de patul lui Jerry. în câteva săptămâni, vei fi pe picioare...

Adăugă, cu un râs uşor:

- Şi crede-mă, Mitch şi cu mine vom fi mulţumiţi să ne putem întoarce acasă!

Jerry îi zâmbi şi o luă de mână.

- Serios, făcu, prefăcându-se neîncrezător, nu sunteţi mulţumiţi de vacanţă?

- Vacanţă? replică tânăra femeie. Cum îndrăzneşti să numeşti asta vacanţă? N-am fost în viaţa mea mai obosită!

- Oare este sinceră, Mitch? întrebă Jerry cu un aer bănuitor.

- Spune întotdeauna ceea ce gândeşte, răspunse Mitch, ridicând din umeri.

Shannon îi aruncă o privire scurtă.

- Mitch are dreptate, exclamă. Spun întotdeauna ceea ce gândesc şi sunt foarte fericită să vă fac un serviciu, când aveţi nevoie. în definitiv, suntem o familie...

- Da, dar oricum, interveni Marla. Nu ştim cum să vă mulţumim. Tremur imaginându-mi ce s-ar fi întâmplat cu motelul, fără voi.

- Am fi găsit până la urmă o soluţie... Dar destul cu acest subiect, Marla. Vrei să te ajut să mergi la baie? Vom încerca să te coafez. Mi se pare că ai nevoie de asta, de un timp...

- într-adevăr, oftă Marla. Şi am impresia că vom

avea de lucru!

Se ridică pe pat şi reuşi cu greu să coboare. Apoi, dispăru în camera învecinată, şchiopătând, rezemată de braţul surorii sale.

- Spune-mi adevărul, Mitch, insistă Jerry, îndată ce închiseră uşa în urma lor. Cum merg lucrurile la motel?

- Ti-am spus deja, bine.

- Nu mai vorbesc despre clienţi... Cum merg relaţiile tale cu Shannon?

- Oh! Asta e?

Râse ironic.

- Ce ţi-aş putea spune? Până acum, Shannon n-a arătat prea multă simpatie pentru mine.

- Mereu certurile voastre, nu-i aşa?

- Nu. Am încheiat un fel de armistiţiu tacit. Fiecare dintre noi rămâne izolat în partea sa de frontieră...

Jerry îi aruncă o privire năucă, dar Mitch se mulţumi să ridice şi umeri şi-i explică:

- Ea este cea care a trasat o frontieră imaginară, cu cretă, chiar în mijlocul casei.

- Şi ai lăsat-o s-o facă? se miră fratele său.

- N-am nici o putere asupra ei. Este mult timp de când mi-am pierdut orice iluzie în legătură cu acest subiect.

- O iubeşti încă, nu-i aşa? în acest caz, de ce nu o iei pur şi simplu pe genunchi, pentru a-i explica cine comandă?

- Mulţumesc foarte mult, dar ţin la viaţa mea!

- în tot cazul, constat că n-ai considerat că este

bine să negi, când ţi-am spus că încă o iubeşti pe Shannon...

Mitch se ridică brusc şi începu să măsoare încăperea cu paşi mari. Apoi se opri în faţa ferestrei care dădea spre lac şi declară cu o voce meditativă:

- De ce oare aş nega?

- în acest caz, acţionează în consecinţă. Dispui de o ocazie nesperată...

- Mă detestă, Jerry. A fost prea profund lovită în orgoliul său. Mai crede că în locul iubirii ei, am preferat munca mea.

Chipul i se întunecă. Continuă cu o voce mai puţin sigură:

- Dar, crede-mă, nu este adevărat. O iubesc... am iubit-o mai mult decât orice pe lume. Dar la moartea tatălui nostru, mi s-a părut că eram dator să-i termin opera. Ştii ce importanţă avea acea construcţie pentru el. Eram singurul care-i puteam continua munca.

- în ceea ce mă priveşte, răspunse Jerry tăios, îmi vine greu să cred că tata şi-ar fi dorit să te vadă pierzând-o pe Shannon din cauza lui. Mitch, şi eu am fost crescut în această meserie. Dar n-am avut niciodată sentimentul acelei „datorii“ despre care vorbeşti tu. Marla m-a făcut să-i promit că nu-mi mai risc viaţa şi am acceptat. Este principalul motiv pentru care am cumpărat acest motel, Mitch. Dar n-am nici o remuşcare pentru decizia luată: de fiecare dată când mă căţăram pe o schelă, mă temeam de un accident. De fapt, sunt fericit că am revenit pe

pământ. Şi tu, dacă n-ai fi atât de încăpăţânat, ai recunoaşte că, uneori, ţi-e teamă...

- Nu voi pretinde că nu mi-a fost teamă niciodată, nu. Când sunt la şaizeci de metri de pământ, mă cuprinde şi pe mine neliniştea... Dar nu voi părăsi această meserie înainte ca această treabă să fie încheiată...

- Cu condiţia să ai timpul de a o vedea încheiată, declară solemn Jerry. Gândeşte-te la tata.

Mitch se întoarse spre fratele său, cu trăsăturile răvăşite.

- Vorbeşti exact ca ea...

- Pentru că are dreptate. Lasă această muncă celor care o iubesc destul de mult pentru a nu se gândi niciodată la pericol. Acum, noi suntem puţin prea bătrâni: cedează locul celor tineri.

- La ce bun, de acum? Oricum am pierdut-o pe Shannon, şi fără speranţă de întoarcere...

- în acest caz, găseşte pe altcineva! Eşti făcut pentru căsnicie: un bărbat ca tine are nevoie de legături puternice şi durabile.

Jerry zâmbi cu un aer ştrengăresc şi continuă:

- Afară numai dacă nu te-ai schimbat în câteva săptămâni... Motelul nu duce lipsă de cliente singure şi frumoase.

- Nu-mi vorbi despre asta! Bungaloul numărul nouă este ocupat de o tânără femeie roşcată, căreia, din nenorocire, îi plac! Avansurile sale au ajuns să mă deranjeze. Dacă nu credea că mai sunt căsătorit cu Shannon, cred că nu i-aş fi scăpat!

- „Scăpat?“... Haide, Mitch! Totuşi, nu eşti atât de inocent precum pretinzi!

- Hm... răspunse Mitch cu un zâmbet încurcat. Nu-mi place prea mult ca o femeie să umble după mine atât de făţiş... Oricum, nu asta!

- Ah! îl ironiză Jerry. Dacă ar fi vorba de Shannon, desigur!

Mitch îşi aminti subit evenimentele din noaptea trecută şi
replică scurt:

- Da, în acest caz, ar fi cu totul altceva...

- De ce nu încerci s-o faci geloasă? îi sugeră cu maliţiozitate fratele său. Roşcata asta îţi oferă posibilitatea... Ar putea duce la o reacţie salutară...

- M-am gândit la asta... Dar îmi va fi greu să pun acest plan în aplicare. Rhonda Neilson nu este deloc genul meu de femeie.

Jerry se ridică în pat cu greutate şi se gândi o clipă.

- Ei bine, murmură. Ai încercat oare s-o forţezi puţin? Vorbesc de Shannon, desigur.

- Da, răspunse Mitch, gândindu-se iar la seara din ajun. Dar până la urmă, asta s-a întors împotriva mea.

- în acest caz, cumpără-ţi o maşină nouă şi nu te mai gândi la femei, exclamă Jerry, iritat.

- Uneori mă întreb dacă accidentul ăsta blestemat nu ţi-a deranjat creierul! izbucni Mitch indignat. Oare crezi că pentru mine nu este nici o diferenţă între o femeie şi un automobil?

-Voiam doar să te ajut, se scuză fratele său, puţin stingherit.

-Atunci, încetează... îmi duc viaţa cum înţeleg. De altfel, am planurile mele.

-Planuri?

în acea clipă uşa băii se deschise, iar Marla şi Shannon se întoarseră în cameră.

-Cum arăt? întrebă Marla cu mândrie, scuturându-şi părul proaspăt pieptănat.

Jerry se prefăcu că nu observă nici o schimbare.

-De ce această întrebare? spuse cu o inocenţă simulată.

-Cum „de ce?“ exclamă tânăra femeie, indignată. Nu vezi că Shannon m-a pieptănat? Ti-aminteşti cum arătam adineaori?

-N-am dat prea multă atenţie, răspunse comic Jerry. Dar tu, Mitch?

-Eu nici atât, nu am o memorie prea bună. De exemplu, sunt sigur că am întâlnit-o undeva pe frumoasa brunetă care o însoţeşte pe soţia ta... Dar îmi este imposibil să-mi amintesc unde...

însoţi aceste cuvinte cu o clipire din ochi complice în direcţia lui Shannon.

Marla scutură din cap cu un aer prefăcut exasperat şi-şi croi drum cu greutate până la patul soţului său. Se aplecă şi-şi înnodă braţele în jurul gâtului lui, cu atentă tandreţe.

-Sărută-mă, răule, pretinse ea.

Din discreţie, Mitch şi Shannon se întoarseră. Amândoi aveau feţele emoţionate şi evitau să se

privească, amintindu-şi fără să vrea de vremea iubirii lor trecute.

în cele din urmă, Mitch îşi drese glasul şi spuse fără menajamente.

- Când veţi termina, poate ne veţi putea spune la revedere. Este timpul să ne întoarcem la motel.

Marla şi Jerry le aruncară o privire jenată, dar bucuroasă.

- Iertaţi-ne... începură.

Dar Shannon îi întrerupse râzând:

- Nu face nimic, Slavă Domnului!

îşi sărută sora, strecurându-i la ureche, în trecere:

- Să ştii, Marla, eşti foarte norocoasă să ai pe cineva ca Jerry, cu care să-ţi împarţi viaţa.

- Mulţumesc pentru că aţi venit, spuse tânăra femeie. Mai ales să nu vă faceţi griji pentru noi. Simt că starea noastră se ameliorează din zi în zi.

Era puţin trecut de miezul zilei, când ieşiră din spital. Rămaseră mult timp tăcuţi. Mitch şi Shannon nu se putură împiedica să se gândească la imaginea de fericire conjugală pe care o priviseră. Reflectând la asta, cearta lor din seara precedentă le păru, prin contrast, ridicolă. Asta îi indispuse din nou.

- Apropo, spuse cu acreală Shannon, coborând din Mercedes, n-ai terminat de tuns peluza, cum ai promis. Colţul bungaloului cu numărul nouă este plin de ierburi înalte!

- Vrei să-mi spui când aş fi avut timp să mă ocup de asta?

Mitch omise să adauge că, de un timp, Rhonda îl

pândea sub
veranda pavilionului său şi că, pe bună dreptate, se temea s-o întâlnească.

- Totuşi, ai mai mult timp liber decât mine, bombăni tânăra femeie.

- Glumeşti?

- Cum? Vei pretinde oare că muncesc mai puţin decât este partea mea?

- Deloc. Nu pretind nimic de acest fel. Muncim la fel şi unul şi celălalt... Dar n-am avut încă timp de consacrat peluzei, este cât se poate de simplu.

Rostind aceste ultime cuvinte, ridicase uşor tonul.

- De ce eşti atât de furios? se plânse Shannon, îndreptându-se iute spre casă.

Ajunseră în faţa uşii de intrare şi o deschiseră larg.

- După tine, făcu Mitch cu o politeţe arogantă.

- Cu siguranţă, nu... După tine.

- Ce încăpăţânată! mormăi el, printre dinţi.

Shannon îl privi nesigură:

- Ai spus ceva?

- Nu.

Uitând orice politeţe, Mitch trecu înainte şi pătrunse în sala mare, înghesuind-o în trecere pe tânăra femeie.

- Brută! protestă aceasta. Ziua divorţului nostru trebuie neapărat marcată cu roşu în calendar.

- Ai dreptate, consimţi Mitch furios. îmi amintesc că, în acea zi, am avut un sentiment de uşurare cum

rareori am cunoscut!

O voce caldă şi senzuală se făcu auzită de afară.

- Mitchell!... chemă ea, provocator.

Mitch făcu ochii mari, apoi scoase un oftat profund, trist şi resemnat.

- Bună treabă! şopti. Sunt sigur că a auzit totul...

Shannon privi peste umăr şi o zări pe Rhonda care se
îndrepta spre ei. Tânăra femeie era îmbrăcată doar cu un şort alb şi un tricou scurt, fără mâneci, care îi ascundea incomplet formele generoase.

- Ia te uită! exclamă Shannon. Priveşte cine vine! S-ar spune că te caută prietena ta roşcată, dragul meu Mitch...

- într-adevăr. Şi mulţumită ţie, acum ştie că nu mai suntem căsătoriţi şi, în consecinţă, nu mai există nici un obstacol pentru o legătură. Felicitări...

- Dacă nu eşti în stare măcar să scapi de ea, replică Shannon, acră, nu ezita să mă chemi. Te voi ajuta în măsura posibilităţilor.

Glacială, se îndepărtă în direcţia bucătăriei şi, în trecere, îi dădu mişeleşte un pumn în stomac lui Mitch, care-l făcu să se strâmbe de durere. Apoi îl auzi salutând-o pe Rhonda, cu o voce fals bucuroasă şi zâmbi imaginându-şi încurcătura lui.

- Să-i servească de lecţie! murmură cu ciudă.

Apoi se duse în camera sa, să se schimbe. Nu se putu stăpâni să arunce o privire pe fereastră şi fără să-şi dea seama, se simţi liniştită văzând-o pe

Rhonda întorcându-se singură la bungalou, douăzeci de minute mai târziu.

La căderea nopţii, Mitch şi cu ea îşi reluară locurile şi se pregătiră de cină, fiecare de partea sa. Peluza era tunsă, grădina de zarzavaturi îngrijită, iar restul zilei fusese folosit pentru treburi mărunte, până când întunericul le opri activitatea.

- Cioc, cioc, cioc! făcu Mitch, perseverent.

Pe deasupra bolului cu fulgi de ovăz, Shannon îi aruncă o privire rece şi plictisită.

- Ce este?

- Am să-ţi propun un târg.

- Care? îl întrebă cu un aer bănuitor. Vorbeşte, te ascult.

- Schimb două sandvişuri, da, ai auzit bine, două sandvişuri foarte proaspete unse satisfăcător cu unt de arahide şi dulceaţă, pe doar un bol din fulgii tăi de ovăz.

Tânăra femeie ezită, privind cu invidie borcanul cu dulceaţă pe care Mitch i-l arătase cu un aer ispititor. După o scurtă reflecţie, hotărî că oferta merita să fie luată în considerare.

- Doar un bol? insistă.

- Doar un bol.

- De acord.

Se duse să caute în bufet cel mai mic bol care se găsea acolo.

- Oh nu! exclamă Mitch văzându-i şireticlul. Fii jucătoare cinstită. Ofer două sandvişuri... două! Lasă-mă cel puţin să aleg bolul!

- Vei trişa.
- îţi jur că nu.
- Bine, bine, oftă Shannon. Dar, în acest caz, încearcă cel puţin ca tartinele să fie mai groase!
- Ce s-a stabilit, s-a stabilit. Mă iei drept un escroc?
- Da.
- Hm... Pe cuvântul meu, Shannon. Pot să intru în bucătărie?
- Pentru ce s-o faci?
- Dar... ei bine, pentru a-mi alege bolul!
- Dă-i drumul, cedă cu un aer exasperat.

Mitch se prefăcu din nou că deschide uşa imaginară şi o închide după el. Puse pe masă cele două sandvişuri râvnite şi exclamă cu o voce bucuroasă:

- Bună seara, domnişoară Murphy! Frumoasă vreme, nu-i aşa?
- Ia-ţi bolul şi întoarce-te la tine, îl întrerupse Shannon scrâşnind din dinţi.

Mitch răscoli îndelung în bufet, în căutarea unui vas care să-i convină. Se întoarse în sfârşit spre tânăra femeie, şi-i întinse o salatieră mare, spunând:

- Asta mi se pare de dimensiunea potrivită.
- Zău? îl ironiză ea. De ce nu foloseşti găleata de apă, dacă tot eşti aici?
- Nu, nu, mulţumesc, îmi este suficient asta, replică Mitch, ignorând sarcasmul.
- Dacă nu m-aş fi săturat de fulgii ăştia de ovăz,

crede-mă, n-ai fi scăpat atât de uşor. Dar de fapt, sunt chiar mulţumită că eşti aici, pentru a mă scăpa de ei.

Umplu până la margine salatiera cu cereale, adăugând:

- Cel puţin voi putea să-mi cumpăr altceva, când acest pachet va fi terminat.

- Un sfat bun: evită untul de arahide. Te dezgustă foarte repede.

Cu ochii strălucind de poftă, Mitch părea că nu-şi poate desprinde privirea de la conţinutul bolului său.

- Iată, încheie Shannon, în timp ce i-l înapoia.

- Oh! Pare delicios... Unde este laptele?

- Târgul nu vorbea de lapte, replică Shannon glacială, muşcând din primul sandviş.

- Nu vrei să-mi dai lapte?

- Un târg este un târg. Am schimbat două sandvişuri cu dulceaţă pe un bol de cereale. Mi se pare că asta este tot...

- Dar...

- Nici un „dar“. Tu ai făcut această propunere.

Cu un aer triumfător, înghiţi o a doua bucată din tartină, mimând cu exagerare încântarea unei satisfacţii nelimitate.

- Acum, te rog să ieşi din această bucătărie. Cred că nu te mai reţine nimic aici...

Totuşi, regretă curând că fusese atât de crud de nedreaptă: foarte mult timp auzi enervantul trosnet al fulgilor de ovăz uscaţi, în maxilarele lui Mitch.

Acest zgomot îndelungat îi pusese nervii la încercare şi petrecu o noapte îngrozitoare.

Zilele treceau, zile lungi de muncă neîncetată. Tensiunea dintre ei sporea, iar viaţa lui Shannon devenea treptat de nesuportat. întotdeauna se temuse de această coabitare, dar pe măsură ce timpul trecea, realitatea îi depăşise temerile. Oftă, amintindu-şi scena penibilă care se produsese în ajun, la supermarket: Mitch şi cu ea aproape se încăieraseră pentru un simplu borcan de castraveciori muraţi. Se înfioră, cu un nod în gât.

Acceptând să trăiască un timp sub acelaşi acoperiş cu fostul ei soţ, tânăra femeie se crezuse sigură că nu mai încearcă nici un sentiment pentru el. Dar această certitudine orgolioasă dispăru repede.

în fiecare seară, se ducea să mediteze pe malul lacului, admirând splendidul apus de soare, care parcă aprindea pantele munţilor Ozarks. Se aşează lângă apa liniştită, amintindu-şi evenimentele dureroase din timpul zilei.

Din nefericire pentru ea, nu mai avea nici o îndoială: îl iubea încă pe Mitchell Wranebow. Aşadar, toate eforturile de a şi-l alunga din inimă fuseseră zadarnice.

Totuşi, în felul său, viaţa singuratică nu era lipsită de farmec: cariera lui Shannon era promiţătoare, avea o maşină, un apartament frumos, prietene şi chiar... prieteni.

Tristeţea o făcu să închidă ochii. Fără îndoială, ziua de mâine va semăna cu cea de astăzi... în aceste

condiţii, cum oare să se mire că bărbatul cu care-şi împărţise viaţa şi pe care-l iubise cu atâta pasiune, era centrul tuturor gândurilor sale?

Odinioară, Shannon se temuse că nu-l va mai vedea seara, întorcându-se de la muncă... Dar acum, ştia că nici măcar nu-l mai aştepta... în acest caz, de ce oare durerea aceea surdă din piept? De ce acea emoţie, când fostul soţ îi zâmbea subit?

Rămăsese ore întregi pe mal, întrebându-se în fond pe cine, pe ea sau pe Mitch avea mai mult necaz... Această ieşire la suprafaţă a iubirii trecute, acea nostalgie a clipelor de pasiune pe care le trăiseră împreună, îi umpleau tinerei femei inima de o dureroasă teamă.

Râsete de copii îi atraseră atenţia. La câţiva paşi de acolo, Mitch tocmai se juca împreună cu cei doi gemeni de şase ani care locuiau în vecinătate. Le plăcuse imediat acelor copii vioi şi neastâmpăraţi şi se distra deseori cu ei, după ce-şi încheia ziua de muncă.

Spre marea surprindere a lui Shannon, Mitch acceptase cu plăcere invitaţia la cină a lui Trevor şi Cathy. Acolo îi întâlnise pe Brenda şi pe Nathan Daniels, părinţii gemenilor. El însuşi le făcuse oferta de a veni în vizită la motel.

Shannon zâmbi, auzind vocea lui Holly, fetiţa. Dezinvoltura pe care o demonstra Mitch faţă de copii, nu înceta s-o surprindă pe tânăra femeie. Odinioară, nu arătase niciodată interes pentru acea perioadă din viaţă. în acel timp, cu siguranţă nu era încă pregătit să-şi asume responsabilitatea de a fi tată. Dar părea

că se schimbase, de când...

Binevoi să recunoască totuşi că, în acea seară, Mitch merita puţină relaxare. îşi petrecuse toată ziua încercând, de altfel fără mare succes, s-o evite pe Rhonda Neilson... încăpăţânarea acestei femei de a-l urmări cu avansurile sale devenise enervantă, în cele din urmă! De când, cu câteva zile mai înainte, aflase despre divorţul gazdelor, părea că-şi dublase perseverenţa!

Shannon nu se putea apăra de un sentiment de indispoziţie, văzându-i comportamentul. Din fericire, Mitch arăta cea mai mare indiferenţă faţă de Rhonda!

în seara care se lăsa, tânăra femeie îşi auzi subit strigat numele. Mica Holly o chema, alergând spre ea. Shannon o primi în braţe şi o sărută cordial.

- Bună ziua!

- Bună ziua, Shannon, răspunse copila.

Holly era posesoarea unei sâsâieli pline de graţie, pe care tânăra femeie o găsea absolut încântătoare.

- Cum te simţi, astăzi?

- Foarte bine... Dar Huntley, ca de obicei, n-a fost cuminte!

- Ah? Ce rău a mai făcut?

- Ei bine, explică Holly cu un aer necăjit, a pictat carapacea broaştei ţestoase cu lacul de unghii al mamei.

- Oh! Urât!

- Şi apoi, mi-a tăiat părul, spunând că era prea lung...

Shannon observă atunci, în slaba lumină a apusului, că fetiţa
îşi pierduse frumoasele bucle negre.

- iată, reluă Holly, cu lacrimi în ochi. Acum, nu mai pot avea bucle răsucite în spirală.

Shannon o strânse mai puternic în braţe.

- Nu-i nimic. Părul creşte repede.

Copila îşi recăpătă respiraţia. Nu se lăsa liniştită atât de repede!

- Da, făcu ea, cu o mină neîncrezătoare. La fel a spus şi mama.

- Vezi bine că are dreptate.

Se întoarseră auzindu-l pe Mitch fluierând spre ele lung şi pătrunzător, modulând câteva note. Lângă el, micul Huntley le făcea semne largi cu amândouă mâinile, pentru a veni să li se alăture.

Shannon şi Holly se îndreptară spre băieţi, flecărind cu însufleţire. îi găsiră pe Mitch şi pe Huntley aşezaţi sub un copac, iar tânăra femeie se întoarse repede acasă, pentru a aduce suc de portocale şi biscuiţi.

- Este bun, nu-i, aşa Mitch? estimă Huntley îndopându-se cu biscuiţi.

- Tu ai spus-o! consimţi Mitch cu căldură.

Shannon îi zâmbi, ştergând firimiturile care căzuseră din gura băieţelului.

- Nu se vorbeşte cu gura plină, bombăni ea cu amabilitate.

- Mama ţi-o spune mereu, Huntley, interveni Holly,

cu un aer superior.

Huntley se aplecă să-şi ciupească sora de braţ. în mişcare, lovi din neatenţie paharul lui Mitch care căzu şi se vărsă pe pantaloni. Sub efectul răcelii, Mitch sări imediat în picioare.

- Oh! făcu Huntley cu extraordinară inocenţă. Tot sucul de portocale s-a pierdut.

- Am observat, mormăi Mitch, ştergându-se cât de bine putea.

Copilul îi întinse cu amabilitate propriul pahar şi-i propuse:

- îl poţi lua pe al meu, dacă vrei...

Mitch privi un timp cu atenţie amestecul deloc apetisant de suc de portocale şi biscuiţi muiaţi pe care i-l oferea din toată inima băieţelul.

- Mulţumesc mult, îi răspunse, dar nu-mi mai este sete. Cred că acum mă voi întoarce în casă să mă schimb.

Vru să se îndepărteze, dar Huntley, care se aplecă din nou spre cutia cu biscuiţi, se împiedică de piciorul lui şi-l dezechilibră. Mitch se clătină, se strădui cu disperare să-şi menţină echilibrul, dar se prăbuşi pe sol şi, cum terenul avea o pantă destul de mare, se rostogoli până la debarcader. Se opri exact pe malul apei şi rămase aşa câteva clipe, până să-şi vină în fire.

Totul se petrecuse atât de repede, încât Shannon nu-i putuse fi de ajutor. Se ridică repede, ca şi cei doi copii şi acum toţi trei îl priveau pe sărmanul Mitch cu un aer sincer amuzat.

- De ce ai căzut, Mitch? întrebă politicos Huntley, după toate aparenţele puţin conştient de răspunderea lui în problemă.

Shannon îşi muşcă buzele, considerând mai milostiv să-şi reţină irezistibila ilaritate care punea stăpânire pe ea.

Holly izbucni în râs prima.

- Ce nostim este! exclamă bătând din palme.

Cu siguranţă, credea că Mitch o făcuse intenţionat!

- într-adevăr, un adevărat clovn, întări tânăra femeie, alăturând propriul râs celui al fetiţei.

într-un ultim acces de îngrijorare, exclamă cu voce destul de tare pentru a acoperi zgomotele manifestaţiilor de bucurie ale celor doi copii.

- Mitch! Nu te-ai rănit?

- Nu, deloc, îi răspunse acesta.

în ciuda întunericului, se puteau vedea strălucind dinţii lui Mitch: se unise ilarităţii celor trei.

- într-o zi, ai să-ţi rupi gâtul, continuă Shannon, între două hohote de râs.

- îţi faci prea multe griji, replică Mitch. Ti-am spus-o mereu.

Se ridică şi urcă stângaci panta. Curând, apăru în faţa tinerei
femei şi a gemenilor şi-i sărută pe fiecare cu afecţiune.

- îţi faci prea multe griji, repetă, sărutând-o pe Shannon a doua oară.

Se priviră în adâncul ochilor şi înţeleseră pe loc. Shannon ezită, apoi lăsă ochii în jos şi răspunse cu o

voce emoţionată:

- O ştiu, Mitch. Dar nu pot face nimic... întotdeauna am fost aşa...

- Va trebui să te schimbi, răspunse el cu gravitate.

Shannon îi înapoie zâmbetul.

- Ajută-mă... îi propuse cu blândeţe.

- Da, te voi ajuta, răspunse Mitch, cu căldură şi cu ochii strălucind de bucurie.

îi luă mâna, iar ea nu şi-o retrase.

- Mă duc să mă schimb, reluă Mitch cu un aer fericit. Apoi, îi vom conduce pe gemeni acasă.

Se întoarseră în casă, flancaţi de cei doi copii.

Capitolul 1

Dimineaţa, frumoasa armonie a nopţii precedente dispăruse complet. După ce se sucise şi răsucise toată noaptea în pat, pradă a numeroase reflecţii penibile, în zori, Shannon ajunsese la următoarea concluzie: chiar dacă atitudinea lui Mitch urmărea să arate anumite eforturi din partea lui pentru a ajunge la o împăcare, nu însemna câtuşi de puţin că, o dată cu vindecarea lui Jerry şi a Marlei, nu va ezita nici o secundă să se întoarcă la Saint Louis, pentru a-şi relua meseria periculoasă.

Ori, tocmai această meserie determinase divorţul lor. Nu se punea problema să uite: până când acest lucru nu va fi rezolvat, orice împăcare rămânea imposibilă.

Pierdută în aceste gânduri triste, tânăra femeie îşi turnă distrată o ceaşcă de cafea.

- Cioc, cioc, cioc! exclamă o voce somnoroasă.

- Intră, răspunse, fără să ridice ochii de la micul dejun.

Mitch deschise uşa imaginară şi pătrunse în bucătărie. Fără
o vorbă, se duse să ia din bufet un bol, pe care-l umplu cu cafea fierbinte.

- Am nevoie de o masă adevărată, mormăi ca pentru sine. Ce avem în frigider?

- Am cumpărat ouă alaltăieri, replică Shannon, subit agresivă. Dar nu te bizui pe mine să ţi le pregătesc.

- Din câte ştiu, nu ţi-am cerut nimic.

- într-adevăr, era o simplă remarcă accesorie...

- în acest caz, replică Mitch cu o voce în care străbătea iritarea, îţi fac şi eu o remarcă: sunt absolut capabil să pregătesc singur nişte ouă la capac...

Shannon se înclină ironic şi, cu un gest teatral, îi arătă bucătăria.

- Nu te jena, îl ironiză.

Mitch îi aruncă o privire înfuriată şi deschise frigiderul fără să spună o vorbă.

Shannon continua să-şi bea liniştită cafeaua, în timp ce el se agita, ciocnind tigăi şi cratiţe şi folosind mult mai multă veselă decât era necesar pentru a prăji nişte ouă.

Tânăra femeie îl spiona discret cu coada ochiului şi-l văzu că umpluse o salatieră cu făină şi drojdie. Adăugă diferite ingrediente şi bătu amestecul cu o furculiţă până când obţinu o consistenţă mulţumitoare. Apoi dădu drumul cuptorului să se încălzească şi aşeză coca pe o placă metalică, repartizând-o în mici grămăjoare, bine aranjate. Puţin după aceea, coca era la cuptor, la copt, iar Mitch îşi frecă mâinile satisfăcut.

- Hm... Sunt biscuiţi, nu-i aşa? îl întrebă cu speranţă Shannon.

Se străduia totuşi să-şi păstreze un aer degajat şi indiferent.

- Bine ghicit, îi răspunse el sec. Dar asta nu te priveşte... Oricum, nu spera că-ţi voi oferi!

- Nu ţi-am cerut nimic.

- într-adevăr. Era o simplă remarcă accesorie, îi replică Mitch, sarcastic.

Apoi, luă un pachet de unt, dulceaţă, miere şi nişte ouă. Le aşează liniştit pe masă, având totuşi grijă să nu le pună în zona în care le putea atinge Shannon.

Aceasta se străduí în zadar să ignore mirosul deosebit de plăcut al ouălor prăjite care umplu curând bucătăria şi să nu dea atenţie sfârâitului untului în tigaie.

Câteva minute mai târziu, din cuptor se ridică o ispititoare aromă de patiserie. Lui Shannon îi lăsa gura apă. Cu un oftat profund, se duse să-şi ia pâinea fără coajă, să-şi pregătească pâinea prăjită.

- Dacă te crezi inteligent... murmură printre dinţi.

în timp ce se prăjea pâinea, îşi turnă încă o ceaşcă de cafea, hotărâtă să refuze un cât de mic biscuit, dacă îndrăznea să-i ofere vreunul. De altfel, era convinsă că acele prăjituri vor fi de nemâncat, tari precum cărămizile: patiseria nu se improvizează. Iar, tânăra femeie îşi cunoştea fostul soţ şi ştia că nu arătase niciodată prea multe aptitudini pentru bucătărie!

Când feliile de pâine prăjită fură gata, Shannon le unse tristă cu unt şi muşcă fără poftă din prima tartină. Exact în acea clipă, Mitch deschise cuptorul şi scoase biscuiţii fierbinţi şi copţi cât trebuie. îi aranjă cu grijă pe o farfurie, pe care o puse nu departe de bolul cu cafea.

Consternată, Shannon nu-şi putea desprinde

privirea de la prăjiturelele fierbinţi. Nu văzuse niciodată biscuiţi mai reuşiţi. îşi puse tartina începută pe masă cu un mârâit de ciudă. Curiozitatea îi era atât de puternică, încât nemairezistând, rupse tăcerea:

- Unde ai învăţat să faci biscuiţi?

Mitch luă tigaia de pe foc şi lăsă să alunece în farfurie trei ouă prăjite. Apoi se aşeză şi răspunse cu amabilitate:

- Este prima dată când încerc. M-am uitat aseară într-o carte de bucate. Nu mi s-a părut prea greu...

Luă cu un gest rapid un biscuit şi-l acoperi cu un strat gros de unt. Rupse în dinţi o bucată şi imediat faţa i se lumină de plăcere.

- Sunt un geniu, declară fără modestie, cu ochii strălucind de mândrie.

Shannon îl observa fără să spună o vorbă. Cât ai clipi din ochi, Mitch înghiţi ouăle la capac, însoţind fiecare îmbucătură cu o prăjitură călduţă şi crocantă. Totul fu curând complet devorat, fără ca Mitch să-i fi oferit însoţitoarei sale, măcar o firimitură.

Cu un oftat de mulţumire, îşi turnă un ultim bol de cafea, apoi, regăsindu-şi subit bunele maniere, o privi pe Shannon cu un aer bine dispus, întrebând-o politicos:

- Cum ai găsit în această dimineaţă pâinea ta prăjită?

Puse mâna pe un pachet de pâine şi citi pe el cu atenţie compoziţia înscrisă pe ambalaj:

- Oh, oh! remarcă el cu prefăcută inocenţă. Toate

astea nu sunt prea bune pentru siluetă!

Tânăra femeie se înroşi până în vârful urechilor. Oare credea că avea nevoie să-şi supravegheze greutatea? întâmplător, o considera prea grasă?

Din fericire pentru Mitch, conversaţia se îndreptă spre un alt subiect...

- Dacă am organiza o cină diseară? propuse Mitch după un timp.

- Nu te deranja pentru mine, îi replică Shannon cu răceală, crezând că vrea să se scuze pentru mojicia de adineaori. Sunt foarte mulţumită de ceea ce mănânc, mulţumesc...

- Oh, nu mă gândeam la tine, răspunse Mitch cu un aer de profundă indiferenţă. Pur şi simplu voiam să spun că am putea invita, diseară, nişte prieteni la cină... Dacă o vom face, vom putea avea fiecare invitatul nostru personal...

Tânăra femeie îl privi cu neîncredere.

- Presupun că ai vrea să mă vezi invitându-l pe Cliff Webster? insinuă cu perfidie.

Din acea zi, Mitch o lăsa pe Shannon singură de fiecare dată când Cliff venea să-i viziteze. Ori, aceste vizite deveneau din ce în mai dese, iar tânăra femeie începuse să se enerveze de insistenţa fostului soţ de a-i repeta în fiecare clipă că, în mod sigur, Cliff era bărbatul potrivit pentru ea.

- Excelentă idee, exclamă Mitch, cu entuziasm. Sunt mulţumit că te-ai gândit atât de spontan la el. Cu siguranţă, Cliff nu va refuza această şansă de a-şi petrece seara în compania ta...

- Foarte bine, consimţi încet Shannon.

Dar o dorinţă rece de răzbunare pusese stăpânire pe ea. Mitch nu trebuia să creadă că va scăpa basma curată! Adăugă cu răutate:

- Dar permite-mi să insist ca Rhonda să facă numărul egal... Cred că nici ea nu va refuza să-ţi fie invitată.

Mitch îşi drese glasul şi se agită nervos pe scaun.

- Hm... apropo de ea... începu. Voiam deja să-ţi vorbesc de un anumit timp.

- Ei bine? Ce este? încă te mai urmăreşte cu insistenţele, nu-i aşa?

- Este minimum care s-ar putea spune, mărturisi Mitch cu o grimasă încurcată.

- Oh! Bietul meu prieten! glumi Shannon, luând o voce de fetiţă. Cât trebuie să fie de îngrozitor ca în fiecare clipă să fii tracasat de această roşcată înaltă şi rea.

- într-adevăr, replică Mitch în defensivă.

- Să presupunem oare că vei încerca să mă faci să cred că nu este seducătoare?

- Ba da, ba da, este... Dar totuşi, cu femeile îmi place să fiu stăpân pe situaţie şi să nu am impresia că eu însumi sunt... hm... vinovatul...

- Ei haide, este foarte firesc, declară Shannon cu un zâmbet la fel de glacial, pe cât de sarcastic.

Mitch preferă să-i ignore această remarcă acidă şi-şi continuă explicaţiile:

- Nu-i aşa? Aşa că, atunci când am făcut planul acestei cine, mi s-a părut că mă vei putea ajuta să

scap de domnişoara Neilson. Cred că este cel mai bun lucru pe care-l poţi face pentru mine...

Ochii tinerei femei se măriră de surpriză.

- Cel mai bun lucru pe care-l pot face? Ce serviciu mi-ai făcut tu, pentru a-ţi fi datoare cu ceva?

- Ce serviciu? Cum? Nu-ţi dai seama? N-am încetat nici măcar o dată să-ţi laud, în faţa lui Cliff, calităţile de bună gospodină. I-am repetat neîncetat că erai o aventură ideală! De altfel, deseori m-a chinuit conştiinţa referitor la asta şi, în ciuda bunăvoinţei mele, n-am avut totuşi tupeul să-i ascund toate defectele...

Făcu o mică pauză, verificând dintr-o privire impresia pe care o produseseră cuvintele sale, asupra tinerei femei.

- ... Dar n-am vorbit decât de cele mai mici cusururi, iar Cliff mi s-a părut dispus să se acomodeze. De altfel, poate nu m-ar fi crezut dacă încercam să te transform într-o veritabilă sfântă... Un minimum de credibilitate nu strică!

înfuriată la culme, Shannon nu se mai putu stăpâni.

- Mitchell Wranebow, îţi succes gâtul, exclamă.

- Da, da... Este exact unul dintre acele mici defecte, pe care am fost obligat să le mărturisesc: ai un temperament uşor coleric.

Shannon n-ar fi ştiut să precizeze dacă glumea sau nu. Dar furia îi ajunsese la o asemenea intensitate, încât acest amănunt nu mai avea prea multă importanţă!

Dispreţuind pericolul, Mitch continuă, cu un aer amabil şi ironic în acelaşi timp:

- Acum, iată ce-ţi propun pentru diseară, Shannon: vreau s-o invităm pe Rhonda, dar cu condiţia specială ca în cursul unei discuţii între patru ochi, să faci în aşa fel încât să pui în evidenţă anumite mici defecte ale mele... Bineînţeles, dacă-mi găseşti unele. Dar dacă vrei, te voi ajuta. Amândoi, vom reuşi poate să elaborăm o listă de defecte convingătoare...

- Oh! cu siguranţă! îl înţepă tânăra femeie. Câteva minute nu vor fi suficiente s-o lămuresc pe Rhonda, în ceea ce te priveşte...

- Perfect! Este exact ceea ce trebuie! Nu-ţi cer mai mult. Nu ezita să exagerezi, chiar să minţi... Esenţialul este s-o îndepărtezi de mine...

Furia lui Shannon ajunsese la culme.

- Dar eşti complet nebun! Nu conta pe mine să te ajut! Eşti destul de mare să te descurci singur!

- Haide, haide, Shannon, pretextă Mitch, cu o falsă candoare. Nu uita tot ajutorul pe care ţi l-am acordat, faţă de Cliff.

Exprima sinceritate. Totuşi, un instinct tainic o avertiză pe tânăra femeie că minţea şi voia s-o oblige doar să-şi mărturisească indiferenţa faţă de Cliff Webster. Mitch fusese întotdeauna gelos, iar Shannon simţea vag că, asupra acestui punct, nu se schimbase, chiar dacă n-o mai iubea. Această idee o răni şi, departe de a-i tempera mânia, o împinse la paroxism.

- Oh, adevărat? spuse, prefăcându-se emoţionată.

Este drept că, alături de un bărbat cum este Cliff, fericirea mea va fi completă...

Mitch o privi dispreţuitor.

- Zău?

- Desigur.

-Aşadar, ai realmente intenţia să-l inviţi? o întrebă, ezitând.

- Este o idee minunată. Mă duc imediat să-l sun.

Sări în picioare şi alergă la telefon.

- De ce nu te duci s-o întrebi pe strălucitoarea ta roşcată dacă este liberă diseară? îi propuse cu o agresivitate greu de stăpânit.

- Oh, această femeie este mereu liberă...

Oftă, ridicându-se la rândul său şi-şi îndesă pumnii în buzunare, cu un aer ţâfnos.

-Mă duc, acceptă el. Dar promite-mi să joci jocul, Shannon. Mă grăbesc să scap de stăruinţele ei.

- îţi voi veni în ajutor, dragul meu... Te poţi bizui pe mine!

Stăpânindu-şi mânia, formă numărul de la spital.

- De fapt, adăugă, pentru că eşti un bucătar atât de bun, vei pregăti masa...

Mitch păru o clipă descumpănit, apoi ridică din umeri.

- De acord, mă ocup eu de asta.

Shannon asculta distrată soneria răsunând la celălalt capăt al firului si dădu din cap cu un dispreţ neascuns. Pe motiv că tocmai îi reuşise, în mod miraculos, un cuptor de biscuiţi, Mitch se considera acum un adevărat bucătar priceput!

-Mă ocup de tot, repetă el, ca şi când încerca să se convingă pe sine însuşi. Tocmai ieri am citit o reţetă care mi s-a părut delicioasă: fazan în aspic...

- Fazan în aspic? Sincer Mitch, ar fi de preferat să te mulţumeşti doar cu fripturi la grătar!

-Vom vedea, se eschivă acesta.

Ieşi din încăpere cu un aer absent, calculând în minte ingredientele de care va avea nevoie.

Seara, îmbrăcându-se pentru cină, Shannon era încă furioasă foc! Evident, Cliff profitase de oportunitatea de a-i face o vizită tinerei femei. Planul diabolic al lui Mitch funcţionase în cele mai mici detalii.

în timp ce-şi usca părul şi se machia, se admonesta în sinea sa de răceala persistentă faţă de Cliff Webster. în felul său, era amabil şi băiat frumos... Dar nu era deloc genul său! în plus, perspectiva de a petrece toată seara în compania Rhodei Neilson şi de a asista la eforturile sale de a-l seduce pe Mitch, îi părea lui Shannon ciudat de neplăcută. Niciodată n-ar fi trebuit să se preteze la această acţiune ridicolă! Dar în acea dimineaţă, se lăsase condusă de mânie şi nu se putuse stăpâni să nu simuleze o răceală pe care era departe de a o simţi.

De fapt, îşi descoperea propriile sentimente, pe măsură ce o făceau mai nefericită.

După ce se îmbrăcă, i se alătură lui Mitch în bucătărie. Acesta se ocupa cu sârguinţă de mâncare, consultând la tot pasul cartea groasă de bucate pe

care o scosese din bibliotecă.

- Ai nevoie de ajutor? întrebă tânăra femeie după o clipă de ezitare.

Mitch se încruntă.

- Ai vrea să pui masa, te rog? Eu nu mai am timp.

- Desigur. Vom cina afară sau în interior?

- Afară.

- Bună idee.

Shannon deschise dulapul de vase în care Marla aranjase vesela de gală.

- Ia mai degrabă farfurii de unică folosinţă, interveni Mitch, văzând-o scoţând patru farfurii din porţelan alb.

- Farfurii de unică folosinţă? Pentru fazan în aspic? se miră tânăra femeie.

El ridică din umeri.

- Măcelarul nu mai avea fazan. Am pregătit nişte fripturi pentru grătar.

- Ce păcat! îl ironiză Shannon. Eram atât de dornică să-ţi descopăr alte talente culinare.

- Totuşi, vei fi mulţumită, îi promise Mitch. Aceste fripturi la grătar nu au nimic obişnuit...

înţepă cu o furculiţă o sferă de carne tocată şi o examină o clipă, uluit.

- Cum naiba li se dă astora formă de biftec?

Fără să răspundă, Shannon se duse să se spele pe mâini, apoi îi luă carnea din mână. Rupse două şervete de hârtie, intercală carnea crudă şi, cu un gest teatral, presă cu toate puterile între palme.

- Iată, făcu veselă, înapoindu-i biftecul tocat, complet turtit.

Mitch privi cu dezgust terciul puţin apetisant pe care i-l
întindea.

- N-am văzut niciodată ceva atât de respingător, bombăni.

- Nu mi-ai precizat că vrei o operă de artă.

- Oricum, ai fi putut s-o faci mai cum se cuvine!

- Da, aş fi putut... Dacă aş fi vrut, replică tânăra femeie cu aroganţă.

- Ei bine, încearcă să vrei! Totuşi, nu le pot prezenta asta invitaţilor!

Avea un aer atât de dezamăgit, încât lui Shannon i se făcu milă.

- Foarte bine, acceptă. Dă-mi carnea înapoi.

Remodelă repede tocătura, pentru a-i da forma unei plăcinte mici, rotunde şi regulate.

- îţi place mai mult astfel? îl întrebă în cele din urmă.

Mitch îi privi critic munca.

- Nu i-ai putea da ceva mai multă grosime?

îl privi exasperată.

- Sigur că da, dar...

Nu-şi termină fraza. Cât ai clipi din ochi, Mitch se aplecase peste ea, sărutând-o pe buze. Pentru o clipă, gestul neaşteptat o cufundă într-o asemenea uluire, încât nici măcar nu încercă să reacţioneze. Dar îşi reveni repede.

Biftecul tocat, pe care-l ţinea în mână, căzu pe masă cu un zgomot surd. îşi înnodă cu înflăcărare braţele în jurul gâtului lui Mitch şi se strânse lângă el. îi simţi gura atingându-i uşor pielea cu o încetineală persuasivă şi ispititoare. Parfumul deosebit de plăcut al soluţiei de după ras o ameţi, anulându-i orice rezistenţă. Se sărutară cu pasiune.

Mitch îşi strecură încet mâna peste umerii tinerei femei şi-i mângâia spatele, cu mişcări lungi care-i provocară fiori. O îmbrăţişă şi mai strâns.

Shannon fu cuprinsă de o dorinţă imperioasă, când îşi dădu seama de corpul bărbătesc atât de apropiat de al ei. Simţurile o trădară. Beţia sărutului îi duse pe amândoi departe de realitatea lumii...

Totuşi, Shannon îşi recăpătă pe loc controlul asupra sa, când Mitch cuprinse unul din sâni în căuşul palmei mari.

- încetează, murmură cu voce tremurătoare, încercând să se elibereze din îmbrăţişare.

- Pentru nimic în lume, exclamă Mitch, tulburat.

Vocea îi căpătase acea tonalitate caldă şi profundă, căreia tânăra femeie nu-i ştiuse rezistenţa niciodată.

- Invitaţii vor sosi dintr-un moment într-altul, protestă slab Shannon.

- Să se ducă naibii! mormăi el, presându-şi gura peste a ei. Să închidem uşa cu cheia şi să mergem să ne culcăm. Te doresc atât de mult!

- Mitch!

Acesta câştiga neînduplecat teren, strecurându-şi mâinile sub rochia largă de plajă. îi dezgoli pieptul şi mângâia cu un deget abil pielea catifelată a sânilor.

-Inutil să rezişti, Shannon, este atât de mult timp de când... de când...

Fără să poată spune mai mult, îşi afundă capul între gâtul şi umărul fostei soţii, strângând-o gata s-o sufoce.

în zadar îşi repeta Shannon că era o nebunie, că trebuia să-l împiedice să meargă mai departe, tot trupul refuzând s-o asculte, consimţea la mângâierile lui precise. Era atât de mult timp de când nu se mai dăruiseră unul celuilalt, atât de mult timp de când nu mai dormiseră împreună, odihnindu-se unul lângă celălalt într-o beatitudine tandră a membrelor înlănţuite...

Tânăra femeie fu copleşită de nostalgie; brusc, vru să reînvie acele clipe minunate, să-l audă din nou pe Mitch, aplecat asupra ei, şoptindu-i încet la ureche vorbe de iubire... Da, să regăsească fericirea de a iubi, chiar dacă nu ar fi decât pentru o noapte!

Mitch înălţă capul şi întâlni privirea tinerei femei. Se înţeleseră: nu aveau nevoie de alt limbaj.

-Vino, dragostea mea, îi murmură ridicând-o şi strângând-o cu putere.

Se mai sărutară, apoi Mitch o duse pe Shannon în camera sa.

Sub beţia simţurilor, de-abia auziră soneria de la uşa de intrare.

Mitch o întinse pe Shannon pe pat şi se culcă

lângă ea, acoperindu-i trupul cu sărutări pătimaşe şi imperioase. Totuşi, soneria răsună a doua oară, mai lung, strident.

- Mitch... Uşa... şopti Shannon.

- Uită de ea, mormăi acesta afundându-şi faţa între sânii săi.

- Haide, este imposibil, insistă ea. {tiu că suntem aici.

Soneria răsună a treia oară, în toată casa.

Mitch oftă cu ciudă, dar trebui să capituleze.

- Shannon... Dragostea mea... invocă, pentru ultima dată.

Se sărutară din nou, cu o pasiune disperată.

- Dacă ne oprim acum, reluă Mitch, sunt sigur că vom cădea din nou în stupida noastră comportare obişnuită...

Shannon îl respinse cu blândeţe şi se aşeză pe pat, aranjându-şi rochia cât de repede îi permiteau degetele tremurătoare.

- Este mai bine aşa, Mitch, oftă ea. Nu ştiu ce m-a apucat.

- Dar eu ştiu ce m-a apucat! Shannon, am nevoie de tine!

- Te înşeli, Mitch. Ai nevoie de o femeie, atâta tot.

Ochii i se umplură de lacrimi. Se ridică şi-şi puse puţină ordine în coafură.

- Trebuie să mergem să deschidem, îi strigă, pentru a acoperi zgomotul soneriei care răsuna neînduplecată.

- Fie, acceptă Mitch. Să admitem că aveam nevoie

de o femeie. Dar nu vei pretinde că nu ai nici un amestec.

- Nu pretind absolut nimic, Mitch. Dar te rog să te duci să deschizi invitaţilor, izbucni tânăra femeie. Sunt sigură că prietena ta roşcată va fi foarte fericită să te mulţumească...

Mitch păli, apoi roşi de mânie.

- Ce idee bună! bombăni. Niciodată n-ai avut vreuna mai minunată! într-adevăr, cu siguranţă va fi foarte fericită...

Ieşi din cameră furios.

Shannon se prăbuşi pe pat şi dădu frâu liber lacrimilor. Tocmai îl aruncase pe Mitch în braţele Rhodei şi deja regreta...

îi trebuiră câteva minute pentru a-şi regăsi controlul asupra sa. îşi şterse ultimele lacrimi care îi şiroiau pe obraji, apoi se alătură invitaţilor în sala mare.

Văzând-o intrând, Cliff Webster se ridică. Arboră un zâmbet larg.

- Iată-te în sfârşit, exclamă el vesel.

Shannon îşi aţinti privirea asupra tinerei femei roşcate, care se aşezase neglijent pe braţul fotoliului lui Mitch. Rhonda răspunse printr-un scurt semn din cap. De când aflase despre divorţul celor doi Wranebow, Shannon şi cu ea nu mai făceau nici un efort pentru a-şi ascunde antipatia reciprocă.

Mitch îşi privi cu răceală fosta soţie, înainte de a se îndrepta spre barul pe care-l improvizase într-un colţ al sălii.

- Vrea cineva sangria? propuse.

- Cu plăcere, răspunse imediat Rhonda.

Se grăbi spre bar la rândul său şi acceptă cu un zâmbet graţios paharul pe care i-l întindea.

Cliff o conduse pe Shannon până la ei.

- {i eu aş bea cu plăcere puţină sangria, anunţă vesel.

Luă două pahare pline cu un lichid roşu parfumat şi-i întinse unul tinerei femei.

- Cum merge treaba la motel? întrebă.

- Foarte bine, răspunse sincer Shannon.

într-adevăr, Mitch şi cu ea se obişnuiseră treptat cu noua muncă şi acum nu mai aveau foarte multe probleme în administrarea Wranebow's Inn.

- Am fost să-i văd pe Jerry şi pe Marla în după-masa asta, continuă Cliff. Le merge din ce în ce mai bine. într-o săptămână sau două vor fi restabiliţi şi se vor putea întoarce aici. Desigur, nu va trebui să-şi reia imediat activitatea din plin... Dar cred că Jerry va înnebuni să rămână culcat toată ziua pe un pat de spital.

- într-adevăr, aprobă Shannon râzând. Nu are deloc mentalitatea unui invalid. Cred că şi Marla va fi fericită să se întoarcă acasă.

- Mă duc să pun fripturile pe foc, anunţă Mitch.

Se îndreptă spre bucătărie, cu paharul în mână.

- Te pot ajuta? propuse Rhonda, gata să-l urmeze imediat.

- Mulţumesc, Rhonda, dar rămâi mai bine aici, pentru a-i ţine companie lui Shannon. Va veni Cliff cu

mine.

îi aruncă fostei soţii o privire drept în ochi.

- Nu-i aşa, Shannon? exclamă, solicitându-i aprobarea.

Tânăra femeie înţelese aluzia şi întoarse repede privirea.

- Hm... Da, desigur, îmi va face mare plăcere...

- în regulă. Cliff, mă vei ajuta să aprind focul sub grătar. L-am pus lângă piscină.

-Ar trebui să-i însoţim, insistă Rhonda, urmărindu-i din ochi pe cei doi bărbaţi care părăseau încăperea.

- Hm... Nu merită osteneala, răspunse Shannon, evaziv. N-au nevoie de noi...

Se gândea cu disperare la modul cel mai firesc de a începe să vorbească despre Mitch... Evident, subiectul era arzător. După ce-şi petrecuse toată după-amiaza căutându-i defecte soţului său, îşi dădu seama că-i găsise neînsemnat de puţine. Pentru Shannon, singurul reproş grav pe care i-l adresase vreodată, era refuzul său de a-şi schimba meseria. în afară de asta, cu el se putea trăi extrem de uşor. Era iubitor, liniştitor, activ, nostim... Hotărât lucru, nu reuşise decât să întocmească lista calităţilor sale şi, paradoxal, această împrejurare o făcea furioasă...

- îţi place mult Mitch, nu-i aşa? întrebă Shannon nitam- nisam.

Rhonda tresări şi se întoarse spre ea, surprinsă.

- Eu... Da, răspunse tânăra femeie. îl găsesc foarte drăguţ...

- Da... Este... foarte drăguţ, într-adevăr.

- Ascultă, Shannon, mi se pare puţin ciudat că Mitch m-a invitat în seara asta aici... în prezenţa ta... Fosta lui soţie...

- Ei bine, nu este nimic ciudat în asta, replică Shannon cu o voce pe care se străduia să şi-o stăpânească. Căsătoria noastră este terminată: Mitch este liber să invite pe cine vrea.

- Oh? Ei bine... Să nu fii stânjenită de ceea ce îţi voi spune, dar...

Rhonda se aplecă spre ea şi-i luă prieteneşte mâna.

- Sunt fericită că m-a ales, îi mărturisi, cu o voce mai amabilă decât de obicei. N-am văzut niciodată un bărbat care să-mi placă atât de mult. Cu păr negru şi ochi albaştri... şi fermecătoarele lui gropiţe... hm, înţelegi ce vreau să spun...

Se îndreptă şi tuşi pentru a-şi face de lucru.

- Da, răspunse Shannon. înţeleg ce vrei să spui. Dar toate astea nu sunt decât superficiale. în fond, Mitch este un personaj puţin recomandabil.

Rhonda o privi atent, cu uimire.

- Cum?

- Desigur nu pare, recunoscu Shannon. Dar este adevărat.

Rhonda zâmbi cu indulgenţă.

- Este normal să gândeşti aşa, în definitiv, eşti fosta lui soţie.

- Nu ranchiuna îmi dictează aceste cuvinte. Trebuie să ştii în ce măsură este Mitch nedemn de încredere.

- Vrei să spui... că te-a înşelat?

Neîncrederea se zugrăvea pe chipul tinerei femei roşcate.

- în fiecare zi, cât timp am fost căsătoriţi, minţi fără ruşine Shannon. Am învăţat să mă obişnuiesc cu asta, dar nu m-am putut apăra niciodată de un sentiment de milă pentru copiii pe care-i abandona în mod laş.

Dădu tristă din cap. în sinea sa, se gândea că dacă Mitch voise să-l vorbească de rău, va fi mulţumit.

- Copii? Nu mi-a vorbit niciodată despre copii, murmură Rhonda, gânditoare. Câţi are?

- Din câte ştiu eu, şapte. Dar poate am uitat ceva.

- {apte!

Rhonda Neilson făcu îngrozită ochii mari. Shannon, care începea să se amuze, hotărî să împingă experienţa mai departe.

- Poate opt adăugă fals compătimitoare.

în acea clipă, un zâmbet pervers se contură pe buzele senzuale ale rivalei sale.

- {apte copii! repetă Rhonda cu o voce răguşită. Hotărât lucru, Mitch nu trebuie să fie lipsit de virilitate...

Năucită, Shannon îşi dădu seama că minciuna sa, departe de a o descuraja pe tânăra femeie roşcată, mai degrabă îi stimulase entuziasmul! Aşa că schimbă repede planul de bătaie.

- Da, da acceptă ea, cu ezitare. Nu-i lipsea... înainte de accident.

Zâmbetul Rhondei se şterse brusc.

- Ce accident?

- Hm... făcu Shannon, căutând în imaginaţie amănunte verosimile. A fost un accident de muncă. A căzut de la etajul zece al unui imobil.

- Ce? {i este încă în viaţă?

-A rămas cu foarte multe sechele. Mai ales mentale... După cădere, n-a mai fost niciodată în stare... hm... mă înţelegi? într-un fel, este un traumatism. Doctorul afirmă că probabil îşi va regăsi o viaţă sexuală normală. Dar Dumnezeu ştie în cât timp.

- Din cauza acelei căderi ai divorţat? întrebă Rhonda cu simpatie.

- Da, se poate prezenta chestiunea şi aşa, oftă Shannon, mulţumită de această jumătate de adevăr. Nici unul, nici celălalt nu ne puteam împiedica să ne gândim la... acel accident.

- Sărmanul! exclamă Rhonda cu un aer de milă. După părerea mea, are nevoie de ajutor pentru a redeveni bărbat!

Se gândi un timp, apoi o privi pe Shannon.

- N-are nevoie decât de timp. îşi va recăpăta repede virilitatea.

- Oh, nu, o întrerupse Shannon, a cărei indispoziţie sporea. A fost deja tratat, dar fără vreun rezultat.

Evident, tot ceea ce putea spune nu făcea decât să crească interesul rivalei sale pentru Mitch.

- Este un caz disperat, încheie cu un aer

înţelegător.

- Fugi de aici! N-ar avea o înfăţişare atât de mândră, dacă boala sa era incurabilă. Dacă vrei părerea mea, are nevoie de o femeie care să-l accepte aşa cum este.

- Nu ţi-a cerut nimeni, nimic, replică Shannon cu agresivitate sporită.

- Am hotărât să-l ajut, fie că-ţi place sau nu.

îşi încrucişă braţele şi-ţi aţinti asupra interlocutoarei o privire sfidătoare.

în acea clipă, Mitch intră în încăpere şi anunţă cu o voce veselă:

- Doamnelor, fripturile la grătar vor fi gata.

Rhonda se ridică imediat şi-şi trecu braţul pe sub cel al lui Mitch, cu un zâmbet tandru.

- Cu atât mai bine, declară. Mor de foame.

Shannon îşi stăpâni cu mare greutate ciuda şi se grăbi spre bucătărie, timp în care îşi regăsi controlul asupra sa.

Câteva minute mai târziu, Mitch i se alătură.

- Rhonda a ieşit. Ce s-a întâmplat? Credeam că trebuia s-o îndepărtezi de mine?

- Am încercat!

- Haide, Shannon, nu te înfuria. Spune-mi ce s-a întâmplat: şi-a sporit insistenţele.

- Ce pot să-ţi spun? Am încercat, repetă aceasta plângând. Dar vrea să-ţi redea virilitatea.

- Poftim?

Lacrimi mari se rostogoleau pe obrajii tinerei femei. Reluă cu o voce jalnică:

- Vrea să-ţi redea virilitatea. După părerea mea, va încerca până va reuşi.

Fugi din bucătărie plângând în hohote şi se refugie în camera sa, lăsându-l pe Mitch cu gura căscată.

Capitolul 8

Când, după ce plânse pe săturate, Shannon ieşi în sfârşit din cameră, Mitch o opri şi o întrebă cu îngrijorare:

- Cum te simţi?

- Foarte bine, îi răspunse, cât putea de calmă.

îşi şterse ochii cu un gest discret, sperând în taină să nu fie prea roşii.

- Ascultă, Shannon, nu ştiu ce s-a întâmplat. Vom discuta mai târziu. Invitaţii s-au instalat pe verandă şi cina este gata: nu-i putem face să aştepte mai mult timp.

Mitch îi atinse uşor obrazul cu vârful degetelor, adăugând:

- Eşti sigură că te simţi bine?

- Nu-ţi face griji pentru mine, îi replică tânăra femeie, îndepărtându-i mâna, cu un gest violent. Esenţialul este să n-o laşi pe Rhonda să aştepte!

- Ei, asta este! Aşteaptă puţin! înţeleg că insistenţele ei te exasperează, dar n-am nici un amestec în asta. Tocmai pentru acest motiv am organizat cina. Nu i-ai vorbit urât despre mine?

- Ba da. Dar a fost o idee stupidă. N-am făcut decât să înrăutăţesc situaţia.

- Cum este posibil? Nu aveai decât să-mi inventezi nişte defecte...

- Este ceea ce m-am străduit să fac, se apără Shannon.

- Ei, şi?

- Am adăugat câteva... câteva detalii personale.

M-am lăsat dusă de împrejurări şi, până la urmă, această conversaţie mai degrabă a intensificat sentimentele Rhondei...

Se strâmbă şi adăugă:

- N-a încetat să-mi vorbească despre ochii albaştri şi despre... gropiţele tale...

- Despre ce?

- Despre gropiţele tale... Nu ştii ce sunt nişte gropiţe?

Mitch îi aruncă o privire stranie.

- Dar ce amestec au gropiţele mele aici?

- Ei bine! Nu despre gropiţe era vorba! exclamă Shannon, agasată.

-în sfârşit, despre ce este vorba? strigă Mitch, care începuse şi el să se enerveze.

- Este vorba despre... hm... despre...

îşi ţinu respiraţia şi continuă cu o voce mai calmă:

- ... Despre incapacitatea ta de a satisface pretenţiile amoroase ale femeilor.

De surpriză, Mitch se prăbuşi în fotoliul cel mai apropiat, cu ochii mari:

- Incapacitatea mea de a ce?

- I-am povestit că ai avut un accident şi că, urmare a unui deranjament mental, nu mai eşti în stare de dragoste fizică, îi explică Shannon, pe tonul răbdător al unui profesor care se adresează celui mai slab elev din clasă.

Uluirea din ochii lui Mitch lăsă curând locul unei mânii violente:

- Dar de ce naiba i-ai povestit aşa ceva? urlă.

- Nu vorbi atât de tare, te-ar putea auzi, îi ceru în

mare grabă Shannon, punându-i o mână pe gură. Am crezut că era o idee bună şi că asta o va dezgusta imadiat de tine... De altfel, pe moment, n-am găsit nimic altceva.

Mitch tuna şi fulgera, iar tânăra femeie se feri să-i elibereze gura.

- De acord, recunoscu. Am greşit.

îl privi în ochii albaştri, care luaseră o expresie de extraordinară primejdie.

- îmi voi retrage mâna, dacă-mi promiţi că rămâi calm.

Mitch dădu din cap, în semn de acceptare. îndată ce putu să
vorbească din nou, o întrebă în şoaptă:

- Oare ce te-a putut îndemna să-i spui o asemenea poveste?

- M-ai spus să inventez ce voiam... Te asigur că nimic altceva nu mi-a venit în minte.

- Iată ideea cea mai teribil de idioată pe care am auzit-o vreodată! exclamă Mitch, ambalându-se de indignare. Incapabil de dragoste fizică, eu!

- îmi pare rău că ţi-am şifonat orgoliul masculin nemăsurat, dar în definitiv, responsabilitatea cade asupra ta. Orice ar fi, Rhonda pare foarte hotărâtă să te ajute să depăşeşti acest „traumatism“.

Mitch se afundă mai adânc în fotoliu şi se lamentă:

- Oare ce putem face? Acum, nu va mai vrea să renunţe...

- Explică-i că n-o doreşti!

- Oare crezi că n-am încercat de mai multe ori? Nu mă ascultă. Nu văd nici o soluţie... Doar dacă o lovesc, dar galanteria mea naturală se opune la asta, încheie Mitch, cu tristă ironie.

Shannon măsura sala în lung şi lat, încercând să analizeze situaţia.

- Foarte bine... Să rămânem calmi... Lasă-mă să mă gândesc...

Se întoarse pocnind din degete, cu un aer triumfător:

- Afirmă că ai contactat o boală contagioasă.

Mitch o privi cu dispreţ.

- Cum vrei să creadă asta? Numărul bolilor imaginare de care sunt atins începe să mă sperie şi pe mine însumi!

Zâmbetul lui Shannon se şterse încet de pe faţă.

- Este adevărat... Uitasem... Până la urmă va fi lipsit de credibilitate... Dar nu putem ţine de versiunea accidentului. Suntem aici doar pentru două sau trei săptămâni şi va fi suficient să continuăm această.... mică minciună, până la întoarcerea noastră la Saint Louis...

- Găseşte altceva, Shannon, o întrerupse Mitch cu o voce ameninţătoare.

Aceasta se încruntă. Tocmai îi venise în minte o altă idee: o idee care o stânjenea puţin, dar care părea să fie ultima lor scăpare.

- Hm... începu. Am o soluţie.

Mitch ciuli imediat urechile.

- Vorbeşte.

- Dar mai întâi, aş vrea să-mi faci o promisiune...

- Care?

- încetează imediat această glumă ridicolă în legătură cu căsătoria mea cu Cliff Webster.

Mitch zâmbi slab:

- Dar de ce? întrebă cu un aer prefăcut inocent. Nu-ţi place? Totuşi, are o memorie stabilă şi lipsită de pericole...

- Sentimentele mele faţă de el nu te privesc deloc. Aş vrea să mă laşi în pace. Ai înţeles?

- Dacă asta este tot ce vrei... o ironiză. Trebuie să admit că mă indispunea puţin să-l văd mişcându-se în jurul tău cu graţia şi uşurinţa unui urs siberian în jurul unui borcan cu miere... Dar să revenim la subiect: care este planul de a mă scăpa de Rhonda?

- Lasă-mă să mă ocup eu. Aminteşte-ţi doar promisiunea ta: nu-mi mai vorbeşti niciodată despre Cliff Webster.

- Am promis, consimţi Mitch, cu un aer angelic. De fapt, de ce nu vrei să admiţi că Rhonda te face puţin geloasă?

Shannon ridică din umeri.

- Pentru că nu este adevărat. Mi-e milă de tine, atâta tot.

Mitch nu crezu un cuvânt.

- Ce încăpăţânată! exclamă râzând uşor.

- Măsoară-ţi cuvintele, Mitchell Wranebow! Eşti încă departe să scapi din această problemă, îl avertiză tânăra femeie.

Cu aceste cuvinte, se duseră să se alăture

invitaţilor.

Dacă invitaţii se îngrijoraseră de întârzierea prelungită a gazdelor, nu arătară nimic. Rhonda îl acapară pe Mitch pentru restul serii, iar Shannon trebui să suporte compania lui Cliff.

Pe măsură ce cina se desfăşura, tânăra femeie îşi simţea mânia crescând. Fără ideea bizară a lui Mitch, Shannon n-ar fi fost obligată la amabilitate cu oamenii care nu-i plăceau întâmpină sfârşitul mesei cu un oftat de uşurare. în acea clipă, reuşi să o atragă pe Rhonda Neilson la o parte şi-i prezentă noua poveste la care se gândise pentru a-l scoate pe Mitch din ghearele tinerei roşcate.

Câteva minute mai târziu, Rhonda îşi luă rămas-bun de la stăpânii casei. Părea tristă şi preocupată şi aruncă o privire bănuitoare în direcţia lui Mitch.

Când închise uşa în urma invitaţilor, Mitch se repezi s-o ia în braţe pe Shannon şi amândoi, strâns îmbrăţişaţi, începură să se învârtă prin încăpere.

- Nu ştiu ce i-ai povestit, dar a avut rezultat. Mi-a spus chiar că dacă nu se petrece totul după cum este prevăzut, voi putea apela la ea. Mi-a dat numărul de telefon.

- Când îşi va încheia vacanţa? întrebă tânăra femeie, cu un interes neascuns.

- într-o săptămână, sau două. Dar acum nu mai are importanţă: iată-mă scăpat de ea!

Shannon îl fulgeră cu privirea.

- Totuşi, nu mi s-a părut că prezenţa sa te-a indispus prea mult în timpul mesei, observă cu

aroganţă.

Mitch începu să râdă din toată inima.

- Ti-am spus: eşti geloasă.

- în nici un caz.

- Ba da. De altfel, prevăzusem asta.

Tânăra femeie păru surprinsă şi neîncrezătoare.

- Ai „prevăzut?“ Ce vrei să spui?

-Am anticipat totul. Credeam că-ţi ascunzi jocul. Am vrut să te oblig să te descoperi. N-ai fi acceptat niciodată s-o îndepărtezi pe Rhonda de mine dacă erai atât de indiferentă pe cât pretindeai în ceea ce mă priveşte...

Shannon făcu ochii mari de indignare.

- Ce?

- Haide, haide, calmă! Sărută-mă mai degrabă, îi spuse cu o voce veselă.

Puse stăpânire pe buzele lui Shannon şi se sărutară îndelung, cu o tandreţe înflăcărată. După câteva minute, tânăra femeie, respirând greu, fu obligată să recunoască în sinea sa că Mitch tocmai câştigase prima rundă...

- Eşti supărată? murmură acesta, recăpătându-şi respiraţia.

Shannon se hotărî să încheie un armistiţiu temporar.

- Nu, deloc. Dar sunt obosită. Rhonda n-a primit prea bine vestea împăcării noastre.

-Asta ai pretins? Că ne-am reluat viaţa în comun?

-Mi s-a părut că era singurul mod de a o sili să abandoneze partida. Sarcina n-a fost uşoară. în

cursul precedentei noastre discuţii, îi confirmasem divorţul.

- Cum ai putut justifica această contradicţie?

-Am pretins că am minţit. De altfel, era adevărat, dar asupra altor puncte...

- Oricum, îţi sunt recunoscător!

Şi pentru a i-o dovedi, o sărută iar, cu blândeţe.

- Totuşi, nu te înşela, îl ameninţă Shannon. Este o momeală destinată s-o îndepărteze.

- Cum să uit oare? se prefăcu Mitch indignat.

- O sper, pentru tine...

Se eliberă puţin din îmbrăţişare şi luă de pe bar un pahar de sangria încă plin pe jumătate. Apoi, cu o mişcare energică, dar fără mânie, goli conţinutul în capul lui Mitch. Acesta făcu un salt înapoi, privind-o cu un aer stupefiat. Shannon lăsă calmă paharul pe bar, îşi şterse degetele lipicioase de materialul tricoului şi spuse:

- Pe viitor, Mitch, să nu mai încerci niciodată să mă faci geloasă. Nu voi suporta asta.

După o ultimă privire în direcţia lui, se întoarse în cameră, lăsându-l pe Mitch năucit în mijlocul salonului, cu faţa şiroind de sangria.

***

De data aceasta, războiul tăcerii dură mai mult decât de obicei. Rămaseră o săptămână fără să-şi adreseze vreun cuvânt. Fiecare stătea de partea sa a frontierei de cretă. Totuşi, din zi în zi, Shannon suporta tot mai greu apăsarea propriei tăceri. în plus, Rhonda dădea târcoale prin împrejurimile casei,

pândind cel mai mic semn care să dovedească eşecul presupusei împăcări.

într-o zi, Mitch şi Rhonda avură o lungă conversaţie pe malul piscinei. Tânăra femeie purta unul dintre acele costume de baie minuscule al căror secret îl deţinea şi Shannon, furioasă, o observa cu ostentaţie.

Oftă resemnată şi se aşeză la masa din bucătărie. Rămase un timp gânditoare, regretând Saint Louis. Câteva minute mai târziu, se hotărî să sune la birou. Vorbi cu Molly vreo douăzeci de minute şi această conversaţie îi redase buna dispoziţie.

Puţin după aceea, Mitch intră în casă.

- Vrei să cinezi diseară cu mine? îi propuse tânăra femeie cu o voce amabilă.

Auzind-o, nu s-ar fi crezut niciodată că tocmai trecuse o săptămână fără să-şi vorbească. Mitch o privi în tăcere, scoţându-şi cizmuliţele de lucru. Apoi, aruncă o privire peste umăr şi, privind-o în ochi, întrebă cu o voce bănuitoare:

- Cu mine vorbeşti?

- Cred că eşti singurul de aici.

- într-adevăr, dar aveam impresia că încă nu ne aveam bine.

- într-adevăr...

- Oare acum, s-a terminat?

- Asta depinde de tine, îi replică Shannon, în defensivă.

în acest mod, dacă Mitch îi refuza oferta, va purta toată răspunderea.

- Unde mergem să mâncăm?

Prin aceste cuvinte simple, arăta că acceptase încetarea focului.

- Nu ştiu, răspunse Shannon, cu un imperceptibil oftat de uşurare. Mă duc să văd ce avem în frigider.

- Până atunci, voi face un duş.

La întoarcerea din baie, cina tocmai se prăjea. Mitch ridică mulţumit capacele tigăilor.

- Miroase bine. Ce este?

- Doar friptură şi nişte legume. {tii că nu sunt o foarte bună bucătăreasă.

- Da, ştiu, făcu el, simplu.

Se întrerupse brusc, examinând cu atenţie conţinutul unei cratiţe.

- Ce este acest amestec?

Surprinsă, tânăra femeie veni să arunce o privire peste umărul lui.

- Sunt okras, de ce?

- La ce folosesc?

- în sfârşit, iată! Se mănâncă...

Mitch o privi cu o mină neîncrezătoare.

- Poate tu le mănânci, eu nu... Refuz chiar să le văd apărând pe masă. Seamănă a... nu, este prea dezgustător!

Un puternic miros de ars se simţi din tigaia pentru prăjit şi Shannon se întoarse grăbită spre maşina de gătit.

- Priveşte ce s-a întâmplat din vina ta, se lamentă, încercând să desprindă carnea carbonizată, cu ajutorul unei spatule de metal.

Un fum gros cenuşiu invadă bucuria. Fripturile erau de nemâncat.

Mitch încrucişă braţele, vizibil decepţionat.

- Ei bine, murmură. O luăm de la început.

Shannon îşi şterse cu dosul mâinii transpiraţia care-i apăruse pe frunte.

- Cum să repar asta?

- în acest caz, să cinăm la restaurant, propuse Mitch.

- Nu. Nu doresc să mă schimb ca să ies.

Rămaseră un timp fără să vorbească, apoi, Mitch rupse primul tăcerea.

- Vrei să pregătesc eu cina?

Shannon îl privi cu recunoştinţă şi dădu din cap, fără să răspundă. Mitch oftă resemnat şi începu să se agite prin bucătărie.

Spre propria sa surpriză, masa fu delicioasă.

Mai târziu, în timp ce Shannon spăla vasele, Mitch, întins pe divan, fuma o ţigară. Cina îi relaxase pe amândoi şi ştersese amintirile neplăcute din zilele precedente.

- Grăbeşte-te, strigă el în direcţia bucătăriei.

Shannon atârnă cârpa în cârlig şi trecu frontiera de cretă pentru a veni să i se alăture.

- Ce este?

- Ce-ai spune de o partidă de cărţi?

Tânăra femeie ridică din umeri.

- De ce nu? Ce vrei să jucăm?

- Pocher, dacă nu vezi nici un inconvenient.

- Nu, nu. îmi place pocherul.
- Perfect. Doar o împărţire de cinci cărţi, de acord?

Mitch îşi aşează ţigara în colţul buzelor, imitând înfăţişarea unor jucători profesionişti dintr-un western. Shannon râse, consimţi cu un semn din cap, apoi se duse să ia o cutie de chibrituri, în loc de jetoane.

Jucară timp de o oră. Shannon câştigă cinci levate consecutive. Priceperea o mira şi pe ea însăşi. Mitch era totuşi un adversar de temut!

Acesta o privi prin fumul unei noi ţigări.

- Unde ai învăţat să joci pocher?
- Nu ştiu, răspunse tânăra femeie râzând, este un talent.
- Poate, murmură Mitch, adunând cărţile. Totuşi, mă întreb dacă asta nu ţine de natura mizei. Este prea mică pentru a-mi da osteneala să mă consacru cu adevărat partidei.
- Ei aş, mărturiseşte pur şi simplu că eşti bătut!
- Poate, poate... Dar am o idee pentru a face jocul mai interesant...

Shannon îl privi pe deasupra cărţilor.

- Care? Vrei să joci pe bani?
- Nu, banii n-au nici un interes.
- Atunci, pe ce?

Un zâmbet perfid se zugrăvi pe chipul lui Mitch.

- Nu vei îndrăzni...
- Crezi? La ce te gândeşti?

Mitch examină cu atenţie formele puse în evidenţă ale tinerei femei, oprindu-se asupra decolteului tunicii.

- Ai accepta să joci cu mine pocher pe dezbrăcate? îi sugeră cu maliţiozitate.

Shannon se simţi subit copleşită de o violentă confuzie. Surpriza se amestecase cu neîncrederea. îşi drese glasul şi se strădui să rămână impasibilă.

- De ce nu? declară, aruncându-i o privire sfidătoare. Schimb două cărţi.

- De acord, o ironiză Mitch, distribuindu-i-le. în ceea ce mă priveşte, voi schimba trei.

Lui Shannon îi veni greu să nu zâmbească: luase un start reuşit.

Etală o „chintă regală“, care învinse cu uşurinţă cei trei valeţi ai adversarului.

- îmi pare rău, murmură senină.

Mitch îşi deschise încet cămaşa, fără să pară peste măsură de supărat de înfrângere.

- Este doar o partidă de încălzire, anunţă, rămânând cu bustul gol. Tu le dai.

îşi studiară un timp cărţile.

- Câte vrei? întrebă Shannon.

- Trei, răspunse Mitch, prin fumul ţigării.

Shannon nu luă decât una şi era gata să tresară de bucurie, văzând că tocmai trăsese un joker, care-i completa „fulul de aşi“.

- Supralicitez patru chibrituri, exclamă cu o voce emoţionată.

- Patru? murmură Mitch gânditor. Fie, plătesc şi... cer două chibrituri.

- Două? De acord, plus două... pentru a vedea...

Era atât de încrezătoare, încât de-abia privi cărţile

pe care Mitch i le arăta cu un zâmbet triumfător.

- Iată, anunţă cu răceală. Careu de popi.

Shannon se încruntă.

- Careul este mai mare decât fulul, nu-i aşa?

- Mi-e teamă că da... pentru tine.

Tânăra femeie îşi scoase sandalele şi i le întinse lui Mitch.

- Acum, am obosit. Mă duc să mă culc...

- în nici un caz. Ai acceptat să joci şi n-ai să fugi atât de uşor în clipa în care începi să pierzi.

- Bun, accept încă un rând, consimţi Shannon.

O jumătate de oră mai târziu, regreta că nu-şi urmase primul impuls. Mitch îşi regăsise toate talentele de jucător, iar tânăra femeie nu mai purta ca îmbrăcăminte decât lenjeria de corp.

- Culoare, se bucură Mitch, arătându-şi cărţile.

Partenera lovi masa, mânioasă.

- Trişorule! îl acuză cu violenţă.

- în nici un caz. Tu nu ştii să pierzi.

- îţi poţi permite să vorbeşti: nu te afli aproape gol.

- Mi-am pierdut cămaşa...

- Bună afacere!

Pe măsură ce Mitch privea trupul dezbrăcat al lui Shannon, zâmbetul îi devenea mai încordat. Tânăra femeie sesiză o licărire de dorinţă în privirea lui. Se îndepărtă încet, pregătită să scape...

- Mitch... murmură, nervoasă.

- Vino aici, Shannon.

- Nu, am mers prea departe în seara aceasta.

Se aplecă şi o prinse de braţ, apoi o trase spre el. Tânăra femeie ezită:

- Mitch, ştim şi unul şi celălalt ce se va întâmpla... Nu vreau. între noi nu s-a schimbat nimic.

- Vino, Shannon, repetă Mitch, cu o voce care nu admitea replică.

- Nu vreau!

- în acest caz, voi veni eu la tine. Nu trebuie să-ţi fie teamă... O vrem amândoi şi o ştii foarte bine.

Shannon scutură negativ din cap, văzându-l apropiindu-se.

- Nu este drept... Profiţi de slăbiciunea mea...

- Vino...

O îmbrăţişă tandru, apoi cu toată puterea.

- Uiţi că şi eu am slăbiciuni, Shannon. Şi cred că am obosit amândoi, pentru că le-am ignorat.

Simţind pieptul gol al lui Mitch în contact cu materialul subţire care-i acoperea sânii, tânăra femeie încercă un profund sentiment de nostalgie. El avea dreptate. Se privaseră prea mult timp de plăcerea pe care erau în drept s-o aştepte.

într-un gest instinctiv, îşi înnodă braţele în jurul gâtului său şi-i oferi buzele. Se priviră îndelung în adâncul ochilor, regăsind cu fericire familiaritatea prezenţei lor.

- N-are importanţă ce s-a întâmplat între noi, spuse el cu o voce care abia se auzea. Pentru mine, ai contat mai mult decât orice pe lume.

Shannon îşi simţi ochii umplându-se de lacrimi. Se

strânse toată lângă el, pentru a se bucura mai bine de mângâierea căldurii sale.

-Mi-ai mărturisit că n-ai frecventat nici o femeie de la divorţ. Este adevărat?

Mitch îşi afundă faţa în părul parfumat al însoţitoarei sale, oftând.

-Nu vreau să te mint, dragostea mea. Am încercat de câteva ori să iubesc o altă femeie... Dar n-am reuşit. într-o zi, m-am îmbătat atât de rău, încât nu-mi mai aminteam nici cum mă cheamă. Altă dată, m-am simţit atât de singur, încât am dus una din cunoştinţele mele la un hotel de periferie... A plecat trântind uşa, când am numit-o Shannon...

Tânăra femeie se străduia să-i scoată cureaua de la pantaloni.

- Nu conta pe mine ca să te plâng, îi răspunse cu voce degajată.

-Acum, asta nu mai are importanţă, murmură Mitch. Pe tine te doresc... Mâine mă vei putea insulta, mă vei putea acuza de cele mai rele fapte... Dar în noaptea asta...

O ridică în braţe.

-Măcar în această noapte vom uita trecutul şi ne vom iubi până dimineaţă...

O duse în cameră, acoperind-o cu sărutări. Acolo, o întinse pe pat şi se debarasă repede de haine, înainte de a se întinde lângă ea. O clipă după aceea, lenjeria de corp a lui Shannon se alătură lucrurilor lui Mitch, aflate pe jos.

Respiraţia li se acceleră când trupurile goale se

strânseră unul lângă celălalt. Mitch îşi strecură mâna sub părul tinerei femei, sorbindu-i nesăţios de pe buze un preţios vin al voluptăţii. Aceasta gemu sub mângâierile sugestive.

- Cât mi-ai lipsit! exclamă Mitch încet, fără să înceteze să-i mângâie trupul cu degete abile.

- Şi tu mi-ai lipsit, murmură simplu tânăra femeie.

Mitch se întoarse pe spate, antrenând-o pe Shannon în mişcarea sa. Sărutările deveniră mai pasionate şi mai îndrăzneţe. Fiecare redescoperea cu încântare trupul celuilalt şi-şi amintea instinctiv mângâierile care-i plăceau.

- Asta nu schimbă cu nimic situaţia, şopti Shannon, cu preţul unui uriaş efort asupra ei însăşi. Munca ta...

Blând, Mitch îi acoperi gura cu mâna.

- Nu, să nu vorbim despre munca mea. Nu în seara asta...

Tremurând tot, îi murmură partenerei la ureche cuvinte de
dragoste pasionate. Dar trupurile nu aveau nevoie de nici un limbaj: elanul care îi împingea unul către celălalt era suficient să le întreţină dorinţa.

Plăcerea le ajunse la maximă intensitate mult mai curând decât şi-ar fi dorit şi, foarte repede, cunoscură în acelaşi timp voluptatea insurmontabilă de a fi desprinşi de lume...

într-o tăcere profundă, reveniră încet la realitate. Dulcea tulburare care urmă iubirii fizice o împiedică mult timp pe Shannon să-şi dea seama complet de ceea ce tocmai se întâmplase. Prin minte îi trecură

amintiri din timpul căsătoriei sale. Izbucni în lacrimi şi se cuibări în braţele lui Mitch. El o strânse, gata s-o sufoce.

- Nu plânge.

- Nu mă pot abţine.

- Regreţi ce s-a întâmplat?

- Nu... Nu regret nimic.

- în acest caz, de ce plângi? insistă, sărutând-o blând.

- Nu ştiu, se eschivă tânăra femeie.

- Ba da... Plângi pentru acelaşi motiv pentru care îmi doresc şi eu să plâng.

Shannon îşi adânci privirea în a lui Mitch.

- Plâng pentru că mi-ar plăcea ca viaţa să fie altfel.

- Poate să fie, murmură el.

Vocea i se gâtui. Tânăra femeie şterse delicat lacrima care se rostogolea pe faţa lui Mitch.

- Nu plânge...

Rămaseră nemişcaţi, plângând în camera întunecată şi tăcută. Lacrimile exprimau toate decepţiile, toate emoţiile penibile pe care le suferiseră în timpul anului ce trecuse. Sărutându-se printre suspine, îşi reamintiră evenimentele care îi despărţiseră.

- Vezi tu, declară Mitch, când Shannon îi vorbi din nou despre meseria sa periculoasă, există despărţiri mai dureroase decât moartea.

- Serios?

- O ştii bine... Am trăit-o şi noi. în ceea ce mă priveşte, moartea mi-ar fi fost mai uşor de suportat.

Shannon îşi rezemă capul de pieptul lui Mitch, meditând la cuvintele sale.

Unul în braţele celuilalt, nu adormiră decât foarte târziu în noapte. Dar nu găsiseră încă soluţia problemei lor.

Capitolul 9

Dimineaţa următoare, Shannon se trezi devreme şi pregăti micul dejun. Puţin mai târziu, Mitch i se alătură şi o sărută cu pasiune. Evident, nu mâncarea îl interesa.

- Ei bine... Tu care te plângi mereu de hrană... îl tachină Shannon, înapoindu-i sărutările.

- Tu eşti hrana mea preferată, murmură el, cu o voce sugestivă, strecurându-şi pe furiş mâna în răscroiala capotului.

- Nu cred că te-am auzind bătând, făcu Shannon încet, cuibărindu-se la pieptul bărbătesc.

- Ah, da, bombăni acesta. Am trecut frontiera.

O căută din ochi şi exclamă:

- Dar... Unde este linia de cretă?

- Am şters-o. Nu mai ai nevoie de invitaţie pentru a veni la mine.

- Oh, este minunat, exclamă Mitch cu o mişcare voioasă. De ce oare această hotărâre salutară?

- Nu eşti mulţumit?

- Bineînţeles că da! Nu-ţi pot spune cât de mulţumit sunt... Dar ţi-o pot arăta..înainte ca Shannon să aibă timp să protesteze, o ridică în braţe şi o duse până la divan, fără să înceteze s-o acopere cu sărutări.

- Haide, haide, odinioară nu erai atât de nesătul, îl ironiză ea cu drăgălăşenie, în timp ce-i muşca urechea.

- Te-a lăsat memoria, replică Mitch.

Făcu să alunece halatul mătăsos pe umerii tinerei

femei, iar buzele fierbinţi atinseră cu delicateţe cotul gingaş.

- De ce naiba te-ai îmbrăcat?

- Soarele este sus pe cer, Mitch.

Fără să răspundă, acesta se dădu înapoi pentru a admira mai bine formele voluptuoase pe care tocmai le dezgolise. Scoase un lung fluierat apreciator şi declară glumind:

-Aproape uitasem cât de frumoasă eşti, doamnă Wranebow.

- Primo: încă mă numesc domnişoara Murphy. Şi secundo: nici tu nu arăţi rău, tinere bărbat.

îi mângâie muşchii puternici de pe umeri şi braţe, lăsându-şi degetele să se mişte delicat pe vinele proeminente.

-Apropo, adăugă în şoaptă, acum, care din noi doi este mai îmbrăcat?

Depuse pe pieptul lui o serie de sărutări uşoare.

- Continuă să mă săruţi astfel, şi ne vom petrece toată ziua în pat, o preveni Mitch atingând cu mâna conturul perfect al picioarelor sale.

- Te grăbeşti?

- Cine spunea adineaori că eu sunt nesătulul?

- Mărturisesc tot: sunt la fel...

Se priviră în adâncul ochilor. Tânăra femeie făcu să alunece şortul iubitului său.

-Ai închis uşa de la intrare? întrebă Mitch, puţin îngrijorat.

- Cred că da...

îl sărută pe ureche, apoi îi murmură câteva cuvinte intime şi languroase, care-l făcură să

zâmbească.

- Oh, Shannon mormăi comic. Asta ar trebui interzis prin lege...

- Legea nu va ajunge niciodată aici, replică tânăra femeie pe acelaşi ton.

Se îmbrăţişară violent, lăsând să izbucnească flacăra mistuitoare a pasiunii. Se iubiră cu o înflăcărare sporită: aveau în urmă atâtea luni de privaţiuni de recuperat, un asemenea capital de singurătate şi de suferinţă, încât cuvintele omeneşti nu mai ajungeau să-şi regăsească senzualitatea. Le trebuia limbajul mai subtil şi în acelaşi timp îndârjit al trupurilor înlănţuite, singura comunicare în acea clipă magică, în care cei doi amanţi, pierduţi într-o beţie cosmică, credeau că nu mai sunt decât o singură fiinţă...

O oră mai târziu, epuizaţi şi fericiţi, se aflau în faţa micului dejun răcit. Soneria telefonului îi făcu să tresară.

Mitch se duse să răspundă şi se întoarse câteva minute mai târziu. O sărută tandru pe Shannon.

- Era mama.

- Oh? S-a întâmplat ceva?

- Nu, nu, totul este în ordine. Va veni să petreacă aici câteva săptămâni, când Marla şi Jerry vor ieşi din spital.

- Aşadar, la sfârşitul săptămânii viitoare, preciză Shannon încruntându-se.

- Da. Casa este destul de mare pentru noi toţi.

Tânăra femeie se desprinse din îmbrăţişare.

- Nu, nu pentru noi toţi... reluă. Tu vei merge să locuieşti într-un bungalou de la motelul vecin. Aici nu avem decât două camere şi o canapea extensibilă.

- Ei şi? Mama va lua camera de oaspeţi, iar noi vom dormi pe canapea.

- Nu vom dormi pe canapea, Mitch.

- Dar de ce?

Semăna cu un copil care tocmai fusese certat că furase din dulceaţă.

- Mi se pare că am căzut de acord, adăugă Shannon, calmă. Noaptea aceasta n-a schimbat nimic între noi. Multe întrebări au rămas în suspensie, nu crezi?

Mitch o întrerupse cu un sărut nerăbdător.

- Cum vrei. Vom mai discuta hotărârea asta mai târziu. Tânăra femeie zâmbi şi îşi afundă degetele în părul lui
negru.

- Ştii, cred că Rhonda are dreptate.

- Referitor la ce? o întrebă neliniştit.

- Referitor la gropiţele tale. Sunt într-adevăr fermecătoare!

- Shannon! exclamă Mitch, înainte de a o săruta din nou.

Zilele următoare se desfăşurară ca într-un vis. Munca rămânea aceeaşi, dar nopţile de dragoste care-i urmau, le alunga din trupuri oboseala şi grijile. Atracţia pe care o simţeau unul pentru celălalt era acum atât de certă, încât nu se mai gândeau să lupte împotriva ei.

Dar în scurt timp, asta trebuia să se termine. Shannon îşi dădea seama că situaţia nu va dura mult timp: într-o zi, Marla şi Jerry se vor întoarce de la spital...

Acea zi sosi mai repede decât şi-ar fi dorit.

Mitch se duse să-i ia de la clinică pe cei doi convalescenţi, în timp ce Shannon rămânea la motel pentru a-şi întâmpina fosta soacră.

Katherine Wranebow sosi prima. O sărută pe Shannon cu afecţiune şi bucurie.

- îmi face plăcere să te revăd, îi murmură. Mi-am făcut multe griji în privinţa ta.

- Totul este bine, o asigură Shannon, oferindu-i o ceaşcă de cafea, în bucătărie.

Flecăriră un timp cu amabilitate, evitând cu grijă să vorbească despre divorţ. Apoi, auziră maşina lui Mitch oprindu-se în faţa casei.

Jerry şi Marla, încă foarte slăbiţi, urcară imediat în camera lor. Marla plângea de bucurie, regăsindu-şi casa familiară.

- Dacă aţi şti cât este de plăcut să te întorci acasă, murmură ea cu emoţie.

în ciuda piciorului, încă în ghips, Jerry se apropie de soţia sa şi o îmbrăţişă tandru.

- O ştiu la fel de bine ca tine, dragostea mea.

Se priviră emoţionaţi.

Mitch o luă pe Shannon de mână şi, din discreţie, o conduse afară din încăpere. I se alăturară în bucătărie Katherinei, ocupată să pregătească o

salată pentru cină.

- Nu au nevoie de nimic? îi întrebă, tăind morcovi şi castraveţi.

- Nu, nu se simt foarte bine.

Mitch fură o bucată din legume. Imediat, Shannon îi dădu o palmă uşoară peste mână.

- încetează să mă loveşti, glumi el, sau te voi spune mamei!

îi adresă o clipire din ochi complice, apoi ieşi pentru a se ocupa de pavilioane. întoarcerea lui Jerry şi a Marlei nu schimba cu nimic munca obişnuită.

Seara, Mitch şi Shannon, obosiţi dar fericiţi, ca şi Katherine, li se alăturară lui Jerry şi Marlei în camera lor, pentru un picnic în jurul patului.

- De fapt, spuse Jerry între două îmbucături, Cliff ne-a găsit un cuplu pentru a avea grijă de motel până la restabilirea noastră completă. De acum, veţi fi liberi.

Mitch îşi privi fratele cu surpriză.

- Credeam că nu puteţi plăti serviciile unor administratori. Jerry păru o clipă descumpănit. Marla răspunse grăbită în
losul său:

- Hm... Este vorba despre un cuplu de pensionari care nu cer un salariu mare. Nu s-au întors din vacanţă decât ieri.

Shannon îi adresă surorii sale o privire bănuitoare. Pentru prima dată, se întrebă dacă Jerry şi Marla nu profitaseră de tragicul lor accident pentru a-i sili pe Mitch şi pe ea să se împace. în faţa atenţiei sale

insistente, Marla lăsă ochii în jos.

- Shannon şi cu tine vă veţi putea întoarce la Saint Louis, încheie Jerry.

Tânăra femeie simţi un nod în stomac. Momentul de care începuse să se teamă atât de mult, sosise. Preocupată, bău o înghiţitură de ceai.

Cu coada ochiului, observă că Mitch de-abia se atinsese de mâncare. Acesta se ridică brusc, îşi aprinse o ţigară, se apropie de fereastră şi contemplă îndelung lacul.

- N-ai mâncat aproape nimic, observă mama sa.

- Nu-mi este foame, mulţumesc.

După cină jucară cărţi, dar Mitch şi Shannon nu se puteau concentra asupra partidei. Privirile li se întâlniră de mai multe ori. Apoi, fu timpul ca Mitch să plece la motelul său. Salută pe toată lumea cât îl ţinea gura şi se duse la maşină singur.

în timp ce Katherine îl conducea pe Jerry la baie, Shannon o ajută pe Marla să se instaleze în pat.

- N-ai nevoie de nimic?

- Nu, răspunse sora sa. Am tot ce-mi doresc pe lume.

Shannon zâmbi, fără să răspundă. Brusc, o cuprinse un uşor
sentiment de invidie. Marla o întrebă încet:

- Tu nu eşti fericită?

- Nu chiar, admise Shannon oftând.

- Din cauza lui Mitch?

Dădu din capă, fără să răspundă.

- Am sperat că aceste câteva săptămâni vă vor

arăta cât de mult aţi greşit, divorţând.

- Aşadar, aţi aranjat totul? exclamă Shannon acuzatoare.

Marla păru surprinsă, apoi mâhnită. Răspunse cu o voce
sarcastică:

- Chiar crezi că ne-am fi riscat viaţa pentru a te face să-ţi asculţi raţiunea?

- Iartă-mă, Marla. Nu asta vreau să spun. Dar în anumite puncte, situaţia mi se pare neclară... De exemplu, aceşti administratori pe care, brusc, aţi găsit bani să-i plătiţi... după ce ne-aţi afirmat contrariul.

Fu rândul Marlei să roşească.

- A fost ideea lui Jerry. Am vorbit despre asta în sala de urgenţe şi am convenit că merită încercat, pentru voi.

- Aş fi preferat să staţi la distanţă de toate astea.

- Aşadar, planul nostru a eşuat?

- Nu în sensul în care te aştepţi. Este foarte complex...

- Ei bine, oftă cu tristeţe Marla, cel puţin am încercat...

Shannon îi strânse mâna cu tandreţe.

- îţi mulţumesc, dar problemele noastre sunt de alt ordin. Mitch nu vrea să renunţe la meserie, iar eu nu pot suporta asta.

- Este o încăpăţânare din partea ta, Shannon. Aşteaptă cel puţin să termine treaba la care ţine atât de mult. Nu lăsa temerile să-ţi sufoce fericirea.

- Nu mă pot stăpâni.

- Ba da, poţi. Pretinzi oare că, în acest an, ai fost fericită fără Mitch?

- Nu.

- Vei pretinde că nu-l mai iubeşti?

- Nu.

- în acest caz, recunoaşte-ţi greşelile: fii sinceră cu tine însăţi.

Se lăsă tăcerea. Shannon se gândea. Oare greşeala sa era ireversibilă? Curând, adevărul îi apăru evident: fusese lipsită de tact şi de raţiune; îşi sacrificase căsătoria pentru un simplu capriciu. Cuvintele lui Mitch îi reveniră subit în memorie...

Tânăra femeie se întoarse spre fereastră. Pe obraji i se rostogoleau lacrimi.

- Mitch n-a crezut într-adevăr că vroiam să divorţez.

- Nici eu, Shannon, replică blând sora sa. După părerea mea, este vorba de un caz trist de vinovată încăpăţânare.

- Oh, Marla, crezi că ar fi prea târziu?

- Niciodată nu este prea târziu, răspunse Marla râzând. Haide, şterge-ţi lacrimile şi du-te repede să-l cauţi.

împărţită între bucurie şi tristeţe, Shannon se aplecă spre tânăra femeie şi o sărută cu efuziune.

- Mulţumesc, Marla. Nu mă aşteptaţi în noaptea asta. Hm... încearcă să găseşti o explicaţie plauzibilă pentru Katherine. Spune-i... Nu ştiu...

- Adevărul, de exemplu, o întrerupse o voce veselă din spatele ei.

Jerry şi mama sa se întorseseră din baie. Shannon roşi, încurcată.

-încetează să roşeşti şi dispari cât mai repede, o certă comic Katherine, împingând-o afară din cameră. Şi să ştii că ai mult noroc: este prima dată când îi dau unei femei sarcina să se ducă să-mi seducă unul dintre fii!

-Vă iubesc pe toţi! strigă Shannon cu recunoştinţă.

Alergă până la maşină şi merse cu toată viteza în direcţia
motelului lui Mitch, rugându-se să fie încă deschis. îşi imagină deja scena care va urma...

Voia să-l lase să înţeleagă că-şi recunoştea greşelile şi să-i dea astfel lui Mitch ocazia să-şi ceară iertare şi să-i propună să se recăsătorească. Se va lăsa puţin rugată, apoi... îi va cădea în braţe. Nu-şi mai putea imagina viaţa fără el, fără prezenţa sa reconfortantă, fără căldura ochilor luminoşi.

Pătrunse în perimetrul motelului. Ferestrele unui singur pavilion erau luminate. Shannon parcă maşina lângă a lui Mitch şi alergă spre lumină.

El veni imediat să-i deschidă. La vederea tinerei femei, neliniştea ce i se citea pe chip, lăsă locul unei uşurări de nespus. îi fusese atât de teamă că nu va veni să i se alăture... Zgomotul motorului maşinii îi risipise în cele din urmă temerile.

- Shannon? spuse, încercând să-şi stăpânească emoţia din voce. Ce te aduce aici?

- Pot să te deranjez o clipă? N-am cinat deloc în seara asta şi doream să merg cu tine la un picnic lângă lac.

- De ce nu? răspunse Mitch, ridicând din umeri.

Ieşiră şi urcară în automobilul lui Shannon.

- Jerry nu ne va reproşa dacă-i împrumutăm vasul, exclamă ea, luând-o pe drumul spre motel. într-o zi, am observat un luminiş frumos

Treizeci de minutemai târziu, ambarcaţiunea uşoară cu motor despica apele liniştite şi strălucitoare sub clarul de lună plină. Ajunseră în luminiş şi Mitch ancoră solid ambarcaţiunea de un arbore gros.

în timp ce aprindea un foc, Shannon despacheta mâncarea pe care o adusese. Vorbiseră puţin în timpul călătoriei. Fiecare aştepta ca celălalt să vorbească primul...

Mâncară în tăcere. Apoi, cu un oftat de mulţumire, tânăra femeie îşi turnă puţin vin într-un pahar de unică folosinţă.

- Din fericire, n-a fost unt de arahide, remarcă Mitch zâmbind.

Shannon lăsă paharul şi se apropie. Noaptea era splendidă. O briză uşoară mângâia apele care clipoceau. Focul trosnea şi proiecta în aer scântei mărunte. Tânăra femeie îşi adună tot curajul şi, aplecându-se spre Mitch, îl sărută îndelung.

- Ai vreo favoare să-mi ceri? glumi el.

- Nu. Doream asta, atâta tot. Nu-ţi place?

- Ba da, ba da, răspunse îmbrăţişând-o.

Se sărutară iar, cu înflăcărare sporită.

- Ar trebui să-ţi port pică, îl tachină muşcându-l de lobul urechii.

- De ce?

- Plecând mai înainte, nu mi-ai spus la revedere...

începu să descheie cămaşa lui Mitch.

- Ba da, protestă acesta, sărutându-i ceafa delicată.

- Crezi că mă voi mulţumi cu un „bună seara la toată lumea!“ strigat în gura mare?

îi scoase cămaşa şi se cuibări la pieptul lat, gol.

- Voiai un rămas-bun în plus... mai personalizat?

- Da, categoric, murmură Shannon.

Mitch strecură mâinile sub tunica tinerei femei şi-i desfăcu cu grijă sutienul.

- Trebuie să stăm de vorbă înainte de a ne despărţi, nu-i aşa?

Mitch făcu o pauză, apoi cu un geamăt surd, prinse în căuşul palmelor sânul pe care tocmai îl dezgolise. N-avea deloc intenţia de a o ajuta pe Shannon în demersul său...

- Mitch? Mă vei asculta?

- Desigur, îi răspunse acesta sărutând sânul rotund şi ferm.

Shannon se înfioră şi închise ochii. Frisoane de voluptate o
străbăteau. Ar fi vrut să găsească vorbele pentru a se scuza, dar valurile de plăcere care o copleşeau, o

împiedicau să-şi vină în fire.

- Mitch, nu crezi că am cam grăbit puţin treaba? şopti tânăra femeie.

Mitch, descheindu-i blugii, făcu să alunece materialul aspru de-a lungul picioarelor lui Shannon. Curând, fură amândoi goi, strâns îmbrăţişaţi. Sărutările deveniră tot mai insistente...

- Ce treabă? o întrebă puţin după aceea.

Gura îi atinse pielea mătăsoasă a abdomenului, jucându-se de-a lungul formelor şi oprindu-se îndelung asupra buricului.

- O ştii bine... Divorţul...

- Nu eu l-am vrut, spuse Mitch, urcând din nou spre sâni.

- Este adevărat... Dar m-am gândit bine. Probabil n-am avut răbdare.

- întra-adevăr, probabil.

Se sărutară din nou cu o înflăcărare tinerească. Rămaseră un timp nemişcaţi. Pradă unei totale confuzii, Shannon nu se putea stăpâni să se întrebe când se va hotărî, în sfârşit, Mitch să-i vorbească.

- N-ai nimic să-mi spui? îl întrebă trecându-şi un deget abil şi provocator peste pieptul fostului soţ.

- Ba da, răspunse el, puţin cam brusc.

îi şopti la ureche câteva cuvinte absolut indecente.

- Mitch, exclamă Shannon. Fii puţin serios!

Dar un nou sărut îi înăbuşi protestele.

- Sunt serios, îi replică puţin mai târziu, presându-şi trupul de cel al tinerei femei.

- Nu-ţi pasă deloc că, începând de luni, ne asumăm riscul de a nu ne mai vedea niciodată?

- Ba da, desigur, dar ce pot face? oftă el cu înţelepciune. Ai vreo propunere pentru a împiedica asta?

Îşi trecu mâna peste abdomenul tinerei femei şi degetele pricepute se strecurară până în inima feminităţii sale. Situaţia nu evolua deloc cum sperase Shannon. Totuşi, în ciuda voinţei sale, o dorinţă irezistibilă o împingea în braţele lui Mitch.

Îi înapoie mângâielile şi acesta se întinse asupra ei, gemând. Momentul scuzelor va veni mai târziu. Nimic nu mai avea importanţă decât dorinţa de nestăpânit ce-i cuprindea.

Nici o problemă nu-i îndepărta de la nevoia reciprocă de a găsi armonia unirii lor senzuale în sacrificiu reciproc. Pasiunea le ajunse la intensitate maximă, prea repede după voia lor şi, se abandonară beţiei voluptăţii.

Rămaseră întinşi, îmbrăţişaţi, un timp nesfârşit. Zgomotele nopţii umpleau atmosfera.

- A fost bine... şopti Mitch, cu vocea modificată încă.

- Da, consimiţi Shannon revenindu-şi treptat în fire.

- De fapt, despre ce vorbeam înaintea acestei întreruperi deosebit de plăcute?

- Nu ştiu. Nu-mi amintesc...

Se aşeză, căutându-şi din ochi blugii.

- Nu se poate, Shannon, reluă Mitch cu severitate.

Vorbeam despre divorţul nostru, ştii bine...

Tânăra femeie îl privi cu răceală.

- Ce voiai să-mi spui, referitor la asta?

- Nimic... nimic, replică Mitch cu încăpăţânare. Aveam sentimentul că tu aveai ceva să-mi spui, atâta tot.

- Eu? Nu văd ce te-a putut face să crezi aşa ceva.

- Hm... Picnicul... Sosirea ta la mine...

- Este nevoie de foarte puţin ca să ţi se dezlănţuie imaginaţia, replică tânăra femeie cu enervare.

Aşadar, Mitch n-o iubea destul de mult pentru a consimţi să-şi ceară iertare... Acesta rămase un timp tăcut, apoi se ridică, având un aer încremenit.

- Shannon... începu el.

- Ce?

- Aş vrea să-ţi vorbesc înainte de plecarea ta. Când te vei întoarce la Saint Louis?

- Luni... După-amiază târziu.

- Foarte bine... în acest caz, îţi voi vorbi luni...

Acoperi focul cu nisip fin, cu vârful piciorului.

- Despre ce subiect? îl întrebă ambalând resturile picnicului.

- Despre... hm... Nu ştiu încă. Poate vom vorbi luni... Sau, în definitiv, poate nu...

- în acest caz, pe luni...

Shannon merse furioasă până la ambarcaţiune.

- Ai precizat că te vei întoarce după-amiază târziu, insistă Mitch.

- Dacă ai ceva să-mi spui, spune acum.
- Eu decid când o voi face!

Cu acest schimb agresiv de cuvinte, urcară la bordul vasului.

Traversară lacul în viteză, nemişcaţi şi împietriţi. Nici unul nu-i adresă vreo vorbă celuilalt.

Capitolul 10

în timpul weekendului, răceala reciprocă nu făcu decât să sporească. în faţa restului familiei, păstrară o aparenţă de politeţe, fără să poată înşela pe nimeni.

Shannon se simţea atât de nefericită, încât îi venea infinit de greu să facă impresie bună. îndată ce era singură, plângea în tăcere. Toate speranţele de împăcare păreau că-şi luaseră zborul. Mitch continua să nu-i arate decât indiferenţă şi părea chiar că-i evită prezenţa.

Uneori, tânăra femeie dorea să oprească timpul: momentul plecării o obseda tot mai mult. Totuşi, duminică, se simţi aproape uşurată şi-şi pregăti imediat bagajele.

Mitch de-abia îi vorbise în acea zi. Nu răspunse eforturilor sale decât cu mormăieli cât de cât politicoase. Asta nu-i lăsa nici o speranţă de a-l vedea schimbându-se.

Se strecură uşor în cearşafurile răcoroase. Fără îndoială, în noaptea aceasta iar nu va dormi. îţi aţinti privirea în tavan, tulburată de amintirea iubirii trecute. Chiar închizând ochii, vedea încă ochii albaştri şi limpezi, gropiţele, muşchii alungiţi şi puternici... încă puţin şi ar fi crezut că-i simte braţele învăluind-o în îmbrăţişarea lor puternică şi liniştitoare, ar fi crezut că-i respiră parfumul pielii...

Respingând cearşafurile într-un acces de mânie, Shannon se ridică şi începu să măsoare încăperea. Acum îşi amintea de certurile lor de odinioară, de

rivalitatea lor, de supărări. Dar rapid, aceste amintiri triste lăsară locul altora mai luminoase: amintirea fericirii pe care o cunoscuseră împreună. La urma urmei, momentele bune erau mai numeroase...

în timpul acestei nopţi lungi de veghe, lui Shannon îi fu în cele din urmă ruşine de ea însăşi. în zorii zilei de luni, punctul său de vedere era în întregime schimbat: nimic nu se putea compara cu plăcerea de a trăi lângă cel pe care-l iubeşti!

Considera acum divorţul ca pe o greşeală grosolană, de care era pe deplin responsabilă. Mitch merita o soţie bună şi era, în sfârşit, gata pentru acest rol. Cu atât mai rău dacă trebuia să moară de îngrijorare, aşteptându-l în fiecare zi. Shannon înţelese că era mai bine să trăiască în prezent şi să se gândească la pericolele viitorului cât mai puţin posibil.

îşi privi micul ceas deşteptător aşezat pe noptieră. Era ora şase dimineaţa. Se îmbrăcă rapid şi se strecură în baie.

Conducea cu viteză pe drumul pustiu. Fără îndoială, Mitch încă dormea: îl va trezi şi-i va vorbi. Erau destinaţi unul altuia, iar tânăra femeie era hotărâtă să-l facă să admită asta, dacă din întâmplare se îndoia!

Pierdută în gânduri, Shannon abordă fără precauţie un viraj izolat. O altă maşină, mergând în mare viteză, sosea direct în faţă. într-o mişcare disperată, tânăra femeie întoarse cu putere volanul şi repezi automobilul în josul coastei. Exact în acea

clipă, cealaltă maşină trecu aproape atingând-o. Un teribil scrâşnet de frâne sparse liniştea colinei. Cele două vehicule se opriră brusc.

încă sub efectul fricii, Shannon tremura toată. Cineva deschise portiera cu violenţă şi Mitch se aplecă furios spre ea.

- Ce este acest mod de a conduce? exclamă. Eşti nebună.

- Nu ţipa, vrei? făcu ea, regăsindu-şi treptat stăpânirea de sine.

- De ce ai plecat atât de devreme? întrebă Mitch ajutând-o să iasă din maşină.

Soarele începuse doar să se arate deasupra orizontului.

- Te întorci la Saint Louis, nu-i aşa? reluă Mitch, agresiv. în ciuda promisiunii de a nu te înapoia decât diseară?

- Deloc! Voiam să te văd! Dar tu, de ce eşti afară la ora asta?

îl privi mai de aproape. Evident, nu dormise noaptea. Nu era
nici măcar bărbierit.

- Parcă eşti un vagabond...

- Nu începe iar, Shannon! în dimineaţa asta nu sunt dispus să mă cert.

- Oare eşti bolnav? îl întrebă.

- Da, bolnav... obosit să joc acest joc stupid.

Ochii îi străluciră de o lumină sălbatică, în răsăritul de soare.

- Şi eu m-am săturat de el, replică Shannon

aproape ţipând. Vreau să ţi-o spun...

- Puţin îmi pasă, strigă Mitch fără s-o asculte. N-ai dreptul să te porţi astfel. Ştiu că mă iubeşti. Divorţul nostru a fost o greşeală şi dacă n-ai fi atât de încăpăţânată, ai recunoaşte şi tu...

- Este exact ceea ce voiam să-ţi spun.

Mitch nu acordă nici o atenţie cuvintelor sale şi o ameninţă cu degetul:

- Nu-mi vorbi pe tonul ăsta! Spun adevărul. Ai vrea să mă umilesc în faţa ta? Foarte bine! Iată-mă la picioarele tale. Te iubesc şi mă voi arunca în genunchi, dacă este necesar.

Tânăra femeie îi închise gura cu mâna.

- Vrei să taci? {tiu toate astea. Nu te umili, Mitch.

Acesta o privi cu un aer bănuitor. Shannon reluă cu voce calmă:

- Tot ceea ce tocmai ai spus, veneam să-ţi spun eu însămi. Divorţul nostru a fost o greşeală şi eu sunt răspunzătoare de ea. Te iubesc şi-ţi cer să mă ierţi.

Mitch o strânse în braţe.

- Visez, murmură. Numai să nu mă trezesc!

Ultimele cuvinte îi fură înăbuşite de un sărut pasionat. Se sărutară cu patimă, strângându-se unul lângă celălalt cu toată puterea.

- Să ne întoarcem la motel, propuse Mitch în şoaptă.

- Ar dura prea mult, replică Shannon acoperindu-i gâtul cu sărutări.

- Am un pled în maşină, murmură Mitch.

Ea îi zâmbi sugestiv.

- La dispoziţia ta, exclamă.

Mână în mână, porniră pe drumul care ducea la lac. Acolo se opriră şi întinseră cuvertura. Se dezbrăcară în timp record şi se întinseră pe pled.

-Aminteşte-mi mai târziu să-ţi spun că te iubesc, făcu Mitch, mângâind trupul gol al lui Shannon.

- Vom avea foarte multe lucruri să ne spunem mai târziu, răspunse tânăra femeie sărutându-l pe gură.

Se iubiră cu o patimă nerăbdătoare, dornici să-şi dăruiască reciproc cea mai mare plăcere posibilă. Primele raze ale soarelui le atinseră trupurile înfierbântate. Trăiră o clipă de voluptate deplină şi intensă, ca şi când nu cunoscuseră niciodată aşa ceva.

Le trebui câteva minute să revină la realitate.

- Nu voiam să meargă atât de repede, se scuză Mitch. A fost peste puterile mele...

- Dacă n-ai fi propus-o tu, aş fi făcut-o eu însămi... Dar ştiu că nu-ţi plac femeile prea întreprinzătoare.

Râse cu delicateţe, dar Mitch răspunse cu gravitate.

- Nu toate... De fapt, sunt bărbatul unei singure femei. Nu mă interesează aventurile amoroase. Iartă-mă.

- Sunt jignită, se prefăcu Shannon ofensată.

- Ah da? Adineaori, aş fi crezut mai degrabă că erai înfometată.

Se sărutară din nou, iar Mitch declară:

- Ei bine, aştept...

- Ce oare?

- Propunerile tale. Presupun că ne putem recăsători în această săptămână şi să ne petrecem luna de miere aici. Mai ai câteva zile de vacanţă, nu-i aşa?

- Cred, da, dar...

- Dar eşti încă neliniştită din cauza muncii mele? o întrebă cu oboseală.

- Din păcate, nu! Cred chiar că dacă practicai profesiunea de kamikaze, tot te luam de soţ!

- Este apreciabil, dar acum îţi pot spune: la întoarcerea mea la Saint Louis, mă voi mulţumi să rămân aşezat în birou. De acum, singurele emoţii tari vor fi să-i aud pe copii ţipând prin casă.

Shannon îl privi cu atenţie.

- Ce vrei să spui?

- în lipsa mea, munca a continuat, iar opera tatei este acum destul de avansată pentru ca să nu mai fie nevoie să particip la ea. L-am sunat pe şeful lucrărilor, ieri, şi l-am anunţat că, pe viitor, va avea răspunderea întregii noastre echipe. Eu voi dirija afacerea din birou.

îi mângâie uşor obrazul şi reluă:

- {tii, Shannon, mereu ţi-am promis că voi proceda astfel.

- M-am gândit că, după divorţ, te vei simţi eliberat de această promisiune.

- Vrei să ştii adevărul? N-am crezut niciodată că

divorţul nostru va fi definitiv.

Shannon zâmbi. Ochii îi erau plini de lacrimi de bucurie.

- Ei da, continuă Mitch, răspunzându-i la zâmbet. Nimeni nu-mi va lua femeia pe care o iubesc.

- Te iubesc, Mitchell Wranebow, declară solemn tânăra femeie, sărutându-l iar.

- De acord, murmură acesta. Dar oare, n-ai nimic să-mi propui?

- Oh, iertare!

într-o manieră glumeaţă, Shannon se îndreptă şi-i luă mâna.

- Domnule Wranebow, îmi faceţi onoarea de a redeveni soţul meu?

- Asta merită bine gândit, spuse Mitch, pe acelaşi ton. Oare-mi vei putea oferi luxul cu care sunt obişnuit?

- O bere rece din când în când... Un pat curat...

- Şi vei fi drăguţă cu mine? Cu siguranţă, mama va lua informaţii despre tine...

- Voi fi drăguţă, promise tânăra femeie.

îl împinse pe pătură, se întinse asupra lui şi adăugă cu o voce ironică:

- Cât despre mama ta, îmi pare rău că te decepţionez, dar mi-a dat deja mână liberă.

- Ce? Propria mea mamă m-a trădat?

Câteva secunde mai târziu, se îmbrăţişau cu înflăcărare.

- Trebuie să înţeleg că îmi accepţi propunerea?

întrebă Shannon, respirând greu.

- Accept, murmură Mitch, apropiindu-şi buzele de cele ale tinerei femei.

Clopotele bisericii răsunau vesele şi dangătul lor melodios se auzea pe o rază de câţiva kilometri. în faţa portalului micii capele rustice, Shannon îşi frămâna nervoasă buchetul de mireasă. Pentru a treia oară de la sosirea lor, Marla îi aranja voalul.

- Vei înceta să te agiţi? o certă cu afecţiune.

Shannon aruncă o privire îngrijorată spre parcaj.

- Mitch nu vine. S-ar putea să fi hotărât că, până la urmă, ar fi mai bine să nu ne recăsătorim?

- M-ar mira, replică Marla râzând.

- Nu ştiu... Poate a preferat...

- Ei bine, încetează. Probabil tocmai îl ajută pe Jerry să urce în maşină. Curând, va fi aici.

Shannon îşi privi sora cu simpatie.

- Tu cum te simţi?

- îmi tremură puţin picioarele, dar merge.

Tânăra femeie simţea un nod în stomac. Oare unde putea fi Mitch?

Marla îi ghici gândurile şi oftă:

- Haide, calmează-te. Priveşte mai bine cine vine din cealaltă parte...

Shannon se întoarse repede şi chipul i se lumină de un zâmbet radios. Pe drumul mic, mărginit de viţă de vie, doi bărbaţi înalţi, amândoi în smochinguri, înaintau spre biserică. Unul dintre ei şchiopăta şi

trebuia să se rezeme într-un baston. Celălalt mergea înainte şi părea să-şi caute logodnica din ochi...

Cei doi bărbaţi se opriră jos, în piaţa din faţa bisericii. Marla o apără pe Shannon cu trupul său:

- Nu înainta! îi ordonă. Logodnicul nu trebuie să-şi vadă mireasa înainte de a intra în biserică.

- Zău? se miră Mitch zâmbind.

O înconjură pe Marla şi o trase pe Shannon lângă el, spunându-i comic lui Jerry:

- Jerry, ocupă-te de soţia ta, în timp ce mă ocup eu de a mea.

- Mi-a fost teamă să nu te răzgândeşti, mărturisi Shannon, sărutându-i ochii.

Mitch o privi atent, cu un aer mai serios ca niciodată.

- Nu-ţi fie teamă, dragostea mea. Este prea mult timp de când aştept această clipă.

- Haideţi, haideţi, îi grăbi Marla, scăpând din braţele soţului său. Cum arătăm aici, toţi patru?

- îţi pare rău, pe cuvântul meu, mormăi ironic Jerry.

- Deloc, replică Marla, frecându-i vârful nasului. Haideţi, domnilor, dispăreţi...

După un ultim sărut pentru logodnica sa, Mitch se îndepărtă, murmurându-i la ureche:

- Pe curând, în faţa altarului... doamnă Wranebow.

Sfârşit